ЦЕРКВА ІСУСА ХРИСТА СВЯТИХ ОСТАННІХ ДНІВ • ЧЕРВЕНЬ 2016

Ліягона

Як батьки благословляють життя своїх дітей, сс. 4, 10

Місіонер в Японії, Верховний єпископ, новий апостол: старійшина Гарі Е. Стівенсон, с. 14

Як Книга Мормона відновлює духовне бачення, с. 20

Відповіді на 14 запитань стосовно життя після смерті, с. 32

“Не будуть голодними вони, ані спраглими, і не вдарить їх ні спека, ні сонце; бо той, хто їх милує, їх провадить і до водних джерел поведе їх”.

1 Нефій 21:10

Ліягона, червень 2016 р.

4

ПОСЛАННЯ

4 **Послання Першого Президентства: Наш Батько, наш Наставник**
Президент Дітер Ф. Ухтдорф

7 **Послання візитного вчителювання: Храмові обряди і завіти**

СТАТТІ

14 **Старійшина Гарі Е. Стівенсон: людина, яка розуміє серцем**
Старійшина Роберт Д. Хейлз
Старійшина Стівенсон служить всім своїм серцем, яке розуміє підказки Духа, благословення Спасителевої Спокути і здатність Церкви благословляти тих, хто в нужді.

20 **Очі сліпих будуть бачити**
Старійшина Лінн Г. Роббінс
Книга Мормона є другим свідченням про Ісуса Христа і Його славетну євангелію.

26 **Сім лагідних чудес**
Єфрем Сміт
Мій шлях від скромного сироти до служіння Господу в якості місіонера був сповнений чудесами.

28 ***За Мною йдіть:* як навчати основам вдома**
Алісія Стентон і Наталі Кемпбелл
Ідеї про те, як щомісяця вивчати євангельські теми для молоді разом з сім'єю.

32 **Що ми знаємо про життя після смерті?**
Девід А. Едвардс
Ми можемо відповідати на запитання інших про життя після смерті завдяки простим і цінним істинам відновленої євангелії.

36 **Пережити зміну серця**
Старійшина Едвард Дубе
Коли наша донька захворіла, я зрозумів, що моє серце потребує такої ж переміни, як серце Алми.

РУБРИКИ

8 **У що ми віримо: Ми віримо в послух пророкові**

10 **Наші домівки, наші сім'ї: Сповнений любові приклад мого батька**
Ім'я не вказується

12 **Музика: Прийдіть до Мене!**
Теодор Е. Куртіс і Х'ю В. Доугелл

40 **Роздуми: Ура!**
Г. Крейг Кайзер

41 **Служіння в Церкві: Тільки не під час мого служіння!**
Бретт Дж. Портер

42 **Голоси святих останніх днів**

80 **До нових зустрічей: Свідчити: про що, навіщо і як?**
Президент Спенсер В. Кімбол

НА ОБКЛАДИНЦІ
Перша сторінка обкладинки: фотографія Коді Белла. Друга сторінка обкладинки: фотографія iStock/Thinkstock. Третя сторінка обкладинки: фотографія Леслі Нільссона.

ДОРОСЛІЙ МОЛОДІ

46 **Заповзятість і учнівство**
Старійшина Девід Ф. Еванс
Нам потрібна заповзятість, щоб стати справжніми учнями Спасителя і досягнути дійсно хороших цілей, які, як знає Небесний Батько, потрібні нам, аби підготуватися до вічності.

50 **Чемпіони Суботнього дня**
Саманта Мак-Фейден
Вибір за нами: або ми можемо грати в неділю й спробувати стати чемпіонами країни, або ми можемо відмовитися від гри і дотриматися святості Суботнього дня.

МОЛОДІ

52 **Що є найважчим для місіонера**
Венді Улріч
Ви прочитали Книгу Мормона і Проповідуйте Мою євангелію. *Але чи знаєте ви, як говорити з незнайомцями і справлятися з неприйняттям? Відпрацюєте кілька інших навичок, які обов'язково вам знадобляться під час служіння на місії.*

57 **Місце для нас**

58 **З місії: Крик душі**
Стівен Дагдейл
Він здавався непривітним, неприступним і його вигляд відлякував. Але насправді він був душею, яка потребувала відповіді на вічні запитання.

61 **Відповіді церковних провідників: Як допомагати місіонерам**
Старійшина Девід А. Беднар

62 **Запитання і відповіді**
Мої батьки лаються, слухають гучну музику і дивляться сумнівні телепрограми. Що я можу робити, аби відчувати Духа вдома, особливо в неділю?

64 **Як бути хорошим другом**
Девід Моралес
Усі ми хочемо мати друзів. Ось кілька способів знайти хороших друзів і бути другом.

ДІТЯМ

66 **Діти, які високо тримають голову: Відстоювати істину**
Айсія Тан

68 **Джордан і його напарник у навчанні**
Кірстін Айд
Джордан не знав, що робити, бо не мав напарника з вивчення Книги Мормона. Але у нього виникла чудова ідея!

70 **Повна Божа зброя**
Що ви можете робити, аби ваш дух був захищеним і щасливим?

72 **Відповіді від апостола: Які обіцяння ми даємо під час хрищення?**
Старійшина Ніл Л. Андерсен

73 **Наша сторінка**

74 **Герої з Книги Мормона: Авіш була місіонеркою**

75 **Я можу читати Книгу Мормона**

76 **Оповідання з Книги Мормона: Алма навчає, як молитися**

79 **Розмальовка: Я можу бути благоговійним**

Чи зможете ви в цьому номері знайти заховану Ліягону? Підказка: Де ви можете молитися?

ЧЕРВЕНЬ 2016 ТОМ 19 НОМЕР 6
ЛІЯГОНА 13286 192
Міжнародний журнал Церкви Ісуса Христа Святих Останніх Днів
Перше Президентство: Томас С. Монсон, Генрі Б. Айрінг, Дітер Ф. Ухтдорф
Кворум Дванадцятьох Апостолів: Рассел М. Нельсон, Даллін Х. Оукс, М. Рассел Баллард, Роберт Д. Хейлз, Джеффрі Р. Холланд, Девід А. Беднар, Квентін Л. Кук, Д. Тодд Крістофферсон, Ніл Л. Андерсен, Рональд А. Разбанд, Гарі Е. Стівенсон, Дейл Г. Ренлунд
Редактор: Джозеф В. Сітаті
Помічники редактора: Джеймс Б. Мартіно, Керол Ф. Мак-Конкі
Консультанти: Брайан К. Ештон, Ренделл К. Беннетт, Крейг А. Кардон, Шеріл А. Есплін, Крістоффель Голден, Дуглас Д. Холмс, Ларрі Р. Лоуренс, Керол М. Стівенс
Головний директор: Пітер Ф. Еванс
Директор з питань підтримки сім'ї і членів Церкви: Вінсент А. Вон
Директор церковних журналів: Аллан Р. Лойборг
Бізнес-менеджер: Гарф Кеннон
Головний редактор: Р. Вел Джонсон
Помічник головного редактора: Раян Карр
Помічник з видавництва: Меган Верхоф
Редколегія: Бріттані Бетті, Девід Діксон, Девід А. Едвардс, Метью Д. Фліттон, Лорі Фуллер, Гарретт Х. Графф, Ларен Портер Гонт, Джил Хекінг, Шарлот Ларкабал, Майкл Р. Морріс, Саллі Джонсон Одекірк, Джошуа Дж. Перкі, Джен Пінборо, Річард М. Ромні, Мінді Енн Селу, Пол Ванденберге, Марісса Віддісон
Головний директор художнього відділу: Дж. Скотт Кнудсен
Керівник художнього відділу: Тедд Р. Петерсон
Дизайнери: Дженетт Ендрюз, Фей П. Андрус, Менді М. Бентлі, С. Кімболл Ботт, Томас Чайлд, Нейт Джайнс, Коллін Хінклі, Ерік П. Джонсен, Сюзен Лофгрен, Скотт М. Моой, Марк В. Робінсон, Брет Тир, К. Ніколь Уолкенхорст
Координатор з прав власності: Коллітт Небекер Он
Керівник видавництва: Джейн Енн Пітерс
Склад видавництва: Конні Боуторп Брідж, Джулі Бурдетт, Кеті Дункан, Брайан В. Джіджі, Деніс Кірбі, Джинні Дж. Нільсон, Гейл Тейт Рафферті
Підготовка до друку: Джефф Л. Мартін
Відповідальний за друк: Крейг К. Седжвік
Відповідальний за розповсюдження: Стівен Р. Крістіансен
За інформацією щодо передплати і цін поза межами Сполучених Штатів і Канади зайдіть на сайт store.lds.org або звертайтеся до місцевого розподільчого центру Церкви або керівника приходу чи філії.
Рукописи і запитання надсилайте он-лайн на сайт liahona.lds.org; поштою до *Liahona*, Rm. 2420, 50 E. North Temple St., Salt Lake City, UT 84150-0024, USA; або електронною поштою на адресу: liahona@ldschurch.org.
Ліягона (слово з Книги Мормона, що означає "компас" або "дороговказ") друкується: албанською, англійською, біслама, болгарською, вірменською, в'єтнамською, голландською, грецькою, датською, естонською, індонезійською, ісландською, іспанською, італійською, камбоджійською, китайською, кірибаті, корейською, китайською (спрощеною), латвійською, литовською, мальгаською, маршалійською, монгольською, німецькою, норвезькою, польською, португальською, російською, румунською, самоанською, себуано, словенською, суахілі, тагальською, таїтянською, тайською, тонганською, угорською, українською, урду, фіджійською, фінською, французькою, хорватською, чеською, шведською та японською мовами. (Періодичність видання різна в залежності від мови).
© 2016 by Intellectual Reserve, Inc. Усі права застережено. Printed in the United States of America.
Текст та ілюстрації з *Ліягони* можна копіювати для разового некомерційного церковного або домашнього використання. Ілюстративні матеріали не можна копіювати, якщо інше не зазначено у відповідному місці біля ілюстрації. Із запитаннями щодо авторських прав звертайтеся до Офісу інтелектуальної власності за адресою: Intellectual Property Office, 50 E. North Temple St., Salt Lake City, UT 84150, USA; електронна адреса: cor-intellectualproperty@ldschurch.org.
For Readers in the United States and Canada: June 2016 Vol.19 No. 6. LIAHONA (USPS 311-480) Ukrainian, (ISSN 1096-5173) is published monthly by The Church of Jesus Christ of Latter-day Saints, 50 East North Temple St., Salt Lake City, UT 84150. USA subscription price is $10.00 per year; Canada, $12.00 plus applicable taxes. Periodicals Postage Paid at Salt Lake City, Utah. Sixty days' notice required for change of address. Include address label from a recent issue; old and new address *must* be included. Send USA and Canadian subscriptions to Salt Lake Distribution Center at address below. Subscription help line: 1-800-537-5971. Credit card orders (Visa, MasterCard, American Express) may be taken by phone. (Canada Poste Information: Publication Agreement #40017431)
POSTMASTER: Send all UAA to CFS (see DMM 507.1.5.2). NONPOSTAL AND MILITARY FACILITIES: Send address changes to Distribution Services, Church Magazines, P.O. Box 26368, Salt Lake City, UT 84126-0368, USA.

Ідеї для домашнього сімейного вечора

У цьому номері є статті та вправи, якими можна скористатися на домашньому сімейному вечорі. Ось два приклади:

"У що ми віримо", с. 8: Ця стаття навчає: "Коли ми підтримуємо пророка і апостолів, то здобуваємо свідчення про те, що вони є служителями Бога". Ви можете зміцнити своє свідчення про пророків, якщо будете читати або слухати промови з генеральної конференції. Усією сім'єю ви можете прочитати одну з останніх промов Президента Монсона і обрати конкретну пораду, яку ви будете виконувати в житті. Живучи так, як просить пророк, намагайтеся розпізнавати свої благословення.

***"За Мною йдіть:* навчання основам вдома",** с. 28: Президент Спенсер В. Кімбол (1895–1985) навчав: "Наш успіх, як кожного окремо, так і всієї Церкви, великою мірою залежатиме від того, наскільки віддано ми зосередимося на житті за євангелією вдома". Ви можете вивчати теми місяця з навчального плану *За Мною йдіть* всією сім'єю. Ви можете вивчати дещо з вибраних вами тем кожного тижня, використовуючи Писання або інші допоміжні навчальні матеріали, такі як *Проповідуйте Мою євангелію*, LDS.org, Путівник по Писаннях і *Біблійні відео з життя Христа*. На щотижневому домашньому сімейному вечорі ви можете ділитися тим, про що дізналися і що відчули. Ви можете записувати свої думки і враження в щоденник для навчання і через соціальні мережі ділитися зі своїми друзями тим, про що дізналися.

БІЛЬШ ДОКЛАДНО ОН-ЛАЙН

Ліягона та інші церковні матеріали доступні багатьма мовами на сайті languages.lds.org. Відвідайте сайт **facebook.com/liahona.magazine** (доступний англійською, португальською та іспанською), щоб знайти натхненні послання, ідеї для домашніх сімейних вечорів та статті, якими ви можете поділитися з друзями та сім'єю.

ТЕМАТИЧНИЙ ПОКАЖЧИК

Номери сторінок відповідають першій сторінці статті.

Ааронове священство, *41*
Батьківство, *4, 10*
Біблія, *20*
Благоговіння, *79*
Бог Батько, *4*
Віра, *36, 46, 75*
Дива, *26*
Дружба, *64*
Завіти, *7, 28, 72*
Заповзятість, *46*
Ісус Христос, *12, 28, 40*
Книга Мормона, *20, 57, 68, 74, 75*
Місіонерська робота, *52, 58, 61, 74*
Молитва, *12, 58, 61, 66, 76*
Молодь, *41*
Навернення, *36*
Навчання, *28, 43*
Обряди, *7, 28*
План спасіння, *32, 58*
Покірність, *52*
Послух, *8, 28, 70*
Причастя, *40*
Пророки, *8, 42, 44*
Самозабезпечення, *28*
Свідчення, *80*
Сім'я, *10, 28, 36, 43, 44, 62*
Служіння, *41*
Спокута, *36*
Ставлення, *52*
Суботній день, *45, 50, 62*
Учнівство, *46*
Храми, *44, 73*
Храмова робота, *7*
Хрищення, *72, 73*
Цілі, *46*
Шлюб, *28*

Президент Дітер Ф. Ухтдорф
Другий радник у Першому Президентстві

Наш Батько, НАШ НАСТАВНИК

Чи відкривали ви коли-небудь коробку з конструктором, витягали інструкцію і думали: "Та чи це взагалі можливо скласти?"

Іноді попри наші найкращі зусилля і внутрішню впевненість ми беремо якусь деталь і запитуємо "А це навіщо?" або "Куди це вставити?"

Наше невдоволення зростає, коли ми беремо коробку і дивимося на застереження: "Для дітей від 8 років". Оскільки ми все ще нічого не розуміємо, це не підвищує нашу впевненість або самооцінку.

Іноді подібне трапляється і з євангелією. Коли ми дивимося на якусь її складову, то можемо почухати голову і довго думати, навіщо ця складова потрібна. Або коли ми вивчаємо іншу складову, то можемо усвідомити, що навіть старанно намагаючись повністю її зрозуміти, ми просто не можемо пояснити, чому цю складову було включено.

Небесний Батько є нашим Наставником

На щастя, Небесний Батько дав нам чудові настанови для побудови нашого життя і розвитку нашої найкращої сутності. Ці настанови діють незалежно від нашого віку чи обставин. Він дав нам євангелію і Церкву Ісуса Христа. Він дав нам план викуплення, план спасіння, саме план щастя. Він не залишив нас на самоті з усіма непевностями чи труднощами життя і не сказав: "Ну, вперед. Хай щастить. Розберетеся самі".

Якщо ми лише будемо терплячими і матимемо смиренне серце й відкритий розум, то побачимо, що Бог дав нам багато засобів для кращого розуміння Його вичерпних настанов для того, щоб бути щасливими в житті:

- Він дав нам безцінний дар Святого Духа, який має потенціал стати нашим особистим небесним наставником, якщо ми вивчаємо слово Бога і намагаємося привести свої думки та вчинки у відповідність з Його словом.
- Він дав нам цілодобовий доступ до Себе через молитви віри і благання, які ми виливаємо зі справжнім наміром.
- Він дав нам сучасних апостолів і пророків, які відкривають слово Бога в наш час та мають повноваження зв'язувати, тобто запечатувати, на землі й на небесах.
- Він відновив Свою Церкву—організацію віруючих, які разом працюють, аби допомагати одне одному в роботі зі свого спасіння зі страхом і тремтінням та надзвичайною радістю[1].
- Він дав нам Святе Письмо—написані для нас Його слова.
- Він дав нам безліч сучасних технологій, які допомагають нам бути Його послідовниками. Багато з цих чудових засобів можна знайти на LDS.org.

Чому Небесний Батько дає нам таку велику допомогу? Бо Він любить нас. І тому, що, як Він Сам сказав:

ІЛЮСТРАЦІЇ АУГУСТО ЗАМБОНАТО

"Це є Моя робота і Моя слава—здійснювати безсмертя і вічне життя людини"[2].

Іншими словами, Небесний Батько є нашим Богом, а Бог є наставником для всіх нас.

Наш Небесний Батько знає потреби своїх дітей краще, ніж будь-хто. Це Його робота і слава—допомагати нам при кожній нагоді, надавати надзвичайні матеріальні та духовні ресурси, які допоможуть нам на шляху, що веде до Нього.

Кожен батько є наставником

У деяких частинах світу у червні батька вшановують у сім'ї та в суспільстві. Шанувати й поважати наших батьків завжди добре. Батько робить багато всього хорошого для своєї сім'ї і має багато прекрасних якостей. Дві найважливіші ролі, які батько відіграє в житті своїх дітей—це бути хорошим наставником і прикладом. Батько не просто каже дітям, що є правильним, а що—ні; він робить набагато більше, ніж просто кидає їм книгу і сподівається, що вони самі здогадаються, як їм жити.

Батько напучує своїх дорогоцінних дітей і хорошим прикладом показує, як жити чесним життям. Батько не залишає своїх дітей на самоті, але поспішає їм на допомогу, підтримуючи кожного разу, коли вони спіткнуться. А іноді, коли підказує мудрість, батько дозволяє своїм дітям долати труднощі, розуміючи, що, можливо, це для них найкращий спосіб навчатися.

ЯК НАВЧАТИ З ЦЬОГО ПОСЛАННЯ

Ви можете почати з того, що попросите тих, кого навчаєте, згадати момент, коли Небесний Батько напучував їх. Ви можете потім попросити подумати, що є спільного між тим моментом і моментом, коли їх напучував земний батько. Запропонуйте їм записати, що є спільного в тому, як вони отримували напучування. Ви можете запропонувати їм спробувати наслідувати в житті те, що вони записали, намагаючись бути кращим прикладом для інших.

Ми усі наставники

В той час як земний батько робить це для своїх дітей, духовне напучування—це те, що нам треба надавати всім Божим дітям, незалежно від віку, місця чи обставин. Пам'ятайте, Божі діти є нашими братами і сестрами; ми всі належимо до однієї вічної сім'ї.

У цьому розумінні ми всі можемо бути наставниками —готовими прийти на допомогу й допомагати одне одному ставати кращими. Оскільки ми є Божими нащадками, то маємо потенціал ставати такими, як Він. Якщо ми любимо Бога і ближніх, дотримуємося Божих заповідей і наслідуємо приклад Христа, тоді ми знаходимося на прямому й вузькому та радісному шляху, що веде назад у присутність наших небесних батьків.

Якщо Бог Всесвіту дбає про нас настільки, що є нашим Наставником, можливо, ми також можемо допомагати нашим ближнім незалежно від кольору їхньої шкіри, раси, соціально-економічних обставин, мови чи релігії. То станьмо ж натхненними наставниками і благословімо життя інших людей—не лише своїх дітей, але й усіх Божих дітей по всьому світу. ■

ПОСИЛАННЯ:
1. Див. Дії 13:52; Филип'янам 2:12.
2. Мойсей 1:39.

ДІТЯМ

Допомога Небесного Батька

Оскільки Небесний Батько любить нас, Він дав нам багато засобів, тобто дарів, щоб допомагати нам. Поєднай нижче подані дари з малюнками. Як ти можеш використовувати ті дари, аби благословляти своє життя і благословляти інших?

ІЛЮСТРАЦІЯ ЛОРИ ЗАРРІН

З молитвою вивчіть цей матеріал і спробуйте зрозуміти, чим поділитися. Як розуміння документа "Сім'я: Проголошення світові" збільшує вашу віру в Бога і благословляє тих, про кого ви дбаєте як візитна вчителька? Більш докладна інформація міститься на сайті ***reliefsociety.lds.org****.*

Храмові обряди і завіти

Усі обряди, необхідні для спасіння і піднесення, супроводжуються завітами з Богом. "Укласти завіти і дотримуватися їх означає прив'язати себе до нашого Небесного Батька та Ісуса Христа",—сказала Лінда К. Бертон, генеральний президент Товариства допомоги[1].

Старійшина Ніл Л. Андерсен, з Кворуму Дванадцятьох Апостолів, сказав: "Господь сказав: "У … обрядах явлена сила божественності".

Існують особливі благословення від Бога для кожної гідної людини, яка христиться, отримує Святого Духа і регулярно причащається"[2].

"Коли чоловіки і жінки ідуть до храму,—сказав старійшина М. Рассел Баллард, з Кворуму Дванадцятьох Апостолів,—вони всі обдаровуються тією самою силою, яка є силою священства.

… Усі чоловіки і жінки мають доступ до цієї сили, яка допомагає в їхньому житті. Усі, хто уклав священні завіти з Господом і шанує ці завіти, гідні отримання особистого одкровення, мають благословення служіння ангелів, спілкування з Богом, отримання повноти євангелії і, зрештою, разом з Ісусом Христом стають спадкоємцями усього, що має наш Батько"[3].

Додаткові уривки з Писань

1 Нефій 14:14; Учення і Завіти 25:13; 97:8; 109:22

Поміркуйте над цим

Як храмові обряди і завіти зміцнюють нас та сповнюють силою?

ПОСИЛАННЯ:

1. Лінда К. Бертон, "Сила, радість і любов, що приходять від дотримання завітів", *Ліягона*, лист. 2013 р., с. 111.
2. Ніл Л. Андерсен, "Сила священства", *Ліягона*, лист. 2013, с. 92
3. М. Рассел Баллард, "Чоловіки і жінки в роботі Господа", *Ліягона,* квіт. 2014, сс. 48–49.
4. Див. Д. Тодд Крістофферсон, "Сила завітів", *Ліягона,* трав. 2009, сс. 19, 20–21.

Віра, сім'я, допомога

Історії з життя

У 2007 році через чотири дні після сильного землетрусу в Перу старійшина Маркус Б. Неш, сімдесятник, зустрівся з президентом філії Венсеслао Конде і його дружиною Памелою. "Старійшина Неш запитав у сестри Конде про її маленьких дітей. З посмішкою на обличчі вона відповіла, що, дякувати Богу, з ними усе гаразд і вони в безпеці. Він запитав про будинок сім'ї Конде.

"Його зруйновано",—відповіла вона просто.

"… А все ж,—зауважив старійшина Неш,—під час нашої розмови ви посміхаєтесь".

"Так,—сказала вона.—Я молилася і відчуваю спокій. Ми знаємо, що в нас є все, що нам треба. Ми маємо одне одного, з нами наші діти, ми запечатані у храмі, у нас є ця чудова Церква і у нас є Господь. За допомогою Господа ми зможемо відбудуватися". …

Що ж є такого в укладанні завітів з Богом і дотриманні їх, що дає нам силу посміхатися, не дивлячись на проблеми, обертати нещастя на тріумф? …

Джерелом є Бог. А доступ до тієї сили ми маємо через наші з Ним завіти"[4].

ФОТОГРАФІЯ ХРАМУ В НАВУ, ШТ. ІЛЛІНОЙС

МИ ВІРИМО В ПОСЛУХ ПРОРОКОВІ

Як і первинна Церква, яку Ісус Христос заснував під час Свого земного служіння, Церква в наш час "збудован[а] на основі апостолів і пророків, де наріжним каменем є Сам Ісус Христос (Ефесянам 2:20). У нас є дванадцять апостолів, а також Президент Церкви і його радники, які є пророками, провидцями та одкровителями. Їх покликано свідчити про Ісуса Христа і проповідувати Його євангелію по всьому світу.

Спаситель обирає Своїх пророків і готує їх, даючи різний досвід, щоб скеровувати Церкву. Коли члени Церкви говорять про пророка, вони мають на увазі Президента Церкви, єдину людину на землі, яка отримує одкровення для всієї Церкви.

Оскільки Президент Церкви промовляє від імені Господа (див. УЗ 1:38), то не буде мудрим з нашого боку відбирати й обирати лише ті частини його поради, які ми хочемо виконувати. Натомість ми ставимося до його поради і запрошень так, ніби ми отримали їх безпосередньо від Ісуса Христа—"з усім терпінням і вірою" (УЗ 21:5).

Коли ми обираємо дослухатися до пророка і йти за ним та іншими апостолами, ми отримуємо благословення за свої зусилля ставати подібними до Ісуса Христа і ми маємо захист від нестабільності й обману світу (див. Ефесянам 4:11–14).

Наприклад, ми знаходимо духовну безпеку у світі з хиткими моральними нормами і цінностями, якщо живемо за незмінними нормами, яких навчають пророк та апостоли. Ми також знаходимо безпеку в мирському житті, якщо виконуємо пораду пророка уникати боргів, заощаджувати кошти і робити запас продуктів.

Оскільки Президент Церкви і апостоли присвячують своє життя виконанню Господньої роботи—подорожують по світу, щоб свідчити про Христа, навчають святих і наглядають за справами Церкви по всьому світу—Він підтримує і благословляє їх та їхні сім'ї. Ми також підтримуємо їх, коли за них молимося, виконуємо їхню пораду і прагнемо, щоб Святий Дух підтвердив нам істини, яких вони навчають.

Коли ми підтримуємо пророка і апостолів, то здобуваємо свідчення про те, що вони є служителями Бога. Хоча вони не є досконалими, Небесний Батько не дозволить їм звести нас на манівці (див. Повторення закону 18:18–20). ■

Ви можете більше дізнатися про пророка, якщо прочитаєте статтю Рассела М. Нельсона, президента Кворуму Дванадцятьох Апостолів, "Підтримка пророків" (*Ліягона,* лист. 2014, сс. 74–76).

СКЕРУВАННЯ ЧЕРЕЗ СУЧАСНОГО ПРОРОКА

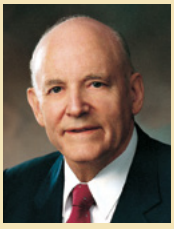

"Бог знову говорить, і Він продовжує давати настанови для всіх Своїх дітей через пророка, який живе сьогодні. Ми заявляємо, що [Бог], як і обіцяв, є завжди зі Своїми слугами і спрямовує справи Своєї Церкви по всьому світі".

***Учення Президентів Церкви: Говард В. Хантер* (2015), с. 119.**

Ось деякі з благословень, які ми отримали завдяки сучасним пророкам:

Пророк Джозеф Сміт (1805–1844) переклав Книгу Мормона "даром і силою Бога" (див. вступ до Книги Мормона). З часу опублікування книги в 1830 році вона благословила життя мільйонів людей.

У 1936 році, під час Великої депресії, Президент Гебер Дж. Грант (1856–1945) оголосив про те, що згодом стало Церковною програмою благополуччя. Сьогодні ця програма допомагає людям будь-якого віросповідання по всьому світу.

У квітні 1998 року, коли в Церкві був 51 діючий храм, Президент Гордон Б. Хінклі (1910–2008) оголосив про програму будівництва великої кількості малих храмів. Ці храми зараз благословляють усе більшу кількість членів Церкви по всьому світу.

У 1915 році Президент Джозеф Ф. Сміт (1838–1918) і його радники запросили членів Церкви проводити домашній сімейний вечір. Сім'ї і зараз пожинають великі благословення, обіцяні за дотримання цієї поради.

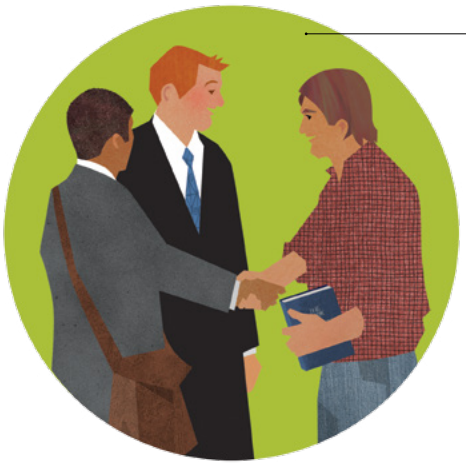

У 2012 році Президент Томас С. Монсон оголосив, що вік місіонерського служіння для чоловіків знижено до 18 років, а для жінок—до 19. Тисячі сімей і місіонерів отримали благословення завдяки тому, що армія місіонерів збільшилася кількісно.

ІЛЮСТРАЦІЇ ДЖ. БЕТ ДЖЕПСОН

СПОВНЕНИЙ ЛЮБОВІ ПРИКЛАД МОГО БАТЬКА

Ім'я не вказується

Мій батько показав мені, як любити своїх дітей, які обрали інші шляхи.

Я приєднався до Церкви після того, як прийняв запрошення двох друзів відвідувати семінарію. Мої батьки завжди підтримували моє рішення христитися, служити на місії і укласти храмовий шлюб. Однак пригадую, як мені було боляче (і, думаю моїм батькам також), від того, що вони терпляче чекали в кімнаті для очікування в храмі Прово, шт. Юта, поки я запечатувався зі своєю нареченою.

Пізніше у нас народилося четверо дітей, і я пригадую, як радів, що кожен з них запечатаний до нас, бо вони народилися в завіті. Наші діти були першими онуками, і хоча мої батьки, а також брати і сестри ніколи не приєдналися до Церкви, у них були близькі стосунки з усіма моїми дітьми. Упродовж багатьох років ми жили близько один від одного, і мої батьки могли відвідувати шкільні та спортивні заходи, в яких брали участь мої діти. Вони приходили на хрищення кожної дитини.

Однак коли наші діти досягли підліткового віку, я отримав роботу в іншому штаті, і ми з сім'єю переїхали. Але навіть у ті роки мої батьки постійно спілкувалися з нашими дітьми. Вони відвідували нас і часто писали листи.

Коли мої батьки досягли середнього віку, у мами виявили ранні ознаки хвороби Альцгеймера. Батько був рішуче налаштований доглядати за нею, навіть коли її стан вимагатиме цілодобового піклування. І у ці пізніші роки батько підтримував зі мною зв'язок кожного тижня, а іноді й кожного дня,

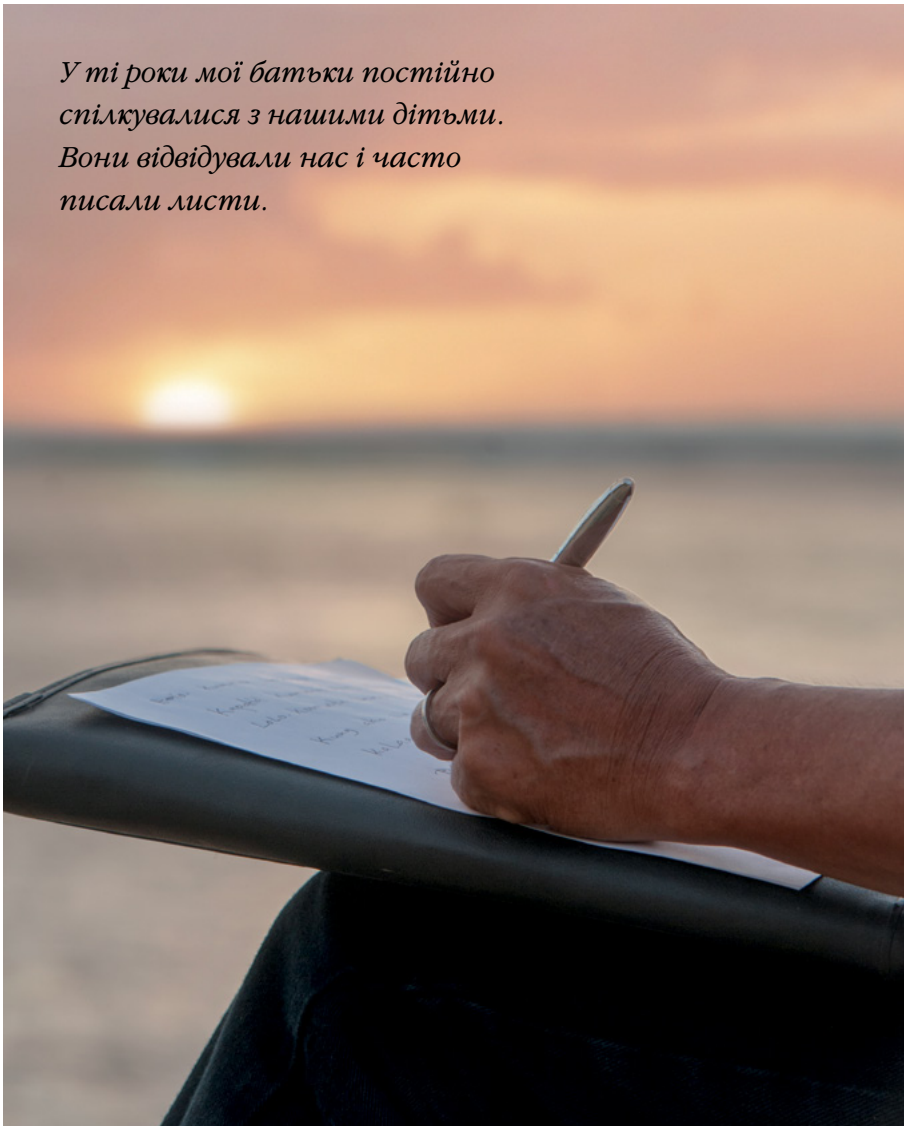

У ті роки мої батьки постійно спілкувалися з нашими дітьми. Вони відвідували нас і часто писали листи.

за допомогою телефонних дзвінків та листів. Я завжди підтримував близькі стосунки з обома батьками, але упродовж останніх 10 років життя мого батька ми дуже зблизилися. Я також зрозумів тоді, що він так само успішно спілкувався з моїми трьома братами і сестрами—незважаючи на різницю інтересів та релігій, які ми сповідували, коли стали дорослими.

Моя сім'я жила на протилежному узбережжі Сполучених Штатів від моїх батьків у ті останні роки, і вони двічі приїжджали до нас через усю країну, хоча хвороба Альцгеймера у моєї мами розвинулася до тієї стадії, коли татові вже було надзвичайно важко допомагати їй під час дальніх перельотів.

У той самий час усі мої діти по черзі вирішили перестати ходити до церкви. Двоє з них згодом навіть вилучили свої імена з церковних записів. Звичайно, це було випробуванням як для моєї дружини, так і для мене. І хоча мій батько не був святим останніх днів, рішення моїх дітей завдали болю і йому та викликали збентеження. В душі він був релігійною людиною і разом з нами молився за них у ті роки.

У 2005 році батько помер після того, як у нього виявили рак, а мама померла через три роки. Ми з дружиною раділи, що можемо як повірники виконати храмові обряди після їхньої смерті.

Я довго молився, аби зрозуміти, як мені краще спілкуватися з нашими дітьми, оскільки вони вже дорослі, а дехто з них уже має подружжя і дітей, але жоден не належить до Церкви СОД. Емоційно ми близькі з усіма чотирма дітьми, і ми вдячні, що вони часто виявляють нам свою любов.

Зрештою я отримав дуже чітку відповідь стосовно того, як я повинен поводитися, можливо, до кінця життя, з цими дорослими дітьми. Я маю робити те, що робив для мене мій батько. Попри розбіжності, які ми мали в житті, та різні релігійні погляди мій батько вирішив мати зі мною близькі стосунки як батько і як друг, коли я переживав біль від того, що мої діти обирають інший стиль життя і вірування. Я зрозумів, що повинен наслідувати приклад свого батька, який навчив мене, як ставитися до дітей, що сповідують іншу релігію: виявляти безумовну любов, так само, як це зробив би Спаситель. ■

ЗЛІВА: ФОТОІЛЮСТРАЦІЯ © ISTOCK/THINKSTOCK; СПРАВА: ФОТОГРАФІЯ ДЕЛА БЕНСОНА

Прийдіть до Мене!

Слова: Теодор Е. Куртіс
Музика: Хью В. Доугелл

Вдумливо ♩ = 80–92

1. Вже день ми - нув і ніч прий - шла.
2. Я не бла - га - ю про ди - ва,
3. Не - хай лю - ту - є во - рог мій—

Хо - лод - не світ - ло ллють зір - ки.
О - знак у Те - бе не про - шу.
Він не зля - ка - є більш ме - не.

На са - мо - ті ман - дру - ю я,
А - ле всім сер - цем ві - рю я—
Бог за - хис - тить у час ли - хий

Та зна - ю, Бо - же, по - руч Ти.
О - дер - жу все, про що мо - лю.
Та не - без - пе - ку від - ве - де.

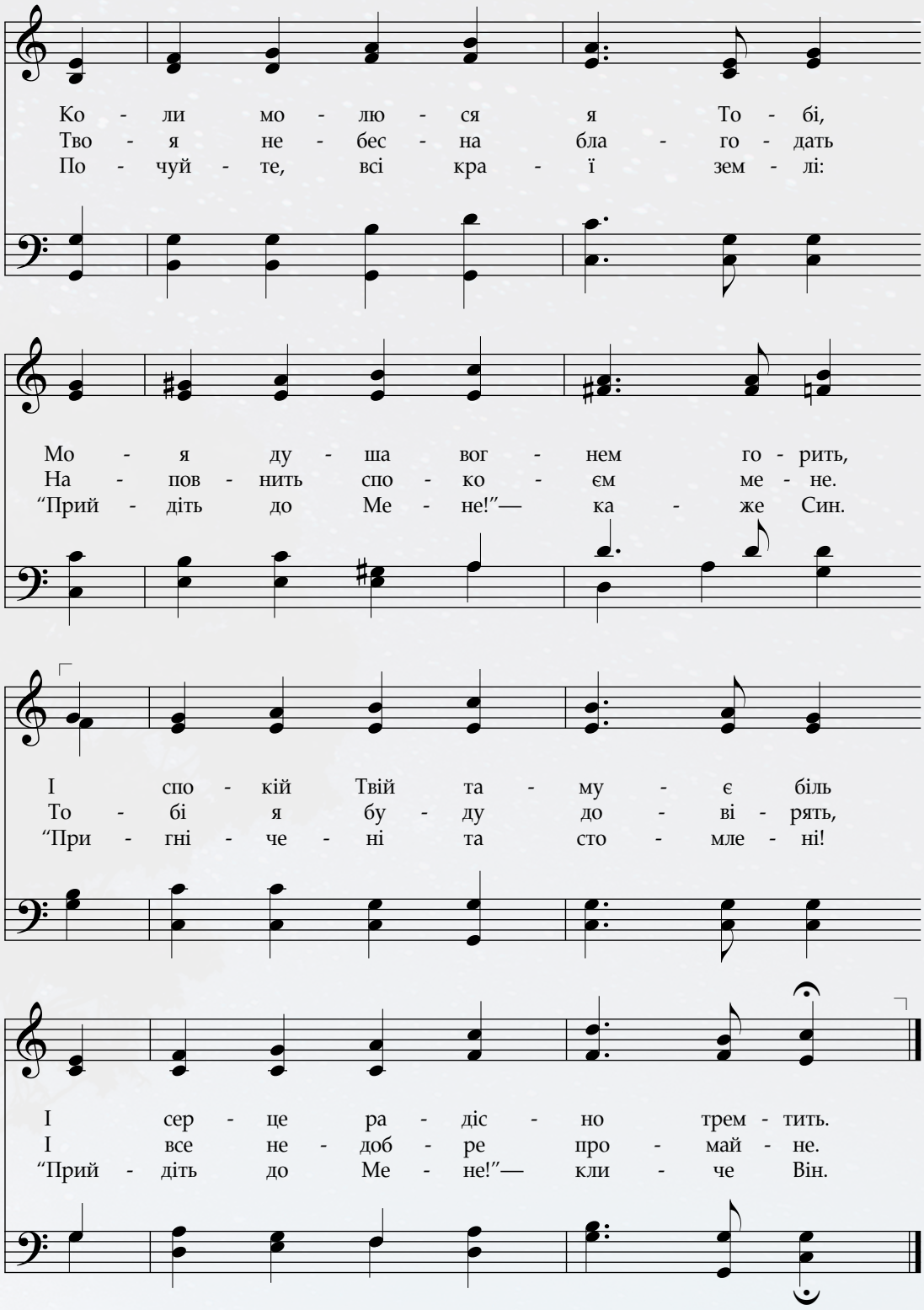

ЗОБРАЖЕННЯ © ISTOCK/THINKSTOCK

Старійшина Гарі Е. Стівенсон

ЛЮДИНА, ЯКА РОЗУМІЄ СЕРЦЕМ

Зростаючи в окрузі Кеш, шт. Юта, США, неподалік від храму в Логані, шт. Юта (див. протилежну сторінку), Гарі Стівенсон засвоїв багато уроків завдяки повчанням батька і матері. Батько навчав його діяти за спонуканнями Святого Духа, а мама заохочувала вибирати правильно. У підлітковому віці він навчився цінувати дружбу і служіння у своїх кворумах священства, і це допомогло йому підготуватися до нинішнього служіння у Кворумі Дванадцятьох Апостолів.

Старійшина Роберт Д. Хейлз
З Кворуму Дванадцятьох Апостолів

Коли Гарі Стівенсону було років 11, вони з батьком пішли в похід. “Я перестрибував з каменя на камінь попереду свого батька,—пригадує він.— Я задумав вилізти на великий камінь і з нього поглянути вниз. Коли я спробував залізти на вершину цього валуна, батько схопив мене за пояс і потягнув униз.

“Що трапилося?—сказав я, а він відповів: “Не залазь на цей камінь. Ходімо далі цією стежкою”. Усього через хвилину ми поглянули вниз з вищої точки нашого маршруту і побачили на тому камені гримучу змію, яка грілася на сонці.

“Ось чому я стягнув тебе вниз”,—пояснив батько.

Пізніше, коли ми їхали на машині додому, я знав, що він очікував, коли ж я поставлю таке запитання: “Як ти дізнався, що там була змія?” Він відповів: “Хочу розповісти тобі про Святого Духа”. У нас відбувся імпровізований урок про ролі, які Святий Дух може відігравати в нашому житті: захищати, утішати і свідчити. “У цьому випадку,—сказав батько,—Святий Дух захищав тебе з моєю допомогою. Він дав мені застереження стягнути тебе вниз”.

Цей випадок попри всю свою простоту допоміг старійшині Стівенсону зрозуміти, що коли отримуєш спонукання від Духа, їх треба приймати і діяти відповідно. То

був один з багатьох уроків, засвоєних від батька.

Дивовижна мати, дивовижні наставники

За словами старійшини Стівенсона, його мати була прикладом чистої доброчесності: “Її сподівання стимулювали мене. Мірилом майже усього, що я робив, була думка: “Я не хочу засмутити свою маму”.

Батьки разом наголошували на євангельських принципах під час домашніх сімейних вечорів та інших сімейних заходів і подій. “Вони будували нашу домівку на фундаменті вчень євангелії. Вона була основою нашого життя”,—каже він.

Були й інші наставники, які відіграли важливу роль у скеруванні життя старійшини

Стівенсона. “Пригадую, що під час перших навчань, на яких я був присутній у якості генерального авторитета, президент Генрі Б. Айрінг, перший радник у Першому Президентстві, запропонував нам скласти список з 20 осіб, які справили позитивний вплив на наше життя. Думаю, що така вправа була б корисною для кожного. Я відчув натхнення, думаючи про всіх хороших чоловіків та жінок, які були поруч, допомагаючи мені, особливо в юності”.

Зміцнений членами сім’ї та друзями,

Гарі Еван Стівенсон народився 6 серпня 1955 року і зростав у Логані, шт. Юта, США. У його батьків—Еван і Джин Холл Стівенсон—було четверо дітей. Гарі був другою дитиною і найстаршим сином.

“У мене були близькі стосунки з братом і сестрами. Старша сестра, Деббі, очікувала, що я буду робити те, що правильно. Мої молодші брат і сестра, Мерлі і Даг, очікували, що я буду прикладом. Ми всі відчували відповідальність жити праведно і брати участь у церковних заходах”.

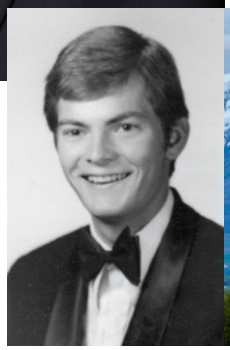

ФОТОГРАФІЇ ЛЮБ'ЯЗНО НАДАНІ СІМ'ЄЮ СТІВЕНСОНІВ, ЗА ВИНЯТКОМ ЗАЗНАЧЕНИХ; ЗЛІВА: КВІТИ © TUKKATA/ISTOCK/THINKSTOCK; СПРАВА: ФОТОГРАФІЯ ХРАМУ В ЛОГАНІ, ШТ. ЮТА, ЗРОБЛЕНА JARVIE DIGITAL

Його родичі також мали високі сподівання: “Наприклад, коли мій найстарший двоюрідний брат поїхав на місію, він підписав 2-доларову банкноту і передав її наступному двоюрідному брату, який готувався до служіння. Та 2-доларова банкнота переходила до 16 двоюрідних братів, які служили на місії по всьому світу, нагадуючи кожному, що ми поєднуємося в служінні Господу”.

Друзі в священстві також справляли позитивний вплив. “Я рано в житті зрозумів, що означає належати до кворуму не лише в неділю, але й у своїй громаді та в школі,—розповідає він.—Це дало мені відчуття впевненості, належності, братерства і служіння”. Він особливо запам’ятав, як разом з іншим членом кворуму приймав пожертвування

Старійшина Стівенсон відслужив місію повного дня в Японії (внизу справа) і полюбив Азію та людей, що там живуть. Повернувшись додому, він познайомився зі своєю майбутньою дружиною, коли вони разом відвідували заняття в інституті релігії. Вони одружилися в храмі Айдахо-Фоллз і стали батьками чотирьох синів: Крейга, Браяна, Бретта і Кайла. Очі старійшини Стівенсона сяють, коли він розповідає про свою дружину, називаючи її "сонцем у моєму житті і для мого життя".

від посту в сестри з приходу, яка вже не виходила з дому, була незряча і мала дуже скромний доход. "Незважаючи на ці обставини, вона завжди давала п'яти- або десятицентову монетку на пожертвування від посту"—згадує він.

Дар, який вимагає праці

Після закінчення середньої школи і недовгого навчання в Університеті Штату Юта старійшину Стівенсона було покликано служити в Японську місію Фукуока. "Я нервував з приводу вивчення японської мови. Напруження продовжувало наростати в центрі підготовки місіонерів. Однак після шести тижнів щирих молитов і старанного навчання я здобув відчуття спокою, бо знав, що Господь благословить мене здатністю вивчити японську, але не без старанної праці. Це навчило мене того, що дар мов подібний до віри, праці та інших євангельських принципів. Після того як ви зробите все, що можете, на вас проллється благословення.

Після місії старійшина Стівенсон розвинув любов до історії Церкви, вивчення Книги Мормона та Учення і Завітів і заглибився у вивчення історичних журналів та сімейних історій. Він виявляв особливу зацікавленість до Джозефа Сміта і його сім'ї, до сім'ї Уітмерів, сім'ї Олівера Каудері і Мартіна Гарріса. Він дослідив переклад і публікацію різних видань Книги Мормона.

Знову він зрозумів, що віра і старанна праця ідуть пліч-о-пліч. "Кожна відповідь на кожне євангельське запитання не приходить відразу ж,—радить він.—Господь сподівається, що ми будемо читати, вивчати, розмірковувати і молитися. І коли ми робимо це з вірою і праведним бажанням, з часом надійде чудове свідчення".

Упродовж років він мав особливе благословення, коли його покликали навчати в Недільній школі для молоді, у класі з основ євангелії та в класі для молодих чоловіків. Ці покликання дозволили йому свідчити про глибокі почуття істинності Писань—переконання, яке він отримав завдяки багатьом рокам навчання.

Повернувшись до Університету Штату Юта, старійшина Стівенсон відновив своє вивчення управління бізнесом і маркетингу. Він проводив довгі години в бібліотеці. "Кожного разу, коли я заходив, то бачив на вході такий напис: "За ввесь свій маєток здобудь собі розуму!" [Приповісті 4:7]". Цей вірш з Писань закарбувався в його серці і через багато років став темою виступу на духовному вечорі в Університеті Бригама Янга.

"Це розуміння приходить завдяки *взаємозв'язку між навчанням і молитвою*,—пояснив старійшина Стівенсон у своєму виступі.—Якщо ми довіряємо Господу і покладаємося на Нього, то завдяки Йому ми починаємо краще розуміти серцем"[1].

Інститутський роман

В класі з вивчення Старого Завіту в інституті релігії він познайомився з Лесою Джин Хіглі, яка переїхала з Каліфорнії до Айдахо і тепер була студенткою Університету Штату Юта. "Викладач попросив Лесу зіграти роль Єви, а мене зіграти роль Сатани, який її спокушає. Після цього мені довелося докласти зусиль, щоб переконати її піти зі мною на побачення",—згадує він з усмішкою. Вони зустрічалися більше року, а потім уклали шлюб в храмі Айдахо-Фоллз у 1979 році.

Очі старійшини Стівенсона сяють, коли він розповідає про Лесу. Він називає її "сонцем у моєму житті і для мого життя"[2]. Сестра Стівенсон закінчила університет, здобувши ступінь з домоводства, навчала в школі на початку їхнього шлюбу і постійно присвячувала свій час і таланти школам, міським та громадським радам, організаціям та іншим установам. Однак старійшина Стівенсон вважає її дар домогосподарки найбільшим з талантів, даних їй Богом: "Вона вміє створити зосереджену на євангелії домівку, яка є безпечним і привітним місцем, де перебуває Дух". Ця здатність у поєднанні з глибоким розумінням того, що справжня радість приходить завдяки служінню іншим, благословляє життя її чоловіка, її сім'ї і багатьох людей навколо неї.

Старійшина і сестра Стівенсон стали батьками чотирьох синів. "Упродовж років ми все робили разом,—розповідає він.—Хлопці грали в баскетбол, футбол, бейсбол і теніс. Нам усім подобається проводити час на свіжому повітрі: кататися на квадроциклах, снігоходах, лижах, сноубордах та брати участь в різних водних видах спорту. Однак Леса також займалася культурним вихованням наших синів, розвиваючи в них любов до музики й мистецтва. А для того щоб ділитися даром служіння з іншими людьми силами нашої сім'ї, їй доводилося залучати фізичну силу наших хлопців.

Створення бізнесу

Бізнес старійшини Стівенсона основувався на його любові до народів Азії. Коли він повернувся з місії додому, то разом з іншими друзями почав імпортувати з Азії подарункові аксесуари. Цей бізнес розвинувся в продаж продуктів для тих, хто займається фітнесом. Упродовж наступних тридцяти років їхня маленька фірма переросла в успішне підприємство, на якому працюють 2500 чоловік.

Один з працівників згадує, яким було серце старійшини Стівенсона-бізнесмена: "Ми обговорили важке рішення, яке треба було прийняти стосовно бізнесу. Я сказав йому, що нам треба робити те, що є легальним. Він відповів, що ми повинні робити не лише те, що є легальним, а те, що є праведним".

"Якщо ви керуєтеся хорошими принципами у своєму бізнесі, це добре для вашого бізнесу,—каже старійшина Стівенсон.—Цілісність, старанна праця, співчуття, шанобливе ставлення до людей—і в той же час обов'язкова підзвітність—це не закони, які ви обговорюєте і застосовуєте лише в неділю. Їх треба застосовувати кожного дня в тижні".

Бізнес розростався, і це вимагало більше часу: "Я був молодим єпископом, у нас були малі діти, і мені також доводилося подорожувати до Азії понад 100 днів кожного року. Мій батько підійшов до мене і сказав: "Я помітив, що коли ти зі своєю сім'єю, то насправді ти не *з* ними. Боюся, це може означати, що на роботі, ти не повністю зосереджений на роботі, а коли виконуєш своє покликання єпископа, то можеш думати про роботу чи про сім'ю. Тобі треба краще збалансувати своє життя".

Ця порада справила на мене великий вплив. Старійшина Стівенсон розповідає: "Я зрозумів, що важливо підтримувати баланс між сім'єю, професією та

церковним покликанням і впевнитися, що ти також не забуваєш про себе”.

Нові покликання у служінні

Один шанований бізнесмен якось дав старійшині Стівенсону таку пораду: “Навчайся, заробляй і служи”. У 2004 році та частина цього рівняння, яка називалася “служи” зазнала перевірки, коли старійшину Стівенсона і його бізнес-партнера обох покликали служити президентами місій. Вони відчули, що треба пояснити акціонерам та клієнтам, чому вони тимчасово залишають компанію. Вони відвідали кожного по черзі.

“Коли ми пояснили своє покликання і що ми служитимемо три роки без компенсації з боку Церкви, вони з повагою поставилися до цього хорошого рішення”,—сказав він. Бізнес залишився в руках довіреної команди співробітників і процвітав.

Як президент Японської Нагойської місії старійшина Стівенсон зрозумів, що його любов до Азії поглибилася. “Я вважаю її своїм другим домом”,—каже він.

Глибина любові до дружини також збільшилася, коли він бачив, як вона полюбила місцеву культуру, допомагала іншим людям, включаючи місіонерів і членів Церкви, і продовжувала виховувати двох синів, які були разом з ними. Кілька хрищень навернених відбулися частково завдяки її дружелюбному ставленню до людей навколо себе.

Після місії вони побули вдома лише сім місяців, коли у 2008 році старійшину Стівенсона покликали служити в Першому кворумі сімдесятників.

“Я був вражений і відчув глибоке смирення. Я подумав: “Є багато інших, які могли б служити набагато краще за мене”. Однак я згадав минулі часи—коли я був президентом кворуму старійшин, членом вищої ради, єпископом і радником у президентстві колу—коли я відчував, що не був достатньо зрілим виконувати те, що мене просять робити. Я зрозумів, що до того як нас покличуть, ми можемо *не* відчувати свою відповідність, але покликання стає *початком* відповідності небесним вимогам.

“Один з моїх улюблених віршів з Писань каже про дві речі, які нам слід робити, коли нас покликають: по-перше, “бути вірними”. По-друге, стояти в чині, до якого нас призначено (див. УЗ 81:5). Як на мене, це означає виявляти віру, навчатися всьому необхідному, а потім робити все можливе для звеличення покликання. Якщо ми це робимо, Господь звеличить нас і зробить відповідними, аби благословляти інших”.

У якості сімдесятника і Верховного єпископа старійшину Стівенсона добре знали за співчуття, яке можна порівняти з ніжністю вишневого цвіту (вишневий цвіт є широкопоширеним символом Японії). Він допомагав людям, які були поруч і жили далеко, щоб вділити їм “цілющий бальзам любові нашого Спасителя”. У якості апостола він продовжує підтримувати бідних і нужденних, “допомагати слабким, піднімати руки, що опустилися, і зміцнювати ослаблі коліна” (див. УЗ 81:5).

ФОТОГРАФІЇ З НОВИН ЛЮБ'ЯЗНО НАДАНІ КРІСТІН МЕРФІ, *DESERET NEWS* І САРОЮ ДЖЕЙН ВІВЕР, *CHURCH NEWS*

Повернення до Азії

У якості сімдесятника старійшина Стівенсон був призначений радником президентства території, а потім президентом Азійської Північної території.

У березні 2011 року землетрус і цунамі спустошили Японію. 9-бальний землетрус викликав появу сейсмічної хвилі, яка залишила по собі 20000 загиблих, зруйнувала 550000 домівок, а тисячам людей довелося переїхати в інше місце.

Він багато разів відвідував зону катастрофи. "Коли ми зустрічалися з людьми, наші емоції, як маятник, змінювалися від однієї крайньої точки до іншої,—згадує він.—Ми одночасно спостерігали трагедію, втрату близьких людей та надію і відновлення. Знов і знов спостерігаючи, як діє цілющий бальзам Спасителевої любові, наші серця наповнювалися теплом".

Крім того, він став безпосереднім свідком того, як Церква допомагає нужденним: "Мати можливість відреагувати на катастрофу і допомагати організовувати допомогу—саме так діяла Церква Ісуса Христа, виконуючи один з божественно призначених обов'язків дбати про бідних і нужденних". Він розповідав про це як про священний привілей служити тим, хто має нужду, і бачити, як інші роблять те саме: "Ми дізналися, якими добрими є люди".

Спадок єпископів

Своїм серцем він ще глибше зрозумів, що означає співчуття, коли у 2012 році його покликали Верховним єпископом. У тій якості він керував широкою церковною мережею, яка надає допомогу за програмою благополуччя і невідкладну допомогу святим останніх днів та іншим людям, а також гуманітарну допомогу дітям Небесного Батька у "найважчих місцях, найбідніших місцях, найбільш гноблених місцях по всьому світу"[3].

Роль єпископа має особливе значення для старійшини Стівенсона. "Коли мені було 12, мого батька покликали єпископом,—пригадує він.—У приході було багато вдів, і батько часто брав мене з собою, коли ішов їм служити. Він просив мене виносити баки зі сміттям, щось прибирати в домі або разом з друзями згрібати листя чи розчищати сніг. Коли ми закінчували, у мене завжди були хороші почуття. Відвідування вдів допомогло мені зрозуміти, що частина обов'язків єпископа—це служити людям особисто. Єпископи Церкви є моїми героями".

Обіцяння від пророка

У вівторок перед генеральною конференцією 2015 року на той час єпископ Стівенсон отримав телефонний дзвінок, під час якого його запросили зустрітися з Президентом Томасом С. Монсоном і його радниками.

"Президет Монсон [дав] мені покликання у Кворумі дванадцятьох. Він запитав мене, чи прийму я це покликання. … Я відповів ствердно. А потім … Президент Монсон з добротою допоміг мені, описавши, як [коли] його багато років тому поклика[ли] стати апостолом … він теж тоді відчував невідповідність. Він спокійно дав мені пораду: "Єпископе Стівенсон, Господь допомагає навчатися тим, кого Він покликає". Ці заспокійливі слова пророка [з того часу] стали джерелом миру та спокою"[4].

Старійшина Гарі Е. Стівенсон дійсно є чоловіком без підступу. Як апостол, так само, як він це робив, будучи Верховним єпископом, сімдесятником і як робив це упродовж усього життя, він продовжуватиме допомагати бідним і нужденним. Він і надалі буде виконувати настанову з Писань: "допомагати слабким, піднімати руки, що опустилися, і зміцнювати ослаблі коліна" (див. УЗ 81:5). Це нелегке покликання, але він був добре до нього підготовлений завдяки тому, що має серце, яке розуміє. ■

ПОСИЛАННЯ:

1. Gary E. Stevenson, "Lean Not unto Thine Own Understanding" (Brigham Young University devotional, Jan. 14, 2014), 2, 3, speeches.byu.edu.
2. Гарі Е. Стівенсон, "Прості і цінні істини", *Ліягона,* лист. 2015, с. 92.
3. Гарі Е. Стівенсон, прес-конференція, 3 жовтня 2015 р.
4. Гарі Е. Стівенсон "Прості і цінні істини", с. 91.

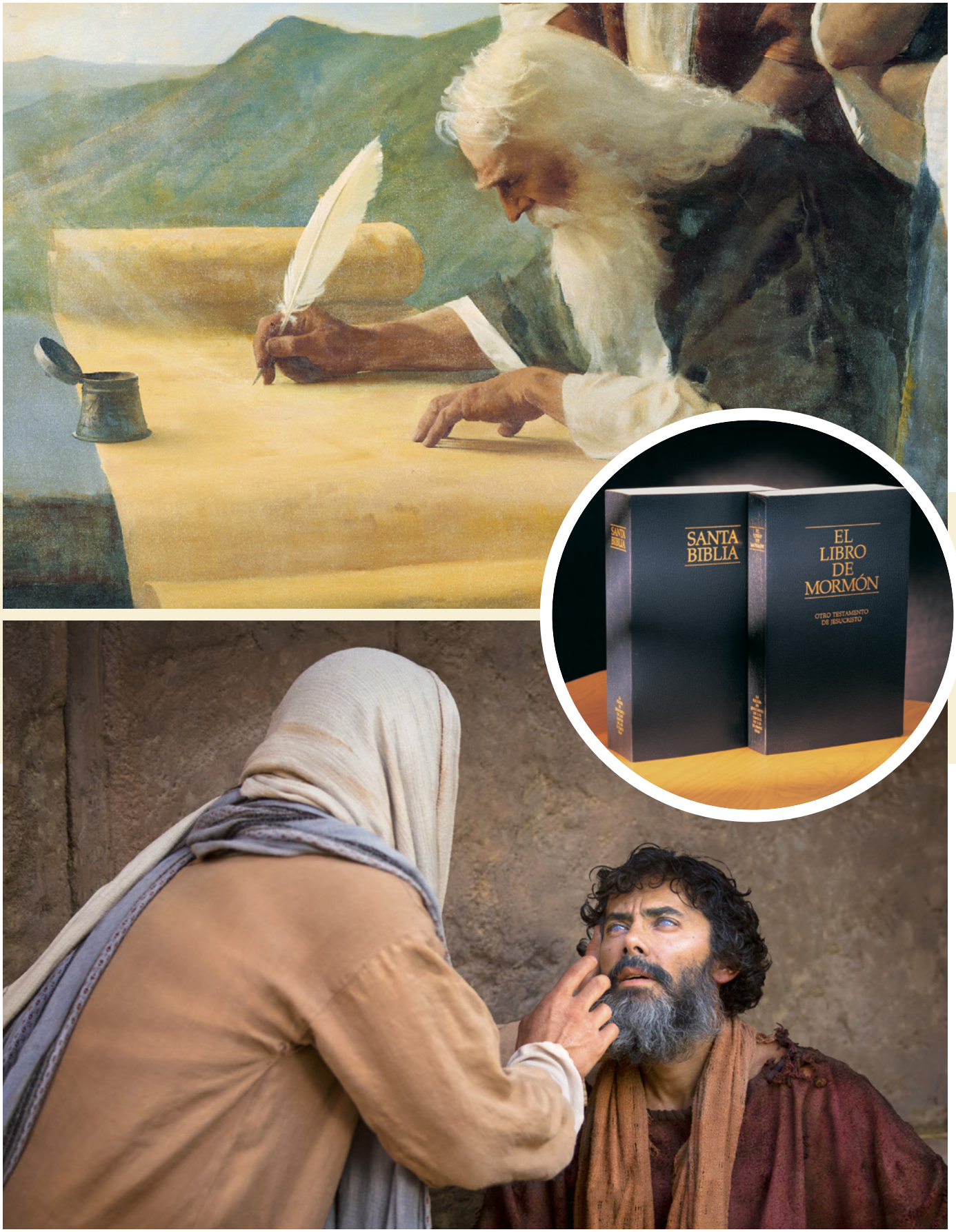
SANTA BIBLIA
EL LIBRO DE MORMÓN
OTRO TESTAMENTO DE JESUCRISTO

Старійшина Лінн Г. Роббінс
З президентства сімдесятників

ОЧІ СЛІПИХ будуть бачити

Ми можемо вважати появу Книги Мормона дивовижним відновленням духовного зору.

Ісая пророкував, що в останні дні Господь буде продовжувати чинити "чудо й диво", і він пророкував про появу Книги Мормона, кажучи, що "очі сліпих із темноти та з темряви бачити будуть" (Ісая 29:14, 18).

"Жахливий стан сліпоти"

У часи, що передували славетному Першому видінню, релігійне пожвавлення в Манчестері, шт. Нью-Йорк, США, викликало надзвичайну плутанину. За словами Джозефа Сміта, "безладдя і суперечки між конфесіями були настільки великими, що неможливо було [людині] … дійти певного висновку—хто був правий, а хто помилявся" (Джозеф Сміт—Історія 1:8).

Книга Мормона називає цей період плутанини перед Відновленням "*жахлив[им] стан[ом] сліпоти*, … через те, що прості й найцінніші частини євангелії Агнця приховує та мерзотна церква" (1 Нефій 13:32; курсив додано).

Упродовж століть чітке духовне бачення, яке давала Біблія, було *затьмарене*, коли багато простих і цінних частин було втрачено, іноді ненавмисно, через недоліки в перекладі, а іноді навмисно недобросовісними видавцями, "щоб сплутати праведні шляхи Господа, щоб *засліпити очі* і зробити закам'янілими серця дітей людських" (1 Нефій 13:27; курсив додано).

ВГОРІ: ФРАГМЕНТ КАРТИНИ *ПРОРОК ІСАЯ ПЕРЕДРІКАЄ НАРОДЖЕННЯ ХРИСТА*, ХУДОЖНИК ГАРРІ АНДЕРСОН

“Я був сліпим, а тепер бачу!” (Іван 9:25)

Одним з найбільш відомих чудес Спасителя є відновлення зору сліпому чоловікові[1]. Однак більш важливою місією і чудом Спасителя було зцілення духовно сліпих. “Я прийшов у цей світ,—сказав Він,—щоб бачили темні” (Іван 9:39).

Використовуючи метафору Ісаї та видіння Нефієм духовної сліпоти в останні дні, ми можемо вважати появу Книги Мормона дивом відновлення духовного зору.

“Також не потерпить Господь Бог, щоб Іновірці залишилися назавжди у тому жахливому стані *сліпоти*. … закапувати обидва ока для врятування зору, щоб запобігти сліпоті. Перш ніж лікарі зрозуміли, що у мене глаукома, я вже частково втратив зір в одному оці. Я глибоко вдячний за сучасну медицину і за те, що я не сліпий. Я також вдячний, що маю одне здорове око, яке компенсує часткову втрату зору в іншому. Алегорія про два ока великою мірою стосується мене.

Численні наукові дослідження показують перевагу двох очей над одним. Я розгляну шість з тих переваг і проведу духовні паралелі з Книгою Мормона як другого *очевидця* Ісуса Христа у *відновленні* духовного зору світу.

2А. Дитяча іграшка демонструє силу надзвичайного сприйняття глибини.

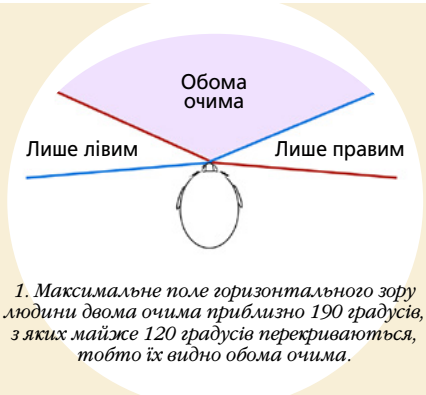

1. Максимальне поле горизонтального зору людини двома очима приблизно 190 градусів, з яких майже 120 градусів перекриваються, тобто їх видно обома очима.

2Б. У тваринному світі два ока дають можливість потенційній жертві навести глибину сприйняття, таким чином допомагаючи їй розсекретити маскування хижака.

… Я буду милосердним до Іновірців у той день настільки, що Я дам їм Своєю владою багато з Моєї євангелії. …

Бо знай, каже Агнець: Я являюся твоєму сімені, і вони напишуть багато про що з того, що Я буду проповідувати їм, … [і] це все буде сховано, щоб потім відкритися Іновірцям даром і силою Агнця.

І в цьому буде записано Мою євангелію, каже Агнець, і Мою скелю і спасіння Моє.

… Ці останні літописи … установлять істину перших. … Вони всі будуть зібрані в одному” (1 Нефій 13:32, 34–36, 40–41; курсив додано)—поєднуючись, щоб допомогти нам бачити істину.

Обидві “зібрані в одному”—це саме той спосіб, у який два ока бачать чи функціонують. Оскільки у мене глаукома, мені доводиться двічі на день

1. Два ока розширюють поле бачення і збільшують чіткість

Максимальне поле горизонтального зору людини двома очима приблизно 190 градусів, з яких майже 120 градусів перекриваються, тобто їх видно обома очима. Крім цього спільного поля зору кожне око має периферійне поле, унікальне для цього ока[2].

Оскільки упродовж століть втрачалися прості й дорогоцінні істини, Біблія вже не мала досконалого бачення. Поява Книги Мормона з її досконалим баченням не лише розширила поле духовного зору, але також дала таку необхідну ясність тій частині, де бачення обох духовних очей накладається, тобто, бінокулярному полю бачення—мовою Писань ми називаємо цей закон законом двох свідків (див. Матвій 18:16; Етер 5:4; УЗ 6:28).

Накладання полів зору, тобто *бінокулярна сукупність*, покращує здатність знаходити нечітко видимі об'єкти[3]. Ми ясніше бачимо речі, коли окреме бачення кожного ока поєднується в одне зображення, створюючи співпадіння *візуальних осей*[4] і таким чином усуваючи "безладдя і суперечки", які так бентежили юнака Джозефа (див. Джозеф Сміт—Історія 1:8).

Той факт, що *два ока, краще за одне*, є настільки поширеним і очевидним, що Ісая не міг знайти кращої метафори для того, щоб дати визначення всьому світу: "очі сліпих … бачити будуть" (Ісая 29:18). Ми сподіваємося, що ті, хто зараз мають лише одне духовне око—Біблію—усвідомлять, що немудро відкидати Книгу Мормона як ще одного свідка Ісуса Христа, навіть не спробувавши прочитати її. Вони побачать, що "дерево Юди" і "дерево Єфрема" (Єзекіїль 37:19) поєднаються так само, як досконало і чітко синхронізуються два ока, завдяки чому відбувається *відкривання очей*!

2. Бінокулярний зір—як уникнути обману

"Бінокулярний зір … дає можливість людям рухатися над перепонами і навколо них на великій швидкості та з більшою точністю" завдяки більш точному сприйняттю глибини видимого простору[5]. Приклад такої надзвичайної глибини сприйняття можна побачити в різниці між стереоскопічним зображенням у форматі 3D і простою фотографією (див. зображення 2A).

У тваринному світі два ока дають можливість потенційній здобичі мати *бінокулярний зір*, тобто точне сприйняття глибини і здатність розрізняти об'ємні нерівності, таким чином допомагаючи "розсекретити маскування [потенційного хижака]"[6].

Книга Мормона дає світові подібний захист, відновивши чіткість і божественну глибину сприйняття духовного бінокулярного поля, дозволяючи розсекретити маскування і обман Сатани. Він вдало створив плутанину в світі шляхом ускладнювання значення багатьох уривків з Біблії. Книга Мормона зірвала це маскування за допомогою абсолютно чіткого підтвердження, "зруйну[вавши] хибні вчення" (2 Нефій 3:12) і "розірв[авши] на шматки всяку підступність, і пастки, і хитрощі диявола" (Геламан 3:29).

Президент Езра Тефт Бенсон (1899–1994) поділився таким обнадійливим обіцянням стосовно Книги Мормона: "У цій книзі є сила, яка починає входити у ваше життя в той момент, коли ви починаєте серйозно її вивчати. Ви знайдете більше сили, щоб не піддаватися спокусі. Ви знайдете силу, щоб *уникати обману*. Ви знайдете силу, щоб залишатися на прямій і вузькій дорозі"[7].

3. Бінокулярний зір допомагає людині бачити більшість предмету або весь предмет, незважаючи на перешкоду. Чи бачите ви відмінність?

3. Бачити те, що за перешкодою

Бінокулярний зір допомагає людині бачити більшість предмету або весь предмет, незважаючи на перешкоду. На цю перевагу звернув увагу Леонардо да Вінчі, який помітив, що вертикальна колона, яка закриває предмет, може затуляти його частину або й увесь предмет від лівого ока, але цей предмет можна бачити правим оком[8] (див. малюнок 3).

Духовний приклад цього міститься в словах Спасителя до юдеїв: "Також маю Я інших овець, які не з цієї кошари, Я повинен і їх припровадити. І Мій голос почують вони, і буде отара одна й Один Пастир!" (Іван 10:16).

Оскільки Ісус не сказав, хто саме був тими іншими вівцями, юдеї не могли зрозуміти його висловлювань. Однак у Книзі Мормона відкривається *додатковий*

ФОТОГРАФІЯ ЗМІЇ © ISTOCK/THINKSTOCK

ракурс того, що приховане стане видимим: “І істинно кажу Я вам, що ви ті, про яких Я сказав: Інших овець Я маю, що не з цієї отари; їх також Я маю привести, і вони почують голос Мій; і буде одна отара і один пастир” (3 Нефій 15:21). Результатом цього стало ясне поле зору. Перестало бути незрозумілим, що Спаситель мав на увазі—зникла ілюзія *перепони*.

4. Переваги периферійного бачення кожним оком

“Периферійний зір—це частина зору, яка лежить поза центром погляду”[9]. Іншими словами, ми в полі зору помічаємо предмети, на яких ми насправді не зосереджені. Частина поля зору—та, яка знаходиться поза межами бінокулярного поля або *стереоскопічного* зору, є унікальною для кожного ока (див. малюнок 1).

Ми надзвичайно вдячні за Біблію і те, що ми дивовижно і велично отримуємо лише завдяки їй,—а найважливіше—це історію життя і служіння Ісуса Христа.

Ми також глибоко вдячні за Книгу Мормона і на 100% незатьмарене бачення, яке вона нам дає, роз’яснюючи доктрину Христа і відкриваючи Його вчення через пророків стародавньої Америки і його особистий прихід та служіння нефійцям.

Як два ока божественним чином поєднані в пару, Біблія і Книга Мормона доповнюють одна одну, внаслідок чого відкривається дивовижна бінокулярна панорама, а також унікальне для кожної з книг бачення.

5. Як позбутися сліпої зони

Усі ми маємо сліпу зону в нашому полі зору, яку досить легко виявити. Тримайте зображення кола і зірки (малюнок 4) прямо перед собою на відстані витягнутої руки. Закрийте своє ліве око і сфокусуйте праве око прямо на маленькому кружечку. Дивлячись правим оком прямо на кружечок, починайте повільно рухати зображення до себе. Десь на півдорозі зірочка зникне з *периферійного* зору.

Ви здивовані? Ви не знали, що у вас є сліпа зона? Так само як ваше друге око може компенсувати цю сліпу зону, Книга Мормона робить подібну послугу для Біблії.

І так само як зірочка зникла прямо перед вашим оком, Ірод не бачив Віфлеємської зірки і мав запитувати у мудреців, “коли з’явилася зоря” (Матвій 2:7). Вона була в його переферійній *сліпій зоні*. Лише ті, хто *шукали* зірку, помітили її.

У наш час є багато подібних до Ірода людей, які відмовляються шукати і бачити те, що від Духа “Горе сліпим, які не побачать” (2 Нефій 9:32). Гордовитість також змусила юдеїв “зневажа[ти] слова прямоти, і… сліпот[а] … прийшла [до них] через поглядання за межу” (Кн. Якова 4:14).

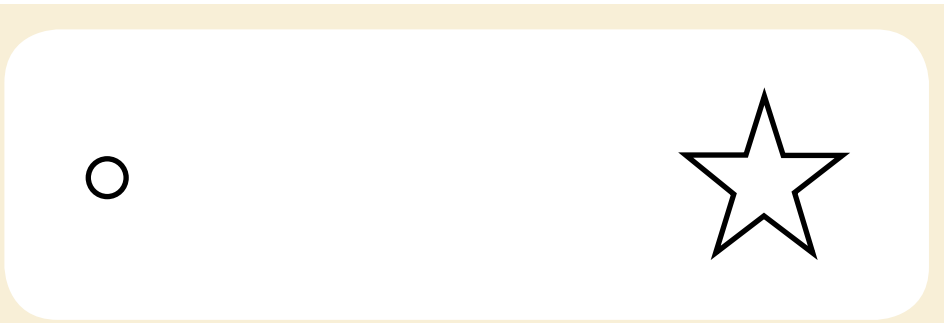

4. Як знайти сліпу зону

Одним з розсудливих *поглядів* Книги Мормона є застереження про загальну сліпу зону *гордовитості*—“гріх[а], який легко *помітити* в інших, але рідко коли ми визнаємо його в собі”[10]. Це як поганий запах з рота—його відчувають усі, крім того, у кого він є.

“На передземній нараді саме гордовитість згубила Люцифера”[11]. Саме “гордовитість … Нефійців, закінчи[лася] їхнім знищенням” (Мороній 8:27). Саме гордовиті горітимуть, як стерня, коли Бог очистить землю вогнем (див. Малахія 4:1; 3 Нефій 25:1).

На початку прямого і вузького шляху є великий напис зі словами застереження: “СТЕРЕЖІТЬСЯ гордині, щоб не стати вам, як Нефійці в давнину” (УЗ 38:39; курсив додано). Трагічна іронія в тому, що *сам* знак “СТЕРЕЖІТЬСЯ”,

як правило, знаходиться у сліпій зоні гордовитості. Тож "нехай той, хто в невігластві, учиться мудрості, упокорюючи себе і прикликаючи Господа Бога свого, щоб його очі могло бути відкрито, щоб він міг бачити" (УЗ 136:32).

6. Зв'язок між мозком і зором

Це рівняння (див. малюнок 5) здається правильним, але не повністю. Насправді, зорова система в мозку каже нам, що бачать наші очі. Мозок створює сни вночі й пояснює, що ми бачимо вдень. Бачити не обов'язково означає вірити або бачити правильно. Наприклад: "І хоч [Ісус] стільки чуд перед ними вчинив був, та в Нього вони не ввірували" (Іван 12:37). Самих лише очей недостатньо, щоб спонукати до віри або *справжнього бачення.*

Так само як мозок працює в парі з очима, так і Дух працює в парі з Писаннями, що допомагає нам духовно бачити. Просто читати Писання недостатньо, аби здобути духовне бачення, бо "людина тілесна не приймає речей, що від Божого Духа, бо їй це глупота, і вона зрозуміти їх не може, бо вони розуміються тільки духовно" (1 Коринтянам 2:14).

Аби Книга Мормона могла служити духовним оком, ми повинні прийняти і щиро виконувати запрошення Моронія в Мороній 10:3–5. Це запрошення з обіцянням, що Бог "*явить* вам правду про це силою Святого Духа" (вірш 4; курсив додано).

Свідчення і вдячність

Аби уникнути духовної сліпоти, сини Легія ризикували своїм життям заради отримання пластин з латуні (див. 1 Нефій 3–4). Без пластин вони б "виродилися у зневірі" (Мосія 1:5). У наш час, дякуючи друкарському пресу і цифровому устаткуванню, ми маємо легший і швидший доступ до Писань. Однак для Сатани майже однаково: чи то він утримує Писання подалі від людей—його стратегія в Темні віки—чи спокушає людей не читати їх—його стратегія в останні дні. Так чи інакше, його "імла темряви [успішно] … *сліпить* очі … дітей людських, … щоб вони загинули і зникли" (1 Нефій 12:17; курсив додано).

Як і у випадку з моїм *щоденним* закапуванням очей, лише "*весь час* міцно тримаючись за жезл з заліза" (1 Нефій 8:30; курсив додано), ми можемо не осліпнути в імлі останніх днів, яка є такою підступною і поширеною. Кожного разу, коли людина стає менш активною або залишає Церкву, то майже впевнено можна сказати, що ця людина перестала читати Книгу Мормона.

Книга Мормона: ще одне свідчення про Ісуса Христа—є дійсно чудом і дивом. Вона є другим *свідком* Ісуса Христа і Його славетної євангелії, пропонуючи всі переваги другого ока.

очі = те, що вони бачать

5.

Тож продовжуймо постійно триматися за жезл з заліза, щоб і ми могли бути гідними Спасителевої похвали Його учням: "Очі ж ваші блаженні, що бачать" (Матвій 13:16). ■

ПОСИЛАННЯ:

1. Див. Матвій 9:27–31; 12:22–23; 15:30–31; 21:14; Марк 8:22–26; 10:46–52; Лука 7:21–22; Іван 9; 3 Нефій 17:7–9; 26:15.
2. Див. "Binocular Vision," Wikipedia, en.wikipedia.org.
3. Див. Randolph Blake and Robert Fox, "The Psychophysical Inquiry into Binocular Summation," *Perception & Psychophysics,* vol. 14, no. 1 (1973), 161–68; див. також "Binocular vision."
4. Див. "Vergence," Wikipedia, en.wikipedia.org.
5. "Binocular Vision."
6. "Binocular Vision."
7. *Учення Президентів Церкви: Езра Тефт Бенсон* (2014), с. 151.
8. Див. "Binocular Vision."
9. "Peripheral Vision," Wikipedia, en.wikipedia.org.
10. *Учення: Езра Тефт Бенсон,* с. 251; курсив додано.
11. *Учення: Езра Тефт Бенсон,* с. 248.

СІМ ЛАГІДНИХ **чудес**

Єфрем Сміт

Навчаючи багатьох чудових людей і служачи їм у Форт-Вортській Техаській місії, я часто роздумував над своїм благословенним життям. Я в захваті від сімох особливих подій у своєму житті, які я вважаю чудесами.

По-перше, я вижив на початку свого життя, яке почалося за дуже скромних обставин. Я народився на земляній підлозі в хатинці своєї матері в Дессі, Ефіопія. Мама була єдиною родичкою, яку я будь-коли знав, і вона сама збудувала хижку заввишки 2,4 метри куполоподібної форми з палиць та грязі, яку вона зверху покрила травою та листям. У нашому поселенні не було ні водопроводу, ні каналізації. Хвороби і смерть лютували у нашій *kebele,* тобто в місцевості. Було дуже важко знайти їжу, а купити її було для нас просто неможливо. Не було такого дня, коли б ми з мамою не голодували.

Коли мені було 4 роки, у мами розвинулася смертельна хвороба. З останніх сил ми доплентались до лікарні, де моя дорога, зовсім змучена матуся померла. Завдяки співробітникам лікарні я не залишився помирати від голоду на вулиці. Вони влаштували мене до притулку для сиріт у місті Аддіс-Абеба, столиці Ефіопії.

Друге диво сталося в моєму житті, коли воно докорінно змінилося. У цьому притулку для сиріт я жив у чистій будівлі, спав у ліжку і їв стільки, скільки хотів. Інші сироти також втратили близьких, і вони навчили мене, як прийняти втрату мами. Вечорами ми збиралися і співали пісні англійською мовою, а молилися амхарською—нашою рідною мовою. Ми молилися один за одного і просили Бога благословити нас тим, щоб нас усиновили в “хороші, добрі, люблячі

Господь благословив моє життя чудесами, що допомогли мені йти шляхом, який Він для мене приготував.

ІЛЮСТРАЦІЯ РЕДА ХАНСЕНА

сім'ї". І музика, і молитви глибоко вплинули на моє життя. Я ніколи не переставав молитися.

По-третє, мене познайомили з місіонерами і Церквою, коли мені було вісім років. Мене запросили подивитися освячення першої будівлі, зведеної Церквою СОД в Ефіопії в неділю, 30 листопада 2003 року. Під час освячення я відчув сильний вплив Святого Духа, а присутні місіонери випромінювали радість, щастя і той самий сильних дух. Я пам'ятаю, як подумав, що хотів би бути таким, як вони. Але я й гадки не мав, як можу досягнути цієї мети.

Четверте диво настало невдовзі після цього. Одна сім'я зі Сполучених Штатів мене усиновила. Мій новий батько взяв мене з притулку для сиріт і привіз додому. Ми почали процес знайомства, а я почав звикати до нового оточення.

З моєю появою відразу ж виникло багато труднощів. Куди б я не пішов, люди сміялися з моєї англійської мови. Моя обмежена освіта спричинила труднощі в школі. Я молився про допомогу, а потім працював старанніше, ставав кмітливішим, долаючи прогалину в освіті, особливо з англійської мови. Небесний Батько знову відповів на мої молитви. Через два роки я пишався тим, що перескочив через один клас.

Після цього настали труднощі вдома. Молитви до Господа, високі особисті цілі й велике бажання досягнути успіху допомогли мені пройти через цей надзвичайно складний період. Згодом за допомогою соціального працівника ми з батьком погодилися розірвати усиновлення. То був час молитов, віри і допомоги від Небесного Батька.

Тепер, коли мені було 15 років, приблизно рік я жив з прийомною сім'єю. Саме тоді й сталося п'яте чудо. Коли я катався на санчатах з двома друзями, то познайомився з сім'єю СОД, яка мала двох чудових донечок. Коли та сім'я їхала додому, одна з дочок вголос сказала: "Я думаю, що Господь хоче, аби ми усиновили Єфрема Сміта". Дивовижно, але три інші члени тієї сім'ї також отримали таке натхнення. Той батько звернувся до Відділу соціальної служби і невдовзі я переїхав до свого нового дому. З самого початку мій дивовижний новий батько дав мені свободу волі. Наприклад, він пояснив, що їхня сім'я в неділю ходить до церкви. Він дозволив мені вибирати: іти з ними чи залишатися вдома. Він сказав, що так само мене любитиме, навіть якщо я не ходитиму до церкви. Я вирішив ходити до церкви, і з того часу я прийняв багато інших праведних рішень.

Шосте чудо сталося тоді, коли я отримав свідчення про євангелію. Одного разу в неділю я сидів на причасних зборах і співав "О, як осягнути Ісусові милості" (*Гімни,* № 193). Сльози, як горошини покотилися по моїх щоках, коли я отримав особисте свідчення про те, що Ісус є Христос і що ця Церква є Його Церквою.

Нарешті, коли минуло дев'ять років, я знав, як стати таким, як ті місіонери! Стати місіонером тепер можна було з 18 років, але моє усиновлення ще не було завершене. Я чекав сім довгих місяців, поки усиновлення завершилося. Згодом я надіслав документи на місію. Через чотири дні я отримав місіонерське покликання. Усього через тиждень Господь благословив мене остаточним завершенням процесу усиновлення і покликанням на місію. Я надзвичайно дорожу обома документами! Вони є моїм сьомим чудом. Так, дійсно, треба було здійснитися багатьом чудесам, щоб з тієї глинобитної хижки в Ефіопії я потрапив на свою дорогоцінну місію. ■

Автор живе в штаті Невада, США.

ЧАСТИНА 2

ЗА МНОЮ ЙДІТЬ: Як навчати основам вдома

Наслідуючи приклад цих членів Церкви, ви також можете застосовувати принципи з навчального плану для молоді у своїй домівці.

Алісія Стентон і Наталі Кемпбелл

Як неодноразово навчали пророки: “Наш успіх, як окремих людей і як Церкви, здебільшого визначатиметься тим, наскільки віддано ми зосереджуємося на житті за євангелією вдома”[1].

Жити за євангелією—це найкращий спосіб навчатися і навчати євангелії. Живучи за цими доктринальними принципами, ми будемо наближати сім’ї та себе ближче до Духа. З допомогою Духа ми можемо краще навчатися і навчати цих принципів. Ми будемо скеровані до найефективніших методів навчання, що відповідатимуть нашим потребам і обставинам, та разом із сім’ями наближатися до Спасителя.

ЛИПЕНЬ:

Обряди і завіти

Обряди священства і священні завіти—обіцяння, які ми укладаємо з Небесним Батьком—приносять величезні благословення в наше життя. Один зі способів того, як ми можемо здобувати бачення мети обрядів—це думати про них як про віхи на шляху, що веде назад у присутність Небесного Батька—у вічне життя. Ми залишаємося на цьому шляху, дотримуючись укладених завітів.

Наприклад, молода жінка описує, як вона залишається на шляху завітів: "Одного разу однокласниця попросила мене допомогти їй. Я не дуже над цим задумувалася, просто надала їй ту допомогу, про яку вона просила. Але після того Дух нагадав мені, що допомігши їй нести її тягарі, я дотримувалася завітів, укладених під час хрищення (див. Мосія 18:8–10). Я вдячна за надані Небесним Батьком можливості щодня йти шляхом завіту".

Всією сім'єю ви можете визначити, які обряди все ще необхідно отримати кожному члену сім'ї, а потім оцінити, наскільки добре ви дотримуєтеся укладених завітів. Наприклад, що показує ваша підготовка до отримання щотижневого обряду причастя стосовно вашої відданості своїм завітам? Святий Дух може навчати вас, як покращуватися.

ФОТОІЛЮСТРАЦІЯ ДЕВІДА СТОКЕРА

СЕРПЕНЬ:

Шлюб і сім'я

Шлюб і сім'я є серцевиною нашого щастя і плану Небесного Батька для нашого спасіння. Сім'я є основною організацією в часі та у вічності.

Навчати наших дітей про шлюб і сім'ю може бути так само легко, як і ділитися особистим досвідом. Одна молода жінка розповіла, як вона навчилася цінувати своє храмове запечатування:

"Я пам'ятаю, як сиділа одна в порожній целестіальній кімнаті храму. Я була занепокоєна, не знаючи, чи буду запечатана того дня через непорозуміння з рекомендаціями, які потребував мій наречений.

Я почала гаряче молитися, щоб Господь дозволив нам запечататися в Його храмі того дня. В цей час до мене прийшла думка: хоча ти одна в целестіальній кімнаті, целестіальне царство є целестіальним, тому що ти не будеш самотня. Ти будеш зі своєю вічною сім'єю і своєю небесною сім'єю. Ось чому ти запечатуєшся.

Після сорока хвилин очікування і кількох телефонних дзвінків ми з чоловіком змогли запечататися. Я відчула величезну радість і полегшення. Обряд набув більшого значення для мене, тому що ми могли будувати целестіальне життя з Богом, де ми ніколи не будемо самотніми".

Які випадки навчали вас про роль шлюбу і сім'ї в плані Небесного Батька? Святий Дух може допомагати вам пригадати відповідні випадки і поділитися ними. Незалежно від вашої сімейної ситуації Святий Дух може навчати вас, як застосовувати принципи шлюбу і сім'ї у своєму житті.

ВЕРЕСЕНЬ:

Заповіді

Заповіді—це закони і вимоги, дані люблячим Небесним Батьком, щоб благословляти наше життя.

Один дієвий спосіб вивчати їх—це досліджувати Писання, аби дізнатися про благословення, які приходять завдяки послуху, як про це розповіла ця молода людина:

“Коли я вивчаю заповіді, я люблю читати вірші з Писань, де я можу знайти відповіді та скласти перелік благословень, які Небесний Батько обіцяє за мій послух. Дізнаючись більше про обіцяні благословення, я зміцнюю своє свідчення про те, що Небесний Батько любить мене і хоче благословити”.

Аби дізнатися про заповіді, ви можете прочитати зі своїми дітьми урок 4 в розділі 3 посібника *Проповідуйте Мою євангелію,* вивчати пов’язані з цією темою уривки з Писань і скласти свій перелік обіцяних благословень. Ви можете скористатися цим підходом, щоб дізнаватися про благословення, пов’язані з будь-яким євангельським принципом.

ЖОВТЕНЬ:

Ставати більше схожими на Христа

Під час Свого служіння Христос заповідав нам: “Будьте досконалі, як досконалий Отець ваш Небесний!” (Матвій 5:48). Ми намагаємося ставати досконалішими, коли просто працюємо над розвитком однієї з багатьох Христових якостей одна за одною і намагаємося вдосконалюватися в цій сфері з Його допомогою. Один юнак почав працювати над рисою старанність.

“Я хотів розвинути якомога більше якостей, притаманних Христу, тож я вивчав Писання і посібник *Проповідуйте Мою євангелію*. У розділі 6 книги *Проповідуйте Мою євангелію* я знайшов запропоновану модель розвитку подібних до Христових якостей і вирішив спробувати розвинути в собі старанність. Спочатку я записав особисте визначення старанності і запитання, які в мене виникали. Тоді я розглянув усі запропоновані посилання на Писання, пов’язані зі старанністю, і записав особисті враження та відповіді, які я знайшов під час читання. Після цього я встановив ціль бути більш старанним у виконанні домашніх завдань у школі й побачив, що маю більшу мотивацію і стаю більш послідовним, коли кожного вечора молюся про старанність”.

У ваших намаганнях розвивати в собі і навчати своїх дітей тому, як їм розвивати якості, подібні до Христових, церковні джерела можуть допомогти вам зрозуміти, з чого почати. У Писаннях ви завжди знайдете приклад із життя Христа, а такий ресурс, як *Проповідуйте Мою євангелію*, містить моделі, що допоможуть започаткувати звички навчатися і встановлювати цілі. Поєднання Писань з іншими ресурсами допоможе нам застосувати вивчене, аби ставати більше схожими на Христа.

ЛИСТОПАД:

Духовна впевненість і самостійне забезпечення мирських потреб

Розвивати самозабезпеченість означає використовувати нашу свободу, щоб піклуватися про себе і про наші сім'ї та докладати найкращих зусиль у пошуках рішень власних проблем. Коли ми стаємо більш самозабезпеченими, ми збільшуємо здатність служити в своїх домівках, у Церкві та в суспільстві. Один з найкращих способів навчати цього поняття—це бути прикладом, як розповідає цей член Церкви:

"Скільки себе пам'ятаю, моя мама прокидалася рано кожного дня, щоб вивчати Писання. Я бачив, як вона розвивала духовну силу, яка веде її крізь важкі часи. Вона знаходить підтримку, покладаючись на власні стосунки з Небесним Батьком. Я вражений не лише її духовною силою, але і здатністю піклуватися про сім'ю. Я спостерігав, як вона складає бюджет, жертвуючи своїми бажаннями, прагне отримувати освіту і виявляє велике смирення у такий спосіб, що дозволяє їй задовольняти фінансові потреби нашої сім'ї та залишатися вдома зі своїми дітьми, коли вони повертаються зі школи. Я хочу розвинути таку силу, як у неї, і я дуже вдячний за її приклад, що навчає мене, як цього досягнути".

Як ви можете показувати своїм дітям кращий приклад завбачливого життя? Якщо ви ще мало знаєте про певні аспекти самозабезпечення, то можете запропонувати своїм дітям навчатися разом, і це вже саме по собі буде чудовим прикладом.

ФРАГМЕНТ КАРТИНИ *ЗЦІЛЕНА ЖІНКА*, ХУДОЖНИК ДЖ. КІРК РІЧАРДС

ГРУДЕНЬ:

Побудова Царства Божого в останні дні

"А хто знає, чи не на час, як оцей, досягла ти царства!" (Естер 4:14). Саме таке запитання ви можете поставити собі та своїм дітям, коли будете досліджувати, якою є ваша роль в побудові царства Божого.

Ця член Церкви навчилася довіряти тому, що Господь допоможе їй будувати царство: "Я пам'ятаю, як батьки змалку навчали мене, що ми завжди приймаємо свої покликання, бо вони приходять від Господа. Коли я навчалася у коледжі, мене покликали бути президентом Товариства допомоги. Я була приголомшена, але мені навіть на думку не спадало відмовитися. Тож я почала рік, маючи понад 100 жінок, про яких мала піклуватися, маленький досвід і віру в те, що Господь допоможе з усім справитися. Через рік мене відкликали. Згадуючи ті моменти отримання одкровення, коли я точно знала, який урок провести чи яким коментарем поділитися, або ті часті випадки, коли для мене хтось готував їжу, бо я була надто зайнята, щоб готувати, або величезну кількість підбадьорюючих записок, які я отримувала, я знаю з упевненістю, що Господь звеличував мої зусилля в розбудові царства".

Коли разом зі своїми дітьми ви думаєте про способи розбудови царства Божого, не забувайте підбадьорювати їх і надавати можливості служити. Ви можете обговорювати, як послужити іншим у тих покликаннях, які ви отримали. Яким іншим чином ви можете допомагати в просуванні роботи? Де б ви не служили, ваші зусилля мають значення. Як сказав президент Дітер Ф. Ухтдорф, другий радник у Першому Президентстві: "Станьте ближче один до одного і піднімайте, де стоїте"[2]. ■

Автори живуть у шт. Юта, США.

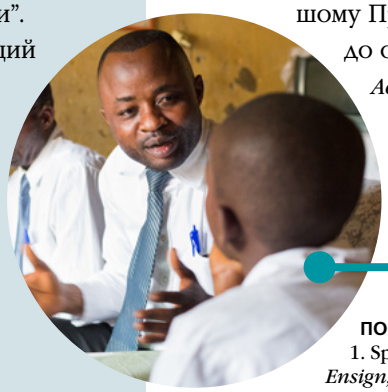

ПОСИЛАННЯ:

1. Spencer W. Kimball, "Living the Gospel in the Home," *Ensign,* May 1978, 101; див. також Л. Том Перрі, "Учнівство", *Ліягона,* січ. 2001, с. 72.
2. Дітер Ф. Ухтдорф, "Піднімайте, де стоїте", *Ліягона,* лист. 2008, с. 56.

Перша частина цієї статті була опублікована в журналі Ліягона *за січень 2016 р.*

ЩО МИ ЗНАЄМО ПРО **життя після смерті?**

Девід А. Едвардс
Співробітник редакції церковних журналів

Упродовж століть безліч людей ставили запитання, озвучене Йовом: “Як помре чоловік, то чи він оживе?” (Йов 14:14). Гучний вигук “Так!” у відповідь на це запитання є великим привілеєм людей, які мають свідчення про Ісуса Христа і Його Воскресіння.

Однак багато людей навколо нас проживають життя “без Бога на світі” (Ефесянам 2:12) і їм доводиться дрейфувати між різними фактами та віруваннями стосовно смерті. Для людини є очевидним фактом або “суворою реальністю” те, що смерть прийде до всіх і вона не відворотна—ніхто ніколи не бачив, щоб хтось повертався до життя. Але є багато розповідей людей, які були при смерті, і ці розповіді дивовижним чином мають дуже багато спільного. І крім того, існує той факт, що в культурах людей по всьому світу завжди було поняття про певне життя після смерті і це ще один збіг, який потребує пояснення.

Але запевнення того, що наше життя не закінчується після смерті, приходить від Бога, Який дав одкровення стосовно цього з самого початку через багатьох свідків, у тому числі через пророків, апостолів і, що найважливіше,—через Святого Духа.

ФОН © ISTOCK/THINKSTOCK

“Як помре чоловік, то чи він оживе?” Так! Але що буде далі?

Від самого початку

План спасіння спочатку був викладений Адаму і Єві, нашим першим батькам. Вони дізналися про євангелію Ісуса Христа і про те, як повернутися в присутність Небесного Батька,—і вони зрозуміли, що *повернутися* означає те, що ми були з Ним раніше. Тож від початку Адам і Єва чітко знали, що це життя не є кінцем. Вони знали—і навчали своїх дітей,—що завдяки Спокуті Ісуса Христа вони воскреснуть після цього життя і, якщо вони були слухняними, отримають вічне життя (див. Мойсей 5:10–12).

Світські теорії заявляють, що вірування в загробне життя є незалежним наслідком якоїсь універсальної психологічної потреби. Але натомість поширена ідея про загробне життя є різновидом спадкової або колективної пам’яті (якщо не доземної пам’яті) про те, що було дано через одкровення на початку, а потім передавалося з покоління в покоління. Сказане Президентом Джозефом Ф. Смітом (1838–1918) стосовно певних спільних релігійних практик також стосується спільних вірувань, наприклад про загробне життя: “Безсумнівно, що знання про [це] … передавалося нащадками Адама до всіх країв, а потім продовжило передаватися … через Ноя … тим, хто був після нього, поширюючись серед усіх народів та країн”, (“Discourses,” *Deseret News,* Feb. 19, 1873, 36).

Таким чином ідея про загробне життя стала загальною, бо її початок співпадає з початком самої людської раси.

Прості та цінні істини

Як святі останніх днів ми можемо допомагати нести надію в життя тих людей, які живуть без Бога в світі, якщо будемо впевнено свідчити про істини стосовно нашого існування: смерть—це не кінець. Крім того, ми можемо відповідати на багато запитань про загробне життя завдяки простим і цінним істинам відновленої євангелії, даним через одкровення. Ось короткі відповіді на деякі з цих запитань.

Що відбувається з нами відразу після смерті?

Під час смерті дух відділяється від тіла і після цього входить у духовний світ (див. Якова 2:26; Алма 40:11).

Як виглядають наші духи?

Наші духовні тіла виглядають так, як вони виглядали в доземному житті: людські тіла в досконалій дорослій формі (див. Етер 3:16; *Учення Президентів Церкви: Джозеф Ф. Сміт* [1998], сс. 131–132). Після смерті наш дух матиме такі ж ставлення, пожадання і бажання, які ми мали в момент фізичної смерті на землі (див. Алма 34:34).

Чим є дух?

Дух—це різновид матерії, "але більш витончен[ої], або чист[ої]" (УЗ 131:7).

Яким є духовний світ?

Є два основні стани або поділення серед духів у духовному світі: рай і духовна в'язниця. Праведні духи потрапляють до раю, тобто до "стан[у] відпочинку, стан[у] покою, де вони будуть відпочивати від усіх своїх бід і від усіх турбот, і смутку" (Алма 40:12). Але сказано, що духи людей, які ще не отримали євангелію Ісуса Христа, будуть у духовній в'язниці (див. 1 Петра 3:18–20). Вони все ще можуть обирати добро або зло і прийняти або відкинути євангелію. Духи в раю можуть проповідувати їм євангелію (див. УЗ 138). Ті, чий дух і тіло розділені впродовж довгого часу, вважають таке розділення "неволею" (УЗ 45:17; 138:50).

Що таке небеса?

Небесами, як правило, вважають місце, де перебуває Бог і де згодом можуть перебувати праведні люди. У цьому розумінні вони відрізняються від раю в духовному світі.

Що означає пекло?

У Писаннях *пеклом* може називатися одне з двох: (1) "місце тимчасового перебування в духовному світі для тих, які були неслухняними у смертному житті" або (2) "постійне місцепробування тих, кого не викуплено через спокуту Ісуса Христа" (Путівник по Писаннях, "Пекло", scriptures.lds.org). У загальному сенсі, це духовний стан, в який потрапили ті, хто відкинув євангелію. Джозеф Сміт навчав: "Причиною великого смутку для духів, що перебувають у світі духів, … є розуміння, що вони не досягли слави, яку мають інші і яку вони самі могли мати, і вони є самі для себе обвинувачувачами (*Учення Президентів Церкви: Джозеф Сміт* [2007], с. 225).

Що таке воскресіння?

Воскресіння—це возз'єднання духа і тіла в досконалому безсмертному стані (див. Алма 11:43).

Хто воскресне?

Усі люди, які жили на землі, воскреснуть (див. 1 Коринтянам 15:22; Алма 11:44).

Коли ми воскреснемо?

Люди воскреснуть у різний час. Воскресіння Ісуса Христа відкрило двері Першого воскресіння, або воскресіння праведників. Деякі праведні люди вже воскресли з того часу. Після Другого пришестя Ісуса Христа воскресне набагато більше праведних людей.

ФОТОГРАФІЮ ЗРОБЛЕНО БІЛЯ ХРАМУ В НЬЮПОРТ-БІЧ, ШТ. КАЛІФОРНІЯ

Під час Тисячоліття воскреснуть ще інші хороші люди. Після Тисячоліття воскреснуть злочестиві. (Див. УЗ 76:32–112; 88:97–101).

Який вигляд мають воскреслі тіла?

Воскреслі тіла мають плоть і кістки (див. Лука 24:39), вони безсмертні (див. Алма 11:45), досконалі (див. Алма 11:43), прославлені і прекрасні. "Немає кращого видовища, ніж бачити воскреслого чоловіка або жінку" (Президент Лоренцо Сноу [1814–1901], *The Teachings of Lorenzo Snow,* ed. Clyde J. Williams [1996], 99).

Що відбувається після нашого воскресіння?

Коли всі люди воскреснуть і закінчиться Тисячоліття, ми будемо приведені в присутність Бога і нас буде суджено відповідно до наших слів, вчинків, думок і бажань (див. Об'явлення 20:12; Алма 12:14; УЗ 137:9). Ісус Христос буде нашим Суддею (див. Іван 5:22, 27–29; Римлянам 14:10).

Що буде після Останнього суду?

Після Останнього суду ми отримаємо одну з наступних вічних нагород:

Целестіальне царство: дім Небесного Батька, Ісуса Христа і всіх тих, хто заслужив мати вічне життя, оскільки вони уклали всі євангельські завіти і дотримувалися їх (див. УЗ 76:50–70).

Террестріальне царство: дім тих хороших людей, які не прийняли євангелію Ісуса Христа, але прийняли її в духовному світі або не були доблесними в свідченні про Ісуса Христа за життя (див. УЗ 76:71–80).

Телестіальне царство: дім тих людей, які були злочестивими і не прийняли євангелії Ісуса Христа, які воскресли лише після Тисячоліття (див. УЗ 76:81–89).

Безкінечне покарання: остаточний стан синів погибелі, а також диявола і його ангелів (див. УЗ 76:31–49).

Що люди будуть робити в целестіальному царстві?

Тих, хто успадкує найвищу ступінь целестіального царства, буде піднесено. Це означає, що вони матимуть вічне життя, стануть такими як наш Небесний Батько, і отримають усе, що має Батько. Стати такими, як Небесний Батько, означає здобути Його досконалі якості, у тому числі любов і служіння[1]. Це також означає брати участь у Його роботі і славі, тобто "здійснювати безсмертя і вічне життя людини" (Мойсей 1:39). Піднесення означає запечатати шлюб на вічність, жити вічною сім'єю і мати вічних духовних нащадків. (Див. УЗ 76:59, 62; 130:2; 132:19–23).

Що люди будуть робити в інших царствах?

Ті, хто потрапить в інші царства, будуть ангелами, "які є священнослужителями, щоб священнослужити тим, хто гідний набагато більшого надміру вічної слави" (УЗ 132:16). Вони не будуть одружуватися або мати духовних нащадків (див. УЗ 131:1–4; 132:16–17). ■

ПОСИЛАННЯ:

1. "Служіння—це не якесь випробування, яке ми маємо витерпіти на землі, аби здобути право жити в целестіальному царстві. Служіння—це першооснова, з якої складається життя в целестіальному царстві" (Президент Меріон Дж. Ромні [1897–1988], другий радник у Першому Президентстві, "The Celestial Nature of Self-Reliance", *Ensign,* Nov. 1982, 93).

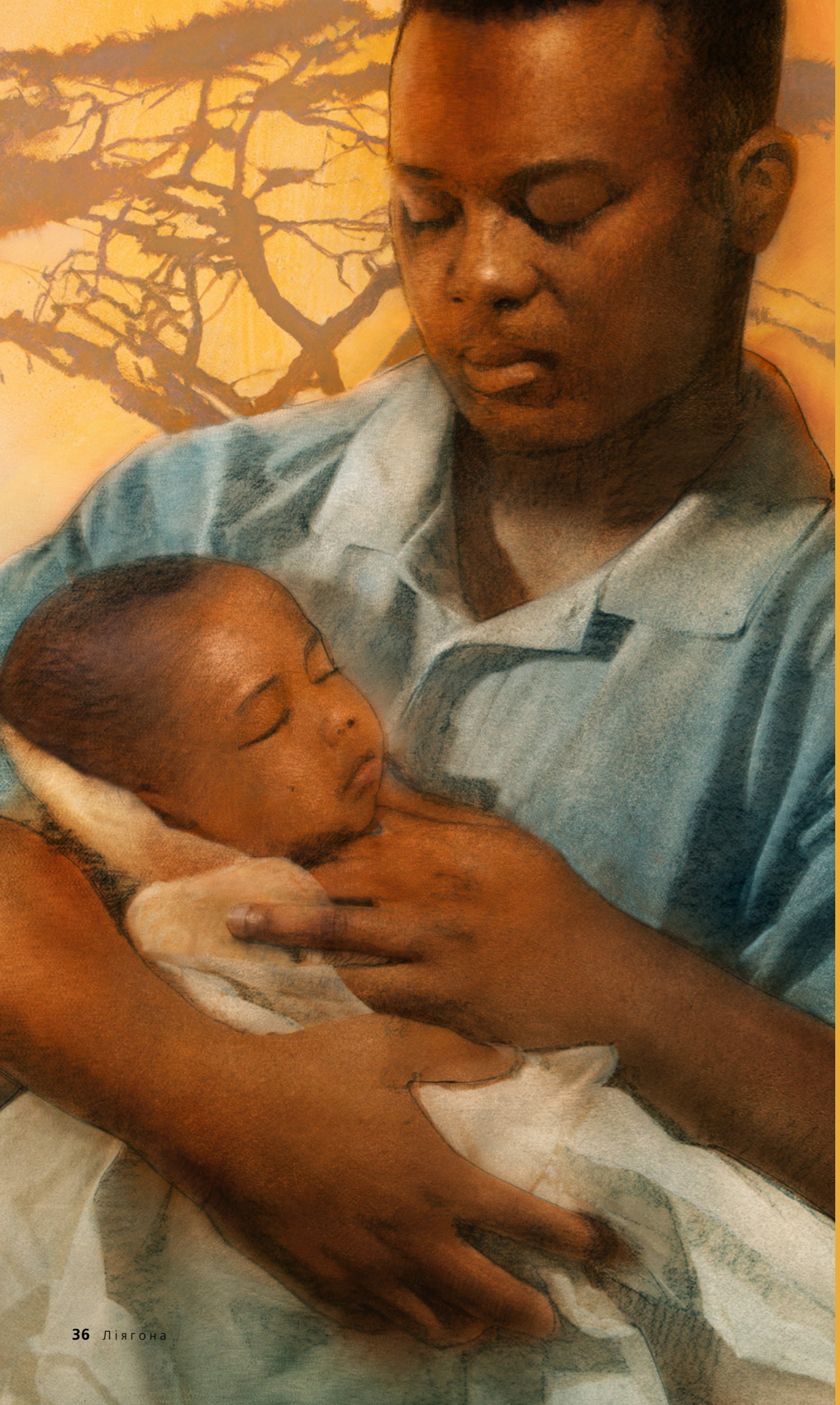

Ми отримуємо радість завдяки послідовним зусиллям, спрямованим на зміну серця, коли приймаємо Спокуту Ісуса Христа у своє життя.

ПЕРЕЖИТИ • ЗМІНУ серця

Старійшина Едвард Дубе
Сімдесятник

Розмарі, наша першонароджена дитина, була маленьким гарненьким немовлятком, коли до нас в гості приїхала моя мама, яка жила в селі в центральній частині Зімбабве. Будучи новоспеченими батьками, ми з моєю дружиною Наомі дуже раділи приїзду мами. Нам дуже хотілося навчитися всьому, що потрібно, аби знати, як виховувати дитину.

Коли мама приїхала, вона привезла кругле, зроблене з тканини намисто. Вона пояснила, що в тканину загорнуто магічний предмет. Вона передала прикрасу Наомі, щоб та одягнула її на шийку Розмарі. Відчуваючи нерішучість Наомі, моя мама відразу ж сказала: "Коли я була ще зовсім мала, цей магічний предмет мені передала моя мама і бабуся по материнській лінії, і він захищав мене й усіх моїх дітей, у тому числі й твого чоловіка. Цей амулет захистить вашу дочку від хвороб і всяких заклинань, які хтось може на неї наслати, і вона подолає всі труднощі в житті. Дитині треба носити це, поки їй не виповниться 5 років".

На той час я служив президентом філії і відразу ж подумав: "Що подумають члени філії, коли побачать це "магічне" намисто на шиї немовляти?" Потім я подумав: "Може ми зможемо його так прикрити, що ніхто й не побачить". Я поглянув на Наомі. Вираз її обличчя сказав мені, що нам не слід приймати цей дарунок. Я запитав у своєї матері, чи не могла б вона зробити маленьке тоненьке намисто, таке, щоб ніхто не побачив. Вона відповіла, що це неможливо і що магічний предмет краще діє саме в тому вигляді, як вона його зробила.

Наомі своїм поглядом знову виразила несхвалення. Я звернувся до своєї мами і пояснив, що як президенту філії у нашій місцевій громаді мені буде незручно одягати намисто на дитину. Мати відповіла застереженням: вона сказала, що без намиста наше немовля помре.

Момент паніки й кризи

Через кілька тижнів після цього випадку наша маленька Розмарі дуже захворіла. У нас не було грошей повезти її до лікаря. Це сталося вночі, і в ту мить я почав думати про застереження моєї матері. Я вже жалкував, що ми не взяли намисто. Я б узяв його й одягнув на шию Розмарі. У цей момент паніки я почув тихий і спокійний голос, який спонукав мене застосувати віру в Господа Ісуса Христа. Я відразу ж одягнувся в найкращий недільний одяг. Я взяв на руки наше немовля і промовив благословення священства. Я відчув мир та спокій і також зрозумів, що й моя дружина відчуває те ж саме. Майже відразу ж як Наомі, так і маленька Розмарі мирно заснули. Нашу доньку Розмарі було зцілено. У наступні дні вона повільно одужувала і відновила повністю своє здоров'я. Ми стали свідками дива! Господь за допомогою Своїх лагідних милостей торкнувся мене, щоб зміцнити мою віру в Нього.

Я був вдячний, але також трохи присоромлений. Я, колишній місіонер, який служив президентом філії, переймався більше тим, що скажуть люди, а не тим, щоб вірити в Бога (див. Мосія 4:9). Так, навіть моя мати, яку я так сильно люблю і якою захоплююся, не могла всього усвідомити. Я мав бути кимось більшим

ІЛЮСТРАЦІЇ РОБЕРТА ХАНТА; ФРАГМЕНТ ТКАНИНИ © ISTOCK/THINKSTOCK

за колишнього місіонера, кимось більшим за президента філії; я мав змінитися—пережити те, що пережив Алма.

Момент великої зміни

Алма, священик злочестивого царя Ноя, ймовірно почав ретельно вдивлятися в себе, коли пророк Авінадій поставив це запитання, яке вимагало самоаналізу: "Ви не спрямували свої серця на розуміння; отже, ви не були мудрими. Отже, чого ви навчаєте цей народ?" (Мосія 12:27). Як і Алмі, мені потрібна була "могутня зміна … в [моєму] серці" (Алма 5:12).

Будучи священиком при дворі царя Ноя, Алма звик до привілейованого життя. Він отримував кошти на своє життя завдяки податкам, які сплачував народ. В нього були влада і популярність. Він належав до тих, "які заносилися в гордовитості їхніх сердець" (Мосія 11:5). Однак коли Алма дізнався про прихід Спасителя у світ—про Його вчення, страждання, смерть і Воскресіння, а також про те, що Ісус Христос є "світло і життя світу; так, світло, що є нескінченним, що ніколи не затьмариться; так, і також життя, що є нескінченним, так що більше не може бути смерті" (Мосія 16:9)—він був готовий змінитися. Він був навіть готовий померти, якщо це буде необхідно.

Серед протидії та загроз своєму життю Алма відважно попросив царя Ноя дозволити Авінадію мирно піти. Вчинки Алми скеровувалися його серцем; він відчув любов, яку Спаситель виявляв йому через Господнього пророка Авінадія.

Коли моя мати запропонувала одягнути дитині захисне намисто, я керувався тим, як це виглядатиме в очах інших. Я переймався тим, що подумають про мене члени філії. Вочевидь я ще не повністю пережив ту "могутню зміну в серці". З того часу я почав усвідомлювати, що наш успіх та щастя основуються на тому, наскільки повно ми бажаємо прийняти євангелію своїм серцем. Щоб ми знайшли справжнє щастя, радість і мир, необхідно, аби "чиста євангелія Ісуса Христа знайшла місце в глибині [нашого] серця … силою Святого Духа"[1].

Можливість свідчити

Якщо відбувається така зміна, то коли ми рівняємося на Спасителя в усьому і скрізь, це робить нас спроможними зворушувати інших людей. Алма став величним місіонером, вплинувши на серце багатьох людей і організувавши Церкву Христа серед свого народу, який втік від царя Ноя.

Чи бачите ви тепер, як я пропустив можливість поділитися євангелією зі своєю матір'ю, коли вона запропонувала там той магічний предмет, який, як вона вірила, завжди захищав її і її дітей? Я міг бути

Я взяв на руки наше немовля і промовив благословення священства.

БЕЗПЕРЕРВНЕ НАВЕРНЕННЯ

"Нам необхідно відчувати неперервне навернення, збільшуючи нашу віру в Ісуса Христа і нашу відданість Його євангелії протягом нашого життя—не одноразово, а постійно".

Старійшина М. Рассел Баллард, з Кворуму Дванадцятьох Апостолів, "Залишайтеся у човні і тримайтеся!" *Ліягона*, лист. 2014 р., с. 90.

Алма відважно попросив царя Ноя дозволити Авінадію піти з миром.

ФРАГМЕНТ КАРТИНИ *АВІНАДІЙ СВІДЧИТЬ*, ХУДОЖНИК УОЛТЕР РЕЙН. З ЛЮБ'ЯЗНОГО ДОЗВОЛУ МУЗЕЮ ІСТОРІЇ ЦЕРКВИ.

знаряддям в руках Господа—так само, як Алма,—який проповідував євангелію Ісуса Христа і "змінив їхні серця; так, Він пробудив їх від глибокого сну, і вони пробудилися до Бога" (Алма 5:7).

Розмірковуючи над тим випадком зі своєю матір'ю, я думав, що сталося б, якби я відреагував так, як Алма. Можливо, моя мати пробудилася б до Бога, а її зміна могла мати позитивний вплив на моїх братів і сестер. Ця зміна тоді могла б мати великий вплив на життя дітей моїх братів і сестер та на їхніх нащадків.

Могутня зміна, яка відбулася в Алмі, була відчутною не лише для тих, кого він навчав і кому свідчив, але також і для його дітей та їхніх нащадків. Його син Алма, коли проповідував людям в землі Зарагемля та навколо неї, нагадав їм про свідчення свого батька про Спасителя Ісуса Христа:

"Слухайте, я можу сказати вам—хіба мій батько Алма не повірив словам, промовленим вустами Авінадія? …

І завдяки його вірі могутня зміна сталася в його серці" (Алма 5:11–12).

Для такої молодої людини, якою був Алма, ця могутня зміна в серці, яка почалася завдяки запрошенню Авінадія спробувати серцем зрозуміти слово Бога, стала ключем до його щастя й пояснює, чому він зміг зворушувати серце інших людей: "І слухайте, він проповідував Слово вашим батькам, і могутня зміна сталася також і в їхніх серцях, і вони упокорилися і поклали довіру на істинного й живого Бога. І знайте, вони були вірними до кінця; тому вони були спасенні" (Алма 5:13).

Не переставайте змінюватися

Деякі молоді люди в наш час не знають, чи вибирати їм те, що правильно в очах Бога, чи задовольняти своїх батьків або опікунів, які можуть не поділяти їхніх почуттів стосовно істинності євангелії. Коли ви станете перед таким вибором, запитайте себе: "Чи це рішення допомагає мені відчувати те, що мої "діяння були діяннями праведності" (Алма 5:16) і чи це все ще дає відчуття того, що я співаю "пісню викупительної любові"?" (Алма 5:26).

Хоча всі ми повинні любити своїх батьків і захоплюватися ними, нам слід знати, що рішення, які ми приймаємо, матимуть прямий вплив на наших дітей і наших нащадків. Комусь з нас, можливо, доведеться вийти із зони комфорту, як це зробив Алма, який втік від слуг царя Ноя і навчав євангелії за дуже складних обставин. Він спричинив зміни не лише у своїй сім'ї, але і в інших людях. Щоб відчути зміну серця, важливо, аби ми думали про інших і "об'єдну[валися] в пості й щирій молитві за благополуччя душ тих, хто не зна[є] Бога" (Алма 6:6).

А якби наша маленька Розмарі не одужала від своєї хвороби—навіть після благословення священства, яке я дав їй? Настанова Господа дає мені велику силу: "Хто душу свою зберігає, той погубить її, хто ж за Мене погубить душу свою,—той знайде її" (Матвій 10:39).

Ми отримуємо радість завдяки послідовним зусиллям, спрямованим на зміну серця, коли приймаємо Спокуту Ісуса Христа у своє життя. Я вдячний за це знання, і я знаю своїм серцем, що наш Спаситель пішов, "зносячи муки, і страждання, і спокуси всякого роду; і це для того, щоб слово могло виповнитися, яке каже, що Він візьме на Себе муки і хвороби Свого народу" (Алма 7:11). Я знаю, що коли ми дивимося на Господа і виконуємо Його пораду, то маємо справжню безпеку і захист. ■

ПОСИЛАННЯ:

1. Henry B. Eyring, "We Must Raise Our Sights," *Ensign,* Sept. 2004, 16.

УРА!

Крейг Кайзер

Чотирирічний хлопчик допоміг мені по-новому оцінити причастя.

Я думав про Спасителя, коли зібрання закінчило співати причасний гімн, але коли я почав закривати книгу гімнів, музика продовжувалася. Оскільки того дня було багато людей, то органісту довелося грати ще два куплети, поки священики закінчували ламати хліб. Я був вдячний за той час. Це дало мені ще додаткову можливість зануритися в благоговійні роздуми перед причасними молитвами.

Під час молитов я уважно слідкував за словами, які промовляли священики, благословляючи символи Христової жертви заради нас. Коли остання молитва закінчилась і в той момент, коли зібрання вголос підтвердило свою згоду, голос чотирирічного хлопчика за два ряди позаду від мене вихопився посеред промовлених "амінь".

"Ура!"—вигукнув він.

Його спонтанний вигук був досить гучним, щоб викликати хихикання кількох дітей, які сиділи поруч. Зізнаюся, що на моїх вустах з'явилася здивована усмішка.

"Ура?"—подумав я. Це незвична реакція на причасні молитви. Звичайно ж, я ніколи раніше не чув, щоб так реагували, і, ймовірно, ніколи більше не почую. Зрештою ми закінчуємо наші молитви словом "амінь".

Можливо, той малий хлопчик відчув істину сильніше, ніж я.

Слово *Ура* передає захоплення. Це вигук радості, який зазвичай супроводжує перемогу. Іноді він є виявом схвалення людини, яка успішно завершила важке завдання[1].

Раптом подумки я вловив ідею. Так, подумав я, "ура", тому що Ісус Христос подолав смерть, щоб ми могли воскреснути! "Ура", тому що завдяки Його Спокуті Він може прощати наші гріхи! І крім всього цього, Він може прощати мені *мої* гріхи! "Ура" тому, що завдяки Його благодаті я можу повернутися до свого Небесного Батька і мати радість від надії на вічне життя! Так! Ура!

Коли я подумки вигукував цю хвалу подяки Небесному Батькові, Святий Дух наповнив моє серце радістю настільки, що я ледь не розплакався. Того дня мене вела мала дитина (див. Ісая 11:6), і я втішався новим баченням благословень Спасителевої Спокути в моєму житті. ■

Автор живе в штаті Орегон, США.

ПОСИЛАННЯ:

1. Див. *Merriam Webster's Collegiate Dictionary,* 11th edition (2003), "hooray"; див. також en.wiktionary.org/wiki/hooray.

ІЛЮСТРАЦІЯ КЕРОЛАЙН ВІББЕРТ

ТІЛЬКИ НЕ ПІД ЧАС МОГО СЛУЖІННЯ!

Бретт Дж. Портер

Ключем до успіху була любов до молодих чоловіків в той час, коли ми їм служили.

Я був близьким другом однієї сім'ї, яка мала сина в Товаристві молодих чоловіків. Під час одного із заходів, коли він був дияконом, один з провідників зробив йому зауваження, чим збентежив його в присутності однолітків. Після того він відчував себе приниженим, перестав ходити на заходи і шукав друзів не в своєму приході.

Цей випадок справив на мене глибокий вплив. Я вирішив, що подібне не станеться під час мого служіння, якщо мене покличуть працювати з молодими чоловіками. Минуло два роки, і мене покликали працювати з дияконами.

Через кілька місяців я мав справлятися з одним молодим чоловіком, який своєю поведінкою постійно наближався до межі дозволеного.

"Це вже край,—нарешті я сказав йому, маючи на увазі його вчинки.—Не переходь межу".

Він її перейшов, у нас була словесна суперечка, і він пішов.

Пізніше я поговорив з ним, щоб залагодити наші розбіжності. Я сказав йому: "Девіде, я тебе люблю і ти—хороший хлопець, але мені не подобається дещо з того, що ти робиш. Інші юнаки вважають тебе лідером, і якщо вони бачать, що ти робиш щось недоречне, то і собі захочуть спробувати це зробити".

Ми залагодили справу, він відчував, що йому раді, і ми, провідники, допомогли йому в подоланні певних особистих проблем. Коли йому виповнилося 14, він попросив, щоб я висвятив його вчителем. Зараз, після того як минули вже роки, кожного разу, коли він мене бачить, то дарує міцні обійми і з захопленням розповідає про час, проведений в Товаристві молодих чоловіків.

Коли ми любимо молодих чоловіків і нам подобається бути разом з ними, вони це знають. Саме тому разом зі своїми радниками я виявляю щиру зацікавленість до наших молодих чоловіків. Ми ніколи не проводили захід лише тому, що так написано в книзі. Ми проводили його тому, що знали, що молоді чоловіки чомусь навчаться, змужніють і матимуть хорошу розвагу.

Якось у нас був молодий чоловік, батьки якого не цікавилися нашою програмою.

"Гаразд,—сказав я їм,—але ви не будете заперечувати, якщо ваш син буде приходити, навчатися і розважатися?"

Ми включили його до нашої програми, і невдовзі його батьки погодилися, щоб він був до неї повністю залучений. Вони бачили, що їхній хлопець навчається і розважається. Пізніше він служив на місії повного дня. Його молодший брат також брав активну участь і також служив на місії.

Ми бачили взаємозв'язок: вияв зацікавленості до молодих чоловіків з боку провідників впливає на те, як вони навчаються, зростають і згодом їдуть на місію. Так приємно бачити, як зростають молоді чоловіки, і яка радість навчатися разом з ними. Ключем до нашого успіху була любов до молодих чоловіків в той час, коли ми їм служили. ■

Автор живе в шт Каліфорнія, США.

УСІ МОЖУТЬ НАВЧАТИСЯ ВІД ПРОРОКА

Коли мені було 17 років, я працював у готелі Каілуа-Кона, Гавайї, США. Працюючи посильним, я бачив багатьох відомих людей, які зупинялися в готелі, у тому числі Джона Вейна, Дороті Л'Амур і Естер Вільямс.

Одного вечора, після того як більшість гостей вже прибула, я відпочивав біля готелю. В цей час під'їхав чорний лімузин, зупинився біля тротуару і з нього вийшли сім чоловіків, одягнутих у чорні брюки, білі сорочки та краватки. Їх супроводжував ще один чоловік у чорному костюмі. Коли водій припаркував машину, всі вони пішли в ресторан пообідати. Повертаючись назад, щоб продовжувати виконувати свою роботу й відповідати на дзвінки з номерів, я подумав, що вони виглядають як агенти ФБР.

Десь через годину я стояв біля готелю й курив цигарку, коли та група, яку я побачив раніше, також вийшла, щоб сісти у лімузин, який чекав на них біля тротуару. Вони пройшли доріжкою до автівки і відкрили задні двері, даючи сісти чоловіку в чорному костюмі. Але замість того, щоб сісти в машину, чоловік в чорному костюмі зупинився, озирнувся, поглянув на мене, а я стояв, спершись на будівлю, і пішов у моєму напрямку.

Він був високим і худим, у окулярах з тонкою оправою і маленькою гострою борідкою. Він простягнув свою руку, щоб потиснути мою, а другу руку поклав мені на плече. Я був вражений, що такий імпозантний чоловік підійшов до мене і заговорив зі мною, юнаком, якого він навіть не знав.

Я не пригадаю, що саме він казав мені. Пам'ятаю лише слова: "Це вам не на користь", маючи на увазі мою цигарку. Його доброта і манери справили на мене сильне враження.

Приблизно через рік я навчався від місіонерів і охристився.

Переглядаючи зображення провідників Церкви, я помітив зображення Президента Джорджа Альберта Сміта (1870–1951) і відразу ж впізнав у ньому того доброго непересічного чоловіка, якого зустрів біля готелю. Я був ще більше вражений, що він, будучи Президентом Церкви, поставився так до мене, простого хлопця, який навіть не був членом Церкви і не являв собою нічого.

Яким великим чоловіком він був, виявивши таку любов і турботу до юнака, який виконував скромну роботу і не мав жодного розуміння про євангелію чи про любов Небесного Батька до нас.

Через 65 років я маю глибоке розуміння тієї турботи й любові, і я намагаюся помічати людей навколо себе, як Президент Сміт помітив мене. ■

Генрі Серіон старший, Гавайї, США

Замість того, щоб сісти в машину, чоловік у чорному костюмі зупинився і підійшов до мене.

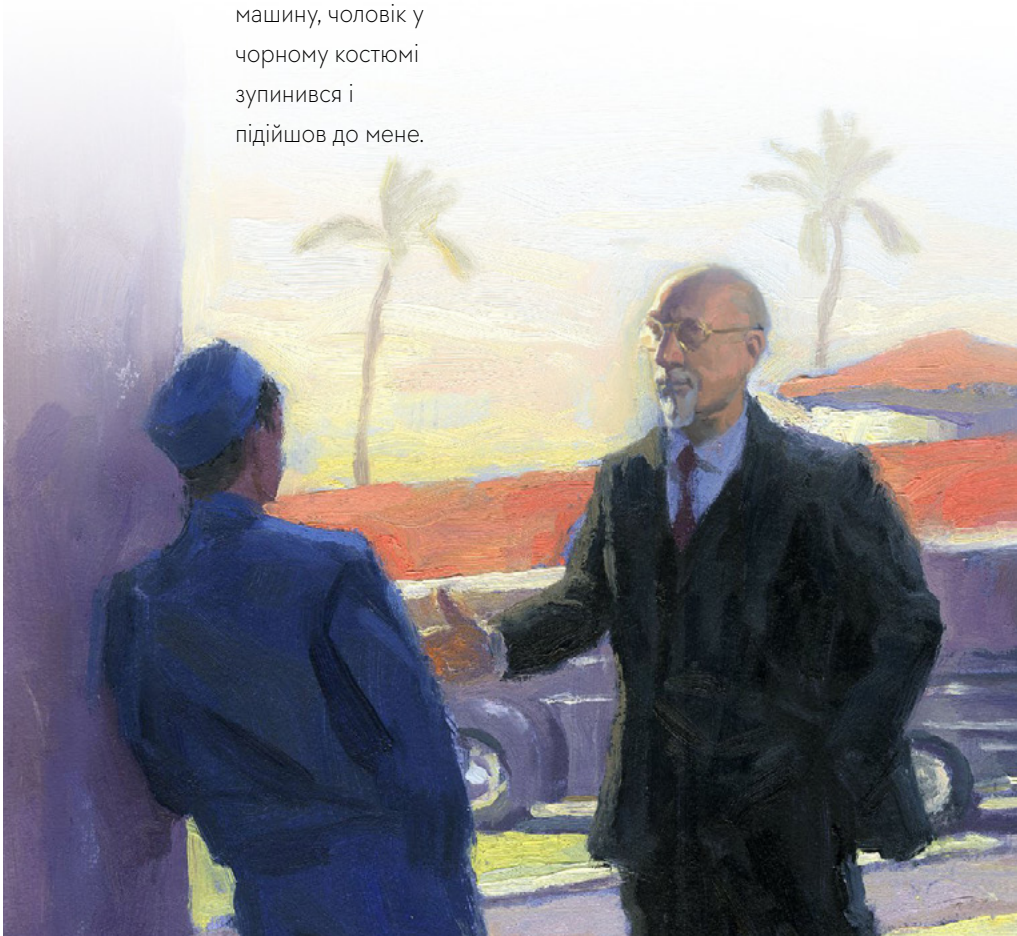

ІЛЮСТРАЦІЯ АЛЛЕНА ГАРНСА

ЧИ ЦЕ ДІЙСНО ВАРТЕ ЗУСИЛЬ?

Наш чотирирічний син Коултон з гордістю показав нам аркуш паперу, отриманий від учительки Початкового товариства, в якому були написані його слова для найближчої програми виступу Початкового товариства на причасних зборах. Наше завдання полягало в тому, щоб розучити з ним речення з чотирьох слів до презентації програми, яка мала відбутися через два тижні.

Ввечері в понеділок ми перетворили домашній сімейний вечір на повноцінну репетицію. З усмішкою на обличчі Коултон десятки разів пробував повторювати фразу з моєю дружиною, а я в той час його скеровував такими словами: "Не кривляйся, коли це промовляєш" та "Говори чітко".

Попри всі наші зусилля навіть я не був впевнений, що він почав казати фразу краще, ніж це було на початку.

Підготовка до церкви вранці наступної неділі супроводжувалася двома загубленими шкарпетками, прорізанням зубів у восьмимісячної дитини і плачем чотирирічної.

Коли збори почалися, ми не проспівали ще і вступного гімну, як я вже два рази виходив у коридор з плачучою дитиною. Коли хор піднявся, щоб співати, я майже не вірив у те, що хтось у сім'ї зможе отримати надихаючий досвід; я просто сподівався, що ми дотягнемо до кінця зборів.

Коли прозвучало заключне "амінь", я з полегшенням зітхнув. Але, святкуючи перемогу, я не міг позбавитися думки: "Чи це дійсно варте наших зусиль? Чи ми справді в чомусь покращуємося разом з нашими дітьми, приводячи їх кожного тижня до церкви?"

Мені пригадалися слова старійшини Девіда А. Беднара, з Кворуму Дванадцятьох Апостолів. Він сказав: "Інколи сестра Беднар та я відчували роздратування від того, що праведні традиції, над встановленням яких ми так важко працювали, здавалося, не приносили негайних духовних результатів, яких ми воліли та очікували. …

Ми з сестрою Беднар вважали, що допомога нашим синам у розумінні змісту уроку або конкретного послання з Писань—була нашою головною метою. Та цього не відбувалося кожного разу, коли ми вивчали, читали чи вчились разом. Найважливішим уроком—уроком, який ми не повністю цінували в той час—була, мабуть, послідовність наших намірів і зусиль" ("Бути більш старанними і турботливими вдома," *Ліягона,* лист. 2009, с. 19).

З оновленою впевненістю я повернувся додому й знову та знову вчив сина промовляти ту фразу. Коли настав його час виступати, ми з такою радістю слухали, як він чітко і впевнено проголосив: "Ісус Христос—син Божий".

Ми десятки разів чули, як він це промовляв до виступу, але тепер все сприймалося зовсім по-іншому, і, чуючи, як він каже ці слова не вдома і самостійно, ми отримали величезне задоволення.

Нам треба багато навчати свого маленького хлопчика, перш ніж він стане зрілим чоловіком, але ми будемо докладати найкращих зусиль, щоб відвідувати церковні збори, проводити домашній сімейний вечір і щодня молитися, сподіваючись, що одного дня, коли син уже не буде вдома і житиме самостійно, він знову згадає той важливий рядок: "Ісус Христос—Син Божий". ■

Брендон Комсток, шт. Юта, США

Каллі дуже хотіла привести дітей до храму, щоб вони могли до нього доторкнутися.

ВІДЧУВАТИ ДУХ ХРАМУ

Я мала нагоду відвідати свою дочку Каллі в Лас-Вегасі, шт. Невада, США, куди вона щойно переїхала з чоловіком та двома дітьми. Збори в приході Каллі починалися о 12 дня, тож у нас був приємний, неквапливий ранок підготовки до церкви і обговорення того, що ми зможемо робити після церкви. Оскільки у Каллі ще не було можливості побувати в храмі, ми вирішили піти до храму й пофотографуватися разом з дітьми на храмовій ділянці.

Як і біля всіх храмів, ділянка навколо храму в Лас-Вегасі була чудовою, добре доглянутою, з прекрасними фонтанами і квітами.

Після прочитання історії, переказаної Президентом Томасом С. Монсоном, Каллі дуже захотілося підвести дітей до храму, щоб вони до нього доторкнулися (див. "У пошуках миру", *Ліягона,* бер. 2004, сс. 5–6). Перше, що вона пояснила своїй дочці Стеллі—це святість храму та його важливість.

Стелла зрозуміла стільки, скільки б зрозуміла будь-яка трирічна дівчинка, і ми запропонували їй доторкнутися до храму. Ми зробили кілька знімків того, як Стелла та її тримісячний брат торкаються храму.

Коли настав час їхати, Стеллі дуже цього не хотілося. Ми думали, що розуміємо чому: вона гарно провела час в прекрасному місці і безсумнівно відчувала той самий дух, що і ми.

Ми посадили її в машину, застібнули пасок безпеки і почали від'їжджати. Я повернулася, помахала рукою і сказала Стеллі: "Скажи храму "до побачення". Вона поглянула на храм, помахала і сказала: "До побачення, храме. До побачення, дідусю". Я не була впевнена, що розчула її, але коли я повернулася до Каллі й побачила сльози на її очах, я знала, що ми обидві почули те саме.

Дідусь Стелли—мій чоловік Тім—помер за чотири роки до народження Стелли. Звичайно ж, вона бачила його фотографії й чула, як ми у сім'ї говоримо про нього, але ми не згадували про нього в наших розмовах того дня.

Коли Тім помер, у нас був лише один онук. Тепер ми мали 12, і кожного разу, коли я тримала одного з тих дорогоцінних малюків, який щойно залишив присутність нашого Небесного Батька, я хотіла запитати: "Ти зустрічався зі своїм дідусем?" Що він просив тебе передати?"

Моє свідчення про священність храму того дня зміцнилося. Ми не можемо брати своїх малих дітей у храм, але ми можемо приводити їх до дверей і дозволяти їм торкатися рукою цих дверей, які відкриває безліч гідних членів Церкви, щоб увійти в дім Господа. ■

Кетті Роззіер, шт. Каліфорнія, США

ІЛЮСТРАЦІЯ АЛЛЕНА ГАРНСА

ЩО БУЛО ДЛЯ МЕНЕ НАЙВАЖЛИВІШИМ?

На третьому курсі коледжу, десь на середині навчального року я зрозуміла, що тих грошей, які я заощадила для оплати оренди та комунальних послуг буде недостатньо, щоб оплатити літні місяці. То був такий час року, коли я могла працювати, щоб сплатити за наступний семестр. Я почала підробляти продавцем у магазині.

Усе було добре, поки графік роботи не змінився і мені випадало працювати в неділю. Під час співбесіди з роботодавцем я нічого не казала про те, що не зможу працювати в неділю, бо в той час магазин у цей день не працював. Однак та робота була для мене важливою, і мені подобалося те, що я роблю. Я працювала з подругою, і ми з нею могли відпочивати дві неділі і дві працювати. Це дозволяло мені приходити на деякі церковні збори і виконувати своє покликання.

Однак невдовзі я зрозуміла, що більше не можу працювати за таким графіком. У мене дійсно з'явилося відчуття, що я не можу виконувати свої недільні обов'язки, навіть якщо й не працюю кожну неділю. Я почала запитувати себе, що ж робити, аби змінити ситуацію. Після молитви, в якій я просила про спосіб пом'якшити серце свого начальника, я прочитала 1 Нефій 7. Я пам'ятаю, як читала вірш 19, у якому сказано, що серця братів Нефія пом'якшилися після того, як він за них молився. Зрештою я спромоглася поговорити зі своїм роботодавцем про те, щоб не працювати в неділю.

Я сказала своїм керівникам, що належу до Церкви Ісуса Христа Святих Останніх Днів і вони запитали мене, у що вірять святі останніх днів. Коли я запитала у них, чи зможу не працювати в неділю, відповідь була негативною. Вони зазначили, що під час першої співбесіди я сказала, що зможу працювати в будь-який день тижня і я ніколи не згадувала про якісь релігійні вимоги.

Минали місяці без жодних змін, аж поки однієї неділі, поспішаючи після церковних зборів на роботу, я не запитала себе: "Що для тебе є найбільш важливим?" Відповідь була негайною і її було неможливо не зрозуміти: Церква, євангелія, служіння у своєму покликанні, повноцінна участь у недільних зборах і наслідування Христа словом і ділом.

Я вирішила, що знову попрошу не працювати в неділю, але цього разу зроблю це, тримаючи заяву про звільнення у руках на той випадок, якщо вони відмовлять мені вдруге.

Я молилася і постилася та отримала підбадьорення через текстові послання від друзів.

На час моєї співбесіди, хоча серце й калатало, я була спокійна, бо знала, що я чиню правильно. Цього разу мій начальник погодився. То була відповідь на мою молитву. Я порвала заяву про звільнення, як тільки прийшла додому.

Той випадок приніс мені багато благословень, але найшвидшим і найпомітнішим благословенням було те, що я змогла залишитися на робочому місці й надалі дотримуватися Суботнього дня у святості. Я щиро вдячна за це Господу. ■

Елеонора Соннелліні, Трієст, Італія

Одного разу в неділю я поспішала з церковних зборів на роботу. Я запитала себе: "Що для тебе є найбільш важливим?"

ІЛЮСТРАЦІЯ СТЕНА ФЕЛЛОВСА

Старійшина Девід Ф. Еванс
Сімдесятник

Заповзятість і учнівство

В одному онлайновому словнику міститься таке визначення слова *заповзятість*—“наполегливість, стійкість, вперта рішучість”. Там також сказано: “Заповзятість—це якість, притаманна людині, яка не зупиниться на півдорозі, яка продовжуватиме намагатися, поки не досягне мети”[1].

Нам необхідна заповзятість для того, щоб стати справжніми послідовниками Спасителя і досягнути дійсно хороших цілей—стати чудовим місіонером, отримати освіту, знайти вічного супутника життя і започаткувати сім’ю—саме цього за планом Небесного Батька ми маємо досягнути, щоб підготуватися до вічності. Наша здатність бути заповзятими в усьому хорошому визначатиме, чи станемо ми синами і дочками Бога, якими, як Він знає, ми можемо і повинні стати.

Сьогоденне покоління місіонерів повного дня називають “найвеличнішим поколінням місіонерів в історії Церкви” і порівнюють з 2000 юними воїнами Геламана[2]. Попри надзвичайні якості цих юнаків і їхню заповзяту віру і зусилля, Геламан, їхній провідник, каже: “Було двісті з моїх двох тисяч і шістдесяти, які знепритомніли через втрату крові; проте, згідно з великодушністю Бога і на наш превеликий подив, і також на радість усього нашого війська, не було жодної душі серед них, яка б загинула” (Алма 57:25).

Вони були врятовані “через їхню надзвичайну віру в те, у що їх було навчено вірити—що є справедливий Бог, і той, хто не сумнівається, того буде збережено Його дивовижною силою” (Алма 57:26).

Геламан так про них каже: “Вони молоді, і їхня думка тверда, і вони покладають свою надію на Бога постійно” (Алма 57:27).

Такими маємо бути і ми. У житті саме коли ллють дощі і настає повінь, коли дмуть вітри і від їхніх поривів страждаємо ми та наші домівки, саме тоді ми розуміємо, чи є наша віра міцною і чи ми покладаємо свою довіру на Бога постійно. Просто без випробувань немає перевірки.

Майте віру в Бога і Його обіцяння та постійно робіть те, що правильно, незалежно від того, чи хтось про це знає.

Не непритомнійте

Якийсь час тому разом зі своєю дружиною Мері я очолював Японську місію в Нагої. Слова *хоробрий, мужній, сильний, спритний* і *вірний*, які описують тих 2000 юних воїнів (див. Алма 53:20), також описують місіонерів, з якими ми служили. Інше описання 2000 юних воїнів—деякі *знепритомніли* (див. Алма 57:25)—також стосується певної частини наших місіонерів.

Служити на місії—це нелегка справа. Це саме можна сказати про життя. У той чи інший спосіб

ЗОБРАЖЕННЯ © ISTOCK/THINKSTOCK

кожен зазнає поранень. Частково ці рани спричинені колишніми не виправленими прогріхами. Інші викликані нещасними випадками чи хворобою. Є і такі, яких ми зазнаємо через те, що рідні нам люди або не приймають євангелію Ісуса Христа або зраджують істину. Але завдяки всьому цьому ми приходимо до пізнання Бога, і ми стаємо послідовниками Спасителя. Наше серце змінюється, і та зміна стає постійною, якщо ми продовжуємо вибирати на користь праведності, а не на користь гріха і сумнівів.

Ті 2000 юних воїнів були заповзятими у своїх бажаннях. Вони просто не здавалися, навіть коли дорога була важкою. Попереднє покоління—їхні батьки і матері—було навчене Аммоном та його братами. Ті місіонери здобули великий успіх, але вони також мали триматися і не здаватися, коли місія ставала важкою і опускалися руки.

Аммон так описує ті часи: "Тож коли наші серця були пригнічені, і ми вже збиралися повернути назад, ось, Господь заспокоїв нас і сказав: Ідіть до ваших братів, Ламанійців, і зносьте з терпінням ваші страждання, і Я дам вам успіх" (Алма 26:27).

З терпінням і заповзятістю Аммон і його супутники долали свої труднощі й згодом досягнули видатних успіхів.

Заповзятість у євангелії

У 1999 році сестра Марсі Барр приїхала до Японської місії в Нагої з міста Коламбус, шт. Огайо, США. Японська мова нелегко їй давалася, але вона була заповзятою. Як тільки вона навчилася спілкуватися, то вже ніколи не переставала розмовляти з людьми про євангелію.

Великі обіцяння даються вірним, наполегливим і заповзятим місіонерам, які відважно і з любов'ю відкривають свої вуста й працюють зі всією силою на тих шляхах, на які їх направляє Господь (див. УЗ 31:7). Але деякі місіонери бояться неприйняття і дозволяють страхам взяти гору над сповненою любові сміливістю.

Однак цього не можна було сказати про сестру Барр! Вона знаходила і навчала, вона навчала і знаходила впродовж усієї своєї місії.

В останній день служіння на місії сестра Барр їхала в дім місії, що знаходився в Нагої. Того вечора я мав провести з нею співбесіду і сказати їй, що вона чудово виконала свою роботу. Наступного дня вона мала їхати додому.

По дорозі вона побачила групу дівчаток-старшокласниць, які розмовляли в метро. Вона до них підійшла і запитала, чи може з ними поспілкуватися. Вона розповіла про євангелію та про її Відновлення. Потім вона дала місіонерську брошуру одній дівчинці, яку, як здавалося, зацікавила ця інформація, і сказала їй про сестер-місіонерок, які могли навчати її євангелії.

Після того сестра Барр прийшла в дім місії і мала співбесіду, в якій не згадала випадок, що стався в метро. Вона не вважала його чимось надзвичайним. Вона просто виконувала те, що, як знала, було правильним, і робила це до самого кінця. Можливо, *заповзятість* і є одним з найкращих визначень євангелії, які я знаю: що б не трапилося, продовжуйте вірити в Бога і Його обіцяння та робіть те, що правильно, постійно, незалежно від того, чи хтось про це знає.

Сестра Барр повернулася додому в Коламбус. Там, у студентському приході, вона познайомилася зі своїм майбутнім чоловіком, і разом вони будують сім'ю на євангелії Ісуса Христа.

Дівчинку з метро—Хітомі Кітаяма—навчали сестри-місіонерки. Хітомі залишалася стійкою і виявила особисту заповзятість, прийнявши євангельські істини, долаючи спротив з боку членів родини та особисті сумніви.

Ми познайомилися з Хітомі приблизно шість років тому на місіонерській конференції в Токіо, де вона служила місіонеркою. Вона розповіла нам, як зустрілася з сестрою Барр у метро, і про те, як згодом навернулася до євангелії.

Після місії вона познайомилася зі ще одним колишнім місіонером, Шімпеї Ямашітою, з яким уклала шлюб. Цікавим є те, що Шімпеї є сином чоловіка, якого ми зі старійшиною Ренді Чекетсом навчали

НАМАГАЙТЕСЯ БУТИ ВЕЛИЧНИМ ПОСЛІДОВНИКОМ ХРИСТА

"Я заохочую кожного, і молодих, і літніх, переглядати цілі й плани і намагатися ставати більш дисциплінованими. Наша щоденна поведінка і рішення мають відповідати нашим цілям".

Старійшина Квентін Л. Кук, з Кворуму Дванадцятьох Апостолів, "Вибирайте мудро", *Ліягона,* лист. 2014, с. 49.

влітку 1971 року під час своєї першої місії в Японії.

Ми повинні бути заповзятими в тому, щоб робити правильно не лише у справі поширення євангелії. Нам необхідна така сама заповзятість, коли ми хочемо подолати особистий гріх і спокусу, закінчити освіту і прагнемо укласти храмовий шлюб та мати вічну сім'ю. Нам необхідні заповзятість, любов і стійкість у стосунках з супутником життя й дітьми та в подоланні випробувань, які настають у кожному шлюбі та сім'ї. І нам необхідна заповзятість, відданість і терпіння, коли благословення, яких ми прагнемо, не проливаються в той час, на який ми розраховували.

В усьому цьому та в кожному іншому праведному аспекті наша відданість тому, щоб чинити правильно й жити праведно буде випробувана світом. Але ми не повинні здаватися. Нам треба докладати зусилля, доки ми не досягнемо своєї мети. Зрештою, наша мета—це вічне життя зі своїм чоловіком або дружиною, з дітьми та з дітьми дітей упродовж усіх прийдешніх поколінь.

Встановлюйте гідні цілі

Як ми розвиваємо своє зобов'язання чинити праведно, і як ми здобуваємо сили виконувати його?

По-перше, ми встановлюємо цілі, варті того, щоб їх досягати, і співвідносні з нашою головною метою—здобути вічне життя. Це включає цілі щодо отримання освіти й роботи, які скерують до створення сім'ї та не будуть їй заважати, сприятимуть особистому зростанню, служінню, активності у Церкві й особистому щастю. Частково встановлення цих цілей залежатиме від нашого особистого вибору, але з іншого боку, це вимагатиме молитви та особистого одкровення. Якщо ви докладете достатньо зусиль, аби дізнатися Божу волю, Він відповість.

Серед багатьох питань про які ви маєте молитися,—це пошук гідного супутника життя, з яким ви зможете піти до храму й укласти священні завіти. *Якщо ви хочете укладати й дотримуватися священних завітів і мати мотивацію для досягнення найбільш праведних цілей, з молитвою прагніть благословень та обов'язків шлюбу.*

У цій та іншій сферах свого життя дізнавайтеся, чого очікує від вас Бог. Вивчайте це. Приймайте рішення. Приходьте з ними до Господа і дізнавайтеся. Потім дійте, щоб досягати своїх цілей.

В усьому цьому, якщо ми хочемо бути заповзятими в праведному, нам необхідно залишатися поруч з Господом у своєму праведному стилі життя. Важко уявити, що інші фактори, крім втрати нами гідності на отримання благословень Духа в нашому житті, можуть заважати у досягненні праведних цілей.

Встановлюйте праведні цілі. Завжди моліться і прагніть Господнього скерування. Залишайтеся гідними й уникайте того, що заважатиме вам чи перешкоджатиме вашому розвитку. Отримайте храмову рекомендацію і використовуйте її. Дотримуйтеся укладених завітів, особливо коли життя стає важким. Прагніть благословень вічного шлюбу і сім'ї. А потім тримайтеся цього. Не здавайтеся. Не припиняйте руху.

Будьте заповзятими в усьому, що є праведним. Ви побачите, що ваша віра зміцниться і ви побачите, що ваші сильні сторони й таланти покращаться й звеличаться в міру зростання вашої віри. І пам'ятайте, що пообіцяв старійшина Джеффрі Р. Холланд, з Кворуму Дванадцятьох Апостолів: "Деякі благословення приходять раніше, деякі–пізніше, а деякі не настають, поки ми не опинимося на небесах; але до тих, хто приймає євангелію Ісуса Христа, *вони приходять*"[3]. ■

З виступу "Заповзятість", виголошеному на духовному вечорі в Університеті Бригама Янга 4 листопада 2014 року. Повний текст виступу англійською мовою можна знайти на сайті speeches.byu.edu.

ПОСИЛАННЯ:

1. Vocabulary.com/dictionary/tenacity.
2. Див. М. Рассел Баллард, "Найвеличніше покоління місіонерів", *Ліягона,* лист. 2002, сс. 47, 48; те, як їх описано в Книзі Мормона, див. Алма 53:17–21; 56:17, 45–48; 57:20–21.
3. Джеффрі Р. Холланд, "Первосвященик майбутнього доброго", *Ліягона,* січ. 1999, с. 38.

Чемпіони Суботнього дня

Я ніколи не думала, що наше рішення дотримуватися Суботнього дня у святості вплине на таку велику кількість людей.

Саманта Мак-Фейден

Коли наш тренер з регбі повідомив команду, що наша чвертьфінальна гра в національному чемпіонаті відбудеться в неділю, в мене виникло лише одне запитання: "Чому зараз?"

Моя команда—жіноча команда з регбі Університету Бригама Янга в 2010 році—готувалася до цього чемпіонату весь сезон. Ми з нетерпінням очікували на гру з командою, яка перемогла нас на турнірі в минулому році. Я була впевнена, що ми можемо перемогти—деякі наші гравці були найкращими у країні. Ми хотіли заявити про себе серед регбістів світу, вигравши національний чемпіонат, але виявилося, що у Небесного Батька був для нас інший шлях.

Дотримуватися своїх норм

Організатори турніру запевнили нас, що наші ігри заплановані на п'ятницю і суботу, але через помилку ігри натомість були призначені на суботу й неділю. Ми дізналися про цю помилку лише за 5 днів до турніру, який проводився в Стенфорді, шт. Флорида, США. Оскільки в той час жіноча команда з регбі не була офіційною командою УБЯ, ми самі приймали рішення, грати нам чи не грати. Ми вирішили не грати. Це було одностайне рішення, і ніхто не скаржився.

Проведення гри в неділю не розглядалося навіть як можливий варіант. Принаймні я завжди чинила так. Мої батьки навчили мене дотримуватися Суботнього дня у святості, і я шанувала цю заповідь усе своє життя. Послух заповідям Небесного Батька був важливішим за гру в регбі.

Але від того, що ми знали, що чинимо правильно, нам не було легше. Ми з важким серцем летіли до Флориди, знаючи, що незалежно від того, виграємо чи програємо, гра в суботу буде нашою останньою грою.

Коли ми приїхали до Флориди, нам зателефонував репортер з *New York Times*, який хотів розповісти нашу історію. Ми були вкрай здивовані. Ми ніколи не сподівалися, що когось зацікавить наше рішення шанувати день Суботній, вже не кажучи про газету національного рівня.

У п'ятницю, в той час, коли ми мали б грати, якби не сталася помилка в розкладі, ми поїхали до храму в Орландо, шт. Флорида, щоб виконувати хрищення за померлих. Після виконання обрядів до нас звернувся президент храму. Він дістав статтю, яку про нас було написано, і прочитав кілька коментарів, зроблених читачами в он-лайні на нашу підтримку.

Пізніше наш тренер прочитав більше коментарів, які він отримав. Святі

останніх днів та інші люди дякували нам за наш приклад і казали, що так приємно бачити людей, які дотримуються своїх норм. Їхні слова підбадьорили нас. Саме тоді ми почали усвідомлювати вплив, який ми можемо справляти, навіть не ставши переможцями національного чемпіонату.

Я знала, що Небесний Батько наглядає за нами, але ніколи не думала, що ще хтось на нас дивиться. Реакція на наше рішення відкрила нову мету нашого перебування у Флориді: ми там були не для того, щоб виграти, а для того, щоб дотримуватися своїх норм.

Кращий шлях

Настала субота, і ми виграли з рахунком 46:7. Після того ми пішли до організаторів і сказали, що анулюємо гру, заплановану на неділю, яку мали проводити з командою, що перемогла нас минулого року. Мені було прикро, що сезон так закінчився. Я б хотіла зіграти з тією командою, але не хотіла грати з нею чи з кимось іншим у Суботній день.

ФОТОГРАФІЇ ЛЮБ'ЯЗНО НАДАНІ ЖІНОЧОЮ КОМАНДОЮ З РЕГБІ ПУМИ (УБЯ) І ПОЛОМ МЕЙЄРСОМ

ШАНУВАТИ СУБОТНІЙ ДЕНЬ

"Спаситель називав Себе Господарем Суботи. Це—Його день! Неодноразово Він просив нас *пильнувати* Суботу або *святити* Суботній день. Ми уклали завіт це робити.

… [Ми] просто запит[аємо] себе: "Який *знак* я хочу подати Богові?" Це запитання допом[оже нам] з кришталевою ясністю приймати рішення стосовно Суботнього дня. …

… Ми знаємо, що де б ми не жили, ми маємо бути прикладом віруючих для наших сімей, сусідів і друзів. Істинно віруючі дотримуються святості Суботнього дня".

Старійшина Рассел М. Нельсон, з Кворуму Дванадцятьох Апостолів, "Субота є приємністю", *Ліягона,* трав. 2015, сс. 129, 132.

Про нас написали десятки статей, і ми продовжували отримувати листи підтримки та електронні повідомлення. Завдяки тому, що ми дотримувалися своїх норм, ми вплинули на більшу кількість людей, ніж якби виграли в чемпіонаті.

Я навчилася довіряти Небесному Батькові, бо Він веде мене кращим шляхом, ніж я могла б собі уявити. Моя команда хотіла заявити про себе, здобувши звання чемпіонів, але зараз я розумію, що Небесний Батько хотів від нас зовсім іншого. Він скерував нас до можливості бути взірцем, коли ми думали, що на нас ніхто не дивиться, і Він зміг використати нас на користь добра, бо ми вирішили бути слухняними. ■

Автор живе у шт. Вашингтон, США

Що є НАЙВАЖЧИМ для МІСІОНЕРА

Іноді найбільшим випробуванням у місіонерській роботі не є місіонерська робота.

Венді Улріч, доктор філософії

Один місіонер якось сказав мені: “Коли люди казали, що місія буде важкою, то я думав, що це означає, що мені буде холодно, або в мене будуть погані умови життя чи мені важко даватиметься мова. Але для мене найважчим було те, що відбувалося в моїй голові—наприклад, коли я занепадав духом, чи був незадоволений напарником, або мені не подобалося розмовляти з незнайомими людьми,—тобто переживати всі злети й падіння, неприйняття і зміни”.

Готуючись до місії, ви можете і повинні прочитати *Проповідуйте Мою євангелію,* вивчати Писання і навчитися готувати й прати. Але також вам слід уже зараз здобути практичний досвід в *емоційному, соціальному та інших* аспектах, без яких вам не обійтися на місії. Ось перелік кількох необхідних умінь. Ви можете позначити одне чи два з них і почати тренуватися вже зараз.

Вміння бути смиренним, не будучи приниженим

Одна сестра-місіонерка в Алабамі, США, розповіла мені: “Мабуть я думала, коли мене рукопокладали, що якимось чином я отримаю надприродну силу. Тож я була приголомшена, коли після приїзду на місію зрозуміла, що залишилася такою, як була. Я все ще мала ті ж самі свої слабкості, страхи і почуття невідповідності. І все це нікуди не поділося. Я мала навчитися, як справлятися з почуттям невідповідності у виконанні Господньої роботи”.

Незалежно від того, ви починаєте місію, маючи за спиною великий успіх чи лише скромні досягнення, якщо ви смиренні, відкриті до навчання і готові й далі докладати зусилля і працювати, Господь може працювати з вами. Але ваші місіонерські навички лише покращаться, якщо ви будете їх тренувати, ставити запитання, отримувати допомогу і далі старатися. Якщо ви переконані, що комусь від природи просто (або складно) виконувати місіонерську роботу, вивчати мови, свідчити чи спілкуватися, то вам буде нелегко.

Один місіонер якось сказав мені: “Я зрозумів, що це Господня робота, а не моя. І нічого страшного, якщо я відчуваю свою невідповідність, бо я *дійсно* невідповідний. Я ніколи не буду повністю відповідати вимогам роботи, яку лише Бог може виконувати. Є багато всього, що я можу покращити, але мені не потрібно вигадувати щось самостійно. Я можу розраховувати на Нього”.

Намагайтеся робити щось нове і важке. Після

ІЛЮСТРАЦІЇ ЖЕЗЕР ЛЕНДІС

цього ви навчитеся не сприймати свою невідповідність надто серйозно. Наприклад:

- Спробуйте робити те, що хоч трохи змусить вас вийти із зони комфорту, скажімо, знайдіть нову роботу, запишіться в гурток або візьміть дисципліни, які ви ще не вивчали. Ставте запитання, просіть про допомогу, аналізуйте помилки і продовжуйте докладати зусиль. Візьміться за те, що ви повинні опанувати, і працюйте, поки не навчитеся вірити в те, що ви *досягнете* успіху, якщо докладатимете зусилля.
- Давайте відсіч голосам у вашій голові, які кажуть, що люди або від природи талановиті, розумні і вміють спілкуватися, або їм цього не дано. Найкращі у світі спортсмени, музиканти, вчені—і місіонери—переживають багато невдач і займаються годинами, поки не досягнуть успіху.

Уміння справлятися з можливим (і реальним) неприйняттям

Неприйняття і розчарування—це те, що чекає на вас на місії щодня. Вчіться робити ризиковані кроки й справлятися з неприйняттям, аби ви змогли легше сприймати це в реальності.

- Шукайте роботу, проходьте співбесіди і знайдіть підробіток або повноцінну роботу.
- Спробуйте записатися до спортивної команди або взяти участь у грі.
- Запрошуйте людей на побачення або на заходи.
- Коли все йде не дуже добре, звертайте увагу на думки та дії, які допоможуть вам справлятися з цим і краще себе почувати.
- Вчіться на помилках і робіть нові спроби.

Вміння скеровувати мотивацію

Нам усім треба зрозуміти, як себе мотивувати, коли є відчуття нудьги, і заспокоюватися в час перенапруження.

- Якщо ситуація зайшла в глухий кут або не має перспективи, поцікавтеся, що йде не так і як можна все виправити, перетворіть все на гру або подумайте, чого можна з цього навчитися.
- Помічайте, коли виникає відчуття перенапруження, і зрозумійте, що ви можете робити на місії, аби заспокоїтися (з кимось поговорити, розслабитися, писати, співати, піти на прогулянку). Відійдіть на крок, проаналізуйте проблему, залучіть до її вирішення інших, просувайтеся невеликими кроками, моліться і відганяйте погані думки.

Вміння справлятися з відмінностями

Напарники, провідники, члени Церкви і зацікавлені Церквою будуть чудовими людьми, але іноді вони також будуть випробовувати ваше терпіння.

Тренуйтеся зі своїми братами і сестрами та з друзями:

- Вчіться цінувати інших, запитуючи їх, чому вони роблять те, що роблять.
- Беріть на себе відповідальність і щиро вибачайтеся, коли своєю поведінкою ви комусь завдали болю, навіть якщо й ненавмисно.
- Зі співчуттям спробуйте пояснити поводження інших людей. Не тримайте образи.
- Виносьте проблему на поверхню і просіть про допомогу в її вирішенні замість того, щоб звинувачувати або хвилюватися.
- Коли виникає конфлікт, говоріть спокійно й виявляйте повагу до почуттів інших людей.
- Поселіться в кімнату з людиною, яка відрізняється від вас. Будьте позитивно налаштовані й дізнайтеся про уподобання цієї людини.

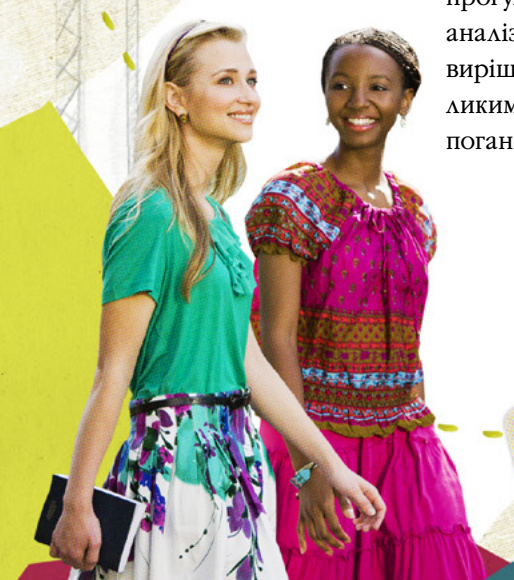

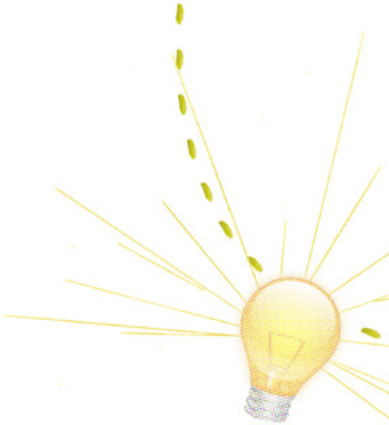

Вміння вести розмову

Незалежно від того, чи є ви інтравертом (сором'язливою людиною), чи екстравертом (людиною, якій легко спілкуватися), ви можете засвоїти навички хорошого ведення розмови, які вам будуть необхідні на місії та впродовж усього життя.

Якщо ви ближче до інтраверта:

- Поставте за мету поговорити 5 хвилин з новою людиною (особливо з незнайомою дорослою людиною).
- Усміхайтеся, цікавтеся людьми і вивчіть хороші запитання, які спонукатимуть інших до розмови.
- Подумайте над способами започаткування розмови і тактовного завершення розмови.
- Звертайте увагу, коли інші намагаються започаткувати розмову, аби бути відкритими і чуйними.

Якщо ви ближче до екстраверта:

- Викликайте людей на розмову, ставлячи їм запитання.
- Вчіться бути хорошим слухачем.
- Звертайте увагу на ознаки того, що ваш слухач стомився. Давайте слово іншим.

Вміння підтримувати хорошу фізичну форму

Коли мій чоловік був президентом місії, він розмовляв з одним місіонером, який переживав серйозну депресію і йому все було важко. Мій чоловік відчув спонукання запитати його: "Старійшино, а що ви їли на сніданок?"

"Морозиво".

"А що ви їли на обід?"

"Картоплю фрі".

"Що ви їли на вечерю?"

"Картоплю фрі й морозиво".

"А як давно ви їсте лише картоплю фрі та морозиво?"

"Приблизно місяць".

"Ось вам завдання: ідіть додому і поїжте якусь зелень—але не м'ятне морозиво".

Правильне харчування і фізичні вправи дійсно впливають на ваше ставлення до життя. Розпочніть вже зараз:

- Знайдіть інформацію про правильне харчування. Вживайте здорову їжу. Якщо ви розбірливі в їжі, спробуйте покуштувати щось нове.
- Фізичні вправи. Регулярні фізичні вправи допоможуть будь-кому краще справлятися з почуттям занепокоєності та депресією. Почніть з найпростішого і поступово ускладнюйте вправи, наприклад, щовечора ходіть на прогулянку (можливо з другом чи слухаючи музику), крокуйте на місці під час реклами на ТБ або зробіть кілька присідань чи віджимань.
- Навчіться добре дбати про свої речі, одяг, гроші та час.
- Відрегулюйте свій сон. Якщо вам важко засинати чи прокидатися, попросіть інших поділитися ідеями. Якщо ви навчитеся лягати спати та вставати в один і той же час, це допоможе вам на місії.

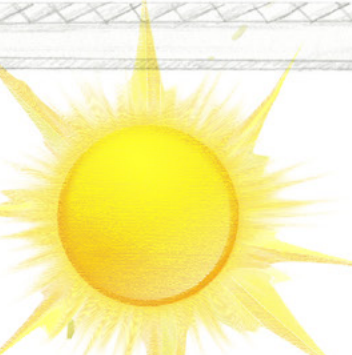

Вміння бути позитивно налаштованими

- Розвивайте почуття гумору. Смійтеся з себе, а не з інших. Не ставтеся до всього дуже серйозно, таким чином ви уникатимете стресу.
- Попросіть колишніх місіонерів розповісти вам щось, що було для них важким, і те, як вони з цим справлялися. Шукайте ідеї, які ви можете застосовувати.
- Зробіть перелік віршів з Писань та гімнів, які підніматимуть ваш дух і сповнюватимуть вірою.
- Заглушайте негативний внутрішній голос чимось позитивним. Якщо цей голос сповнений сарказму, принижує, присоромлює, звучить сердито, жорстоко і викликає у вас відчуття безнадії чи безпорадності, то цей голос не від Господа. Його голос завжди сповнений надії, заохочення і співчуття, особливо коли ви докладаєте зусиль.

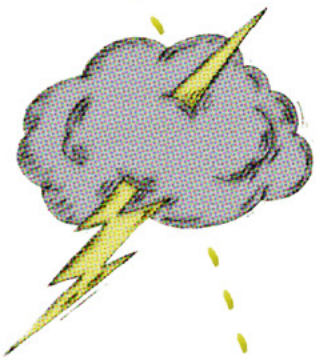

Вміння підтримувати високу духовність

- По-справжньому моліться. Запрошуйте Небесного Батька сісти поруч з вами і відкрито поговоріть з Ним про свої проблеми, бажання і вдячність. Намагайтеся молитися вголос, молитися з аркушем і олівцем, щоб записати враження, або молитися лише для того, щоб висловити вдячність.
- Вивчайте Писання. Шукайте і сподівайтеся знайти відповіді на те, що вас непокоїть.
- Будьте місіонером вже зараз. Виходьте і служіть з місіонерами повного дня, щодня говоріть зі своїми друзями про якийсь принцип євангелії, розмовляйте з друзями так, ніби вони вже члени Церкви, і складайте щире свідчення у церкві. Вам більше сподобається місіонерська робота, якщо ви будете її виконувати. ■

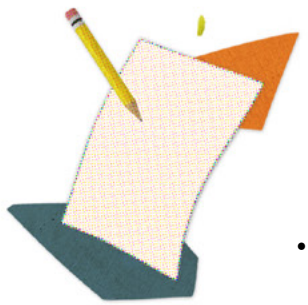

Автор живе в штаті Юта, США.

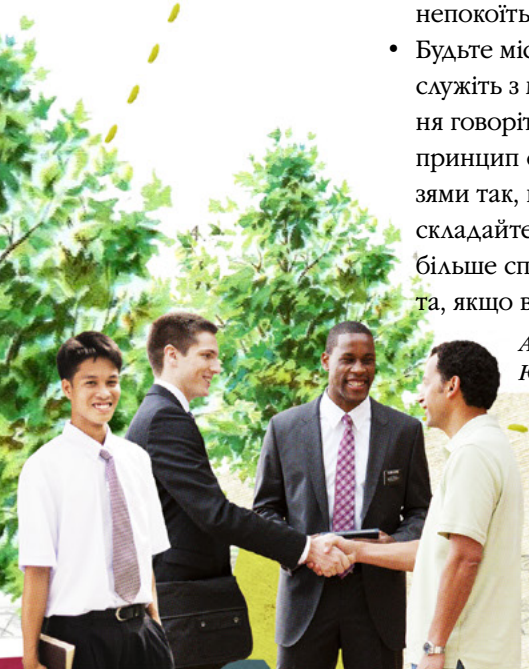

ДВА ТИПИ ЛЮДЕЙ, ЯКИМ ЧАСТО ВАЖКО НА МІСІЇ

Часто до людей, які мають труднощі на місії, відносяться такі:

- **Ті, хто під час навчання в школі не докладав багато зусиль.** Люди достатньо розумні або талановиті, щоб навчатися, не докладаючи великих зусиль, можуть вважати свої дари чимось магічним. Але коли магія не спрацьовує (і в певний момент завжди так буває), вони не знають, що робити крім того, щоб приховати свої помилки. Зрештою кожен має навчитися бути смиренним, старанно працювати, тренуватися, отримувати допомогу і долати перепони та невдачі, аби надалі зростати й удосконалюватися.
- **Ті, хто ніколи не здобував значних успіхів.** Деякі люди вважають труднощі підтвердженням того, що вони нерозумні й неталановиті. Але розум будь-якої людини загострюється і працює краще, коли вона зосереджується, аналізує те, що не виходить, намагається застосувати креативні рішення, отримує допомогу, старанно працює і тренується.

Якщо ви належите до однієї з цих груп, часто нагадуйте собі, що ніхто не народився надзвичайним місіонером. Місіонерські навички розвиваються, якщо їх тренувати, докладати багато зусиль, ризикувати, долати обставини, спіткнувшись, знову підніматися, навчатися від інших та повністю покладатися на Господа. Він любить вас і допоможе виконати свою особисту місію, а також місію повного дня.

ПІДГОТОВКА ДО ЖИТТЯ НА МІСІЇ

Більше ідей стосовно того, як готуватися до місії прямо зараз, ви можете знайти в брошурі Adjusting to Missionary Life *(доступна тільки англійською мовою) на сайті store.lds.org або у свого єпископа.*

МІСЦЕ ДЛЯ НАС

Чи відчували ви силу Книги Мормона у своєму житті? Перевірте це, як зробили ці місіонери!

ІЛЮСТРАЦІЯ БРАЙЯНА КОЛЛА

Я ЗНАЙШОВ ТЕ, ЧОГО НЕ ВИСТАЧАЛО

Коли я навчався в школі, то не зміг прийняти одну з доктрин Церкви. Згодом це призвело до того, що я став неактивним. Я приходив на деякі заходи в іншу церкву, але моя радість не була повною. Здавалося, що чогось не вистачає.

Минув час, поки я зрозумів, чого ж не вистачало, але одного разу після молитви я розплющив очі й побачив на столі Книгу Мормона. Я вже збирався йти спати, коли до мене прийшла думка: "Я народився в мормонській сім'ї. Як же це так, що я не дочитав Книгу Мормона?" Тому того дня я вирішив, що дочитаю Книгу Мормона.

Після багатьох років пошуків я нарешті знайшов те, чого мені не вистачало для щастя. ■

Старійшина Хайме Проміс, місія в місті Квезон, Філіппіни

КОЛИ ЛЮДИ ВІДКРИВАЮТЬ ЦЮ КНИГУ

Під час місії я бачив людей, які пили, курили і вживали наркотики, але коли вони відкривали Книгу Мормона, то залишали свої шляхи і поверталися у свої сім'ї та до Церкви. Я бачив блудних синів, які повертаються додому і служать на місії, після того як відкривають цю книгу. Я бачив, як сім'ї, в яких були погані стосунки, запечатувалися в храмі після того, як читали разом Книгу Мормона. Я бачив людей, які були в повному відчаї і не знали, що робити, але відкривали цю книгу, і все починало ставати на свої місця.

У той момент, коли я відкриваю Книгу Мормона і читаю вірш, щоб допомогти комусь, відбуваються чудеса. Її сторінки сповнені силою Бога, і вона чекає на те щоб змінити життя і здійснити чудо. Я обіцяю вам, що ті чудеса здійснюються кожного разу, коли ви відкриваєте Книгу Мормона. Вони, можливо, не завжди є такими, як нам хочеться, або відбуваються не тоді, коли нам хочеться, але вони відбуваються. ■

Старійшина Бенджамін Бараді, місія Баколод, Філіппіни

ФОТОІЛЮСТРАЦІЇ ДЕВІДА СТОКЕРА

КРИК ДУШІ

Той чоловік мав такий вигляд, що не виникало бажання підійти й поговорити з ним. Одна половина мене була налякана, а друга дуже хотіла з ним поговорити.

Стівен Дагдейл

Я мав нагоду служити місіонером в Катанії, Італія. На якомусь етапі в нашій роботі все йшло не так. Упродовж усього тижня нас переслідували невдачі, і кожен день був випробуванням, чи зможемо ми не впасти духом, будемо й далі усміхатися і невпинно докладати зусиль.

Одного вечора ми були рішуче налаштовані змінити хід подій. Ми ходили і розмовляли з людьми в парку біля нашого дому, і саме тоді побачили того чоловіка, який сидів на лаві з опущеною головою, тримаючи в роті цигарку. Він був одягнений у все чорне з голови до п'ят, і на голові у нього був капюшон від великої дутої куртки. Той чоловік мав такий вигляд, що не виникало бажання підійти й поговорити з ним. Я поглянув на нього, мій напарник поглянув на нього, ми подивилися один на одного, а потім знову на нього.

Старійшина Фарлі запитав мене: "Чи розмовляли ми з ним раніше?"

"Гадаю, що так, бо у мене сильне враження, що я його знаю",—відповів я.

"І мені так здається",—сказав старійшина Фарлі.

Тож ми попрямували до нього. Одна моя половина була налякана, бо він не був тією людиною, з якою я заговорив би за звичних обставин, але інша половина дійсно хотіла з ним поговорити.

"Добрий вечір, як ваші справи?"—запитали ми.

Він подивився знизу вверх мутними очима, нібито питаючи: "Хто насмілився мене розбудити!?" Потім дуже тихо сказав: "Добрий вечір". Ми як місіонери назвали свої імена, і він швидко сказав нам, що є атеїстом і ні у що не вірить. Ми запитали, чому, і, думаю, це його дуже здивувало.

"Бачите-но, тому що я втратив маму, батька, сестру і племінницю—всіх за один місяць, і через це моє життя жахливе і самотнє. Релігія не полегшує, а все лише погіршує для мене".

Ми запитали, чи він знає, де його рідні.

"На кладовищі в Катанії, де вони вже перебувають довгий час",—відповів він.

Ми розповіли йому про духовний світ і Воскресіння. Ми сказали йому, що зараз кожен з нас є духом і тілом, а смерть—це лише тимчасове відділення духа від тіла. Ми розповіли йому, що його сім'я просто чекає на нього, коли всі вони зможуть возз'єднатися з тілом і жити разом вічно.

Він збентежено поглянув на нас і сказав: "Я нічого цього не розумів. Чи можете ви все це повторити?"

Тож ми все повторили. Потім він збентежено підняв брову і сказав: "Зачекайте, я дух і тіло? І моя сім'я просто чекає на мене і зараз навчається?"

НАЛЕЖНІСТЬ ДО БОЖОЇ СІМ'Ї

"Усі [люди] є дітьми Бога, вашими братами і сестрами. Бог любить їх так само, як любить вас. Багато з цих людей шукають сенс життя. Вони переживають за свої сім'ї. Їм необхідне почуття, що вони потрібні, а воно приходить від знання, що вони є дітьми Бога, членами Його вічної сім'ї".

***Проповідуйте Мою євангелію: Путівник для місіонерського служіння* (2004), с. 1.**

Ми прочитали йому кілька віршів з Алми 40 та інші розділи, і він поглянув на нас і сказав: "То чому ж я ніколи не чув про це раніше?"

Я не думаю, що зустрічав настільки по-справжньому смиренну людину в своєму житті. Цей чоловік так довго блукав у пітьмі, був таким збентеженим і таким самотнім. Він слухав усе, що ми казали, потім сказав, що зрозумів дуже мало, тому що ніколи не чув нічого подібного, але все йому дуже подобається.

Ми навчали його про те, як можемо отримувати відповіді через молитву. Він не молився більше 30 років і востаннє він промовляв молитву в церкві ще в дитинстві. Після того як ми поговорили про відповіді, які надходять через Духа, він запитав, як можна відчути Духа. Оскільки у кожного це відбувається по-різному, ми обоє свідчили про те, як ми відчували його. Я сказав, що для мене це схоже на мамині обійми після того, як ти не бачив її довгий час. Я отримав спонукання пообіцяти йому, що він може відчути подібне і відчує, ніби мама, за якою він дуже давно сумує, його обіймає.

Ми запитали його, чи можемо з ним помолитися. Він по-справжньому збентежився і запитав: "Як? Тут, у парку?"

"Ми можемо молитися будь-коли і в будь-якому місці",—сказав я йому. "Бог хоче нас чути, і Він дуже хоче почути вас, бо не чув нічого вже дуже довго".

Той чоловік ніколи раніше не чув молитви, яка б не була заученою молитвою, зверненою до якогось святого, тож йому дуже хотілося побачити, як це відбувається. Ми схилили голови, і мій напарник помолився за нашого нового друга Альфіо та попросив для нього благословень, допомоги й утішення. Він попросив, щоб Альфіо відчув відповідь про те, що з його сім'єю все гаразд і що Бог існує. Ми закінчили молитву, і Альфіо подивився на нас широко розкритими очима.

"Я маю вам дещо сказати,—сказав він.—Я не належу до людей, які обманюють, особливо коли йдеться про таке. Мені здалося, що я відчув сильні обійми моєї мами. Мене вже дуже давно ніхто не обіймав. Це було так приємно. Я хочу знати, як можу відчути подібне ще раз".

"Після тієї молитви я ходжу з піднятою головою, і я дивлюся на все навкруги. Цей світ такий прекрасний".

Наступного дня ми знову зустрілися. Альфіо сів біля нас на тій самій лаві й сказав: "Старійшини, все своє життя я ходив з піднятим капюшоном і опущеною головою, дивлячись в землю. Я ніколи не ходив з піднятою головою. Після тієї молитви я ходжу з піднятою головою, і я дивлюся на все навкруги. Цей світ такий прекрасний".

Не треба й казати, що ми продовжували працювати з Альфіо, аби він відчув більше обіймів, більше світла і сміливіше дивився у своє життя. Непривітний чоловік на лаві, який, як здавалося, відчував до нас відразу, насправді був душею, яка кричала, благаючи відчути знову любов свого Небесного Батька. ■

Автор живе в штаті Міссурі, США.

Старійшина Девід А. Беднар
З Кворуму Дванадцятьох Апостолів

ЯК ДОПОМАГАТИ МІСІОНЕРАМ

Ми належним чином молимося за безпеку і успіх місіонерів повного дня по всьому світу. І постійною складовою багатьох наших молитов є прохання про те, щоб місіонери знаходили окремих людей і сім'ї, які готові сприйняти послання про Відновлення. Але, зрештою, це мій обов'язок, і ваш обов'язок—знаходити людей, яких можуть навчати місіонери. Місіонери є вчителями повного дня; а ми з вами—шукачами повного дня. Ми з вами, як довічні місіонери, не повинні молитися про те, щоб місіонери повного дня виконували нашу роботу!

Якби ми з вами щиро молилися і просили з вірою, як це робив Джозеф Сміт—якби ми молилися, сподіваючись діяти, а не лише висловлюватися—тоді робота з проголошення євангелії просувалась би надзвичайним чином. Така молитва віри може включати наступне:

- Подяку Небесному Батькові за вчення і обряди відновленої євангелії Ісуса Христа, яка приносить у життя надію і щастя.
- Прохання мати сміливість і відвагу, щоб відкривати вуста і ділитися євангелією зі своєю сім'єю і друзями.
- Благання до Небесного Батька про допомогу, щоб ми могли знати, які люди і сім'ї будуть сприйнятливі до нашого запрошення слухати уроки місіонерів у нашому домі.
- Зобов'язання виконувати свою частину сьогодні і на цьому тижні та прохання про допомогу в подоланні занепокоєння, страху і невпевненості.
- Прагнення отримати дар проникливості—щоб мати очі, які побачать, і вуха, які не пропустять нагоду виконувати місіонерську роботу.
- Гарячу молитву про силу діяти так, як ми знаємо, повинні діяти.

Слід висловлювати вдячність, а також можна просити про інші благословення у цій молитві, яку слід закінчувати в ім'я Спасителя. І після цього освячена робота цієї молитви буде продовжуватися і наростати.

Такий самий взірець святого спілкування і освяченої роботи може застосовуватися до наших молитов про бідних і нужденних, про хворих і засмучених, про членів сім'ї та друзів, які долають труднощі, та про тих, хто не приходить на церковні збори.

Я свідчу, що молитва стає змістовною, якщо ми просимо з вірою і діємо. Я запрошую всіх нас молитися з вірою про небесне доручення проголошувати євангелію. Якщо ми так будемо робити, я обіцяю, що двері відчиняться і ми матимемо благословення розпізнавати надані можливості та діяти згідно з ними. ■

З виступу на квітневій генеральній конференції 2008 року.

“Мої батьки лаються, слухають гучну музику і дивляться сумнівні телепрограми. Що я можу робити, аби відчувати Духа вдома, особливо в неділю?”

Коли ви охристилися, то отримали дар Святого Духа. Це означає, що за будь-яких обставин вас може супроводжувати Дух, якщо ви залишаєтеся гідними і приймаєте правильні особисті рішення.

Коли ви кожного тижня приймаєте причастя, то отримуватимете нагадування про свої завіти з Небесним Батьком “узяти на себе ім’я [Його] Сина і завжди пам’ятати Його, і дотримуватися Його заповідей, … щоб Його Дух міг завжди бути з [вами]” (УЗ 20:77). Дотримуючись своїх завітів, ви залишаєтеся гідними напарництва Духа.

Відвідування причасних зборів та інших церковних зборів—це не єдиний спосіб зосереджуватися в неділю на дотриманні завітів. Якими б не були ваші обставини вдома, ви можете виявляти Небесному Батькові свою відданість укладеним завітам, працюючи над своєю сімейною історією, вивченням євангелії та служачи іншим, особливо тим, хто самотній або хворіє. Вибираючи ці заходи, навіть якщо члени вашої сім’ї цього не роблять, ви матимете більше радості й задоволення. (Див. Рассел М. Нельсон, “Субота є приємністю”, *Ліягона,* трав. 2015, сс. 129–132).

Відстоювати свою позицію

Незалежно від того, чи є ваші батьки членами Церкви, поговоріть з ними про те, чому вам важливо завжди мати Духа в домі, особливо в неділю. У вашому випадку, ви можете знайти найспокійніше місце в домі та запросити інших членів Церкви прийти до вас і разом запрошувати Духа. Я знаю, що якщо ви зберігаєте Суботній день у святості, Господь вас рясно благословить.

Хоскарес С., 16 років, Санто-Домінго, Домініканська Республіка

Зосередьтеся на тому, щоб робити щось хороше

Неділя—завжди важкий для мене день вдома. Я—єдиний член Церкви в нашій сім’ї, і мої батьки та брати дивляться телевізор і слухають свою музику в Суботній день. Я хочу показати свою любов Небесному Батькові, дотримуючись Суботнього дня у святості. Я можу піти в свою кімнату і читати Писання, слухати церковну музику і відвідувати когось зі своїми друзями або з місіонерами. Я такий вдячний за Господню допомогу в тому, щоб старанно дотримуватися Суботнього дня, і за силу, яку Він завжди мені дає.

Лаїс ле Жесус М., 19 років, Сергіпе, Бразилія

Зверніться до Писань

Поговоріть з батьками про те, що вони роблять, але якщо вони не послухають, ви можете молитися, щоб мати скерування в тому, як

Відповіді слід розглядати як допомогу і спрямування, а не як офіційне проголошення вчень Церкви.

отримати допомогу в тому, щоб відчувати Духа в своєму домі. Аби відчувати Духа в моєму домі, я читаю Писання, і це відразу ж наповнює мою кімнату Духом.
Блейк Е., 14 років, шт. Юта, США

Моліться за своїх батьків

Ви можете молитися за своїх батьків. Як писав Мормон: "Господь згадає молитви праведних, які підносилися Йому за них" (Мормон 5:21). Ваші батьки, можливо, не зміняться відразу ж, але Господь допоможе вам.
Коул М., 17 років, шт. Аризона, США

Використовуйте ресурси, надані Церквою

Якщо у вас є смартфон або планшет, ви можете завантажити Mormon Channel та застосунки з LDS Youth. Там багато чудових пісень, відео і промов, які завжди приносять Духа, коли я їх слухаю! Це просто, але дійсно допомагає мені відчувати Духа, навіть коли навколо мене шумно. Це все змінює і наповнює спокоєм весь дім.
Хантер-Ів В., 16 років., шт. Техас, США

Наслідуйте приклад Христа

Важливо, щоб дім був наповнений Духом, але більш важливо, щоб людина була сповнена Ним. Христос був чудовим прикладом того, як мати поруч Духа постійно. Просто більше намагаючись жити так, як Христос, бути добрим до інших і дивитися на світ так, як дивився б Він,—це, мабуть, найкращий спосіб мати поруч Духа, де б ви не були.
Ізабель В., 16 років, шт. Орегон, США

Запропонуйте проводити сімейні заходи

Можливо, запропонуйте проводити в неділю заходити, в яких ви зможете брати участь усією сім'єю. Запропонуйте те, що сім'я може робити разом, і тоді ті сумнівні заходи не матимуть місця. Коли ви щось робите разом всією сім'єю, це вас згуртує. І це допоможе їм по-іншому подивитися на те, що можна робити в неділю. Можливо, наступної неділі вони скажуть: "Слухайте, те, що ми робили минулого разу—було весело. Давайте знову це повторимо".
Райян Б., 19 років, шт. Айдахо, США

ДІЙТЕ ЗА СПОНУКАННЯМИ

"Я висловлю таку пораду. У вас були моменти, коли ви відчували вплив Святого Духа. ...

Ви можете вважати ці моменти натхнення насінням віри, яке описав Алма (див. Алма 32:28). Посадіть кожне з них. Ви можете робити це, діючи за відчутим вами спонуканням. Найціннішим натхненням буде знання того, що Бог від вас очікує. ...

Якщо ви дослухатиметеся до них, натхнення від Духа приходитимуть частіше, поки Дух не стане вашим постійним напарником. Ваша сила вибирати правильно зростатиме".

Президент Генрі Б. Айрінг, перший радник у Першому Президентстві, "Святий Дух, як ваш напарник", *Ліягона*, лист. 2015, с. 105.

НАСТУПНЕ ЗАПИТАННЯ

"Моя найкраща подруга каже, що не вірить в Бога. Як я можу ділитися з нею євангелією?"

Надсилайте свої відповіді і, за бажанням, фотографію високої роздільної здатності до 1 липень 2016 року haliahona.lds.org, електронною поштою на адресу liahona@ldschurch.org або поштою (див. адресу на с. 3).

До свого листа чи електронного послання необхідно додати наступну інформацію й дозвіл: (1) повне ім'я, (2) дату народження, (3) назву приходу або філії, (4) назву колу або округу, (5) ваш письмовий дозвіл і, якщо вам менше 18 років, письмовий дозвіл батьків (можна в електронному вигляді) на публікацію вашої відповіді та фотографії.

Відповіді можуть бути відредаговані для більш стислого чи ясного подання інформації.

ЯК БУТИ ХОРОШИМ ДРУГОМ

Девід Моралес

Ми всі хочемо, щоб на нас звертали увагу. Ось що ви можете робити, якщо ви або якась людина почуваєте себе поза увагою.

Я почав цікавитися Церквою в підлітковому віці, але перестав ходити на недільні збори, тому що мені здавалося, ніби молоді люди залишають мене поза увагою. Через якийсь час один з тих юнаків запросив мене на церковний захід. Я прийняв запрошення і захід мені сподобався, бо він включав те, що мені подобалося робити: грати на сцені, грати в баскетбол і бігати.

ЯК ЗНАХОДИТИ ХОРОШИХ ДРУЗІВ

Дуже болісно залишатися поза увагою, але похмурі почуття чи невдоволення нічим вам не допоможуть. Натомість намагайтеся робити ось що:

- Беріть участь у церковних заходах. Вони є хорошою нагодою оточити себе людьми, які поважають ваші норми.
- Здобувайте навички й розвивайте їх. Участь у студентських товариствах, спортивних командах чи клубах—це хороший спосіб знайомства з людьми, які розділяють інтереси, подібні до ваших.
- Не чекайте, поки інші запропонують вам дружбу. Знайомтеся з іншими людьми.
- Виявляйте свою найкращу сутність і дотримуйтеся своїх норм. Ви знайдете друзів, які цінуватимуть вас за ваш характер і те світло, яке ви випромінюєте.
- Проводьте час зі своєю сім'єю. Ви можете зрозуміти, що деякі з ваших найкращих друзів живуть у вашому домі.

Я продовжував ходити на заходи, познайомився з молодими людьми та зрозумів, що багато з них ходить до моєї школи. З часом я зміг подружитися з юнаками та дівчатами, які дотримувалися таких самих норм, як і я. Я вдячний за те, що хтось запросив мене на церковний захід, і я вдячний, що прийняв запрошення.

Чи відчували ви коли-небудь те ж саме, що відчував і я: залишеними поза увагою, не в своїй тарілці? А може ви знаєте людину, яка відчуває себе чужою в колективі й не має багато друзів? У школі, в церкві або в іншому місці більшість людей мала подібні відчуття в певний період свого життя.

БУДЬТЕ УВАЖНИМИ ДО ЛЮДЕЙ

"Сподіваюся, що ми завжди будемо намагатися зважено і чуйно ставитися до думок і почуттів та обставин людей, які нас оточують. Давайте не будемо принижувати чи применшувати. Натомість виявляймо співчуття та підбадьорення".

Томас С. Монсон, "Любов—сама суть євангелії", *Ліягона*, трав. 2014, с. 93.

ІЛЮСТРАЦІЇ ПАБЛО ЛУЕБЕРТА

ЯК ЗАЛУЧАТИ ІНШИХ

Іноді здається, що важко вийти із зони комфорту і по-дружньому ставитися до інших людей, але якщо ми пам'ятаємо, що всі ми Божі діти, то зрозуміємо, наскільки важливо допомагати іншим. Ось кілька ідей:

- Поговоріть з новачками у школі та в церкві. Познайомте їх зі своїми друзями.
- Запросіть людину, якій потрібен друг, на шкільний або церковний захід.
- Чиніть опір—виявляючи доброту і терпіння—людям, які навмисне роблять так, щоб інші почувалися незатишно.
- Сядьте біля самотньої людини або запропонуйте їй сісти біля вас і ваших друзів.
- Моліться Небесному Батькові, коли не знаєте, як комусь допомогти. Він точно знає, що треба тій людині, аби почуватися щасливою, і може допомогти вам надати таку допомогу. ■

Автор живе у Санта-Крусі, Болівія.

Відстоювати істину

Айсія Тан, шт. Юта, США

ПРИВІТ, Я—ЕВАН!

Я живу в Ірландії і мені подобається грати в гру, яка називається “харлінг”. Це ірландська спортивна гра, яка нагадує хокей. Мій улюблений предмет—математика. Я вважаю за благословення належати до Церкви Ісуса Христа Святих Останніх Днів.

ВИСОКО ТРИМАТИ ГОЛОВУ У ШКОЛІ

Новенький хлопчик у школі дражнив моїх сестер. Я втрутився і захистив своїх сестер. Я також дотримуюся Слова мудрості. Багато учнів у школі п’ють чай і каву. Коли хтось пропонує мені чай, я кажу: “Дякую, ні”.

ПОРАДИ ЕВАНА ЩОДО ТОГО, ЯК ВИСОКО ТРИМАТИ ГОЛОВУ

Треба мати сміливість, щоб жити за євангелією.

- Не здавайтеся.
- Прислухайтеся до Святого Духа. Він спрямує вас.
- Пам'ятайте, що допомагаючи іншим людям мати євангелію, ви допоможете їм мати більше щастя в житті.

МОЛИТВА З ДРУЗЯМИ

Я ходжу до католицької школи. Разом з моїми сестрами ми єдині учні, які належать до Церкви Ісуса Христа Святих Останніх Днів. Коли моя бабуся захворіла, я запитав свого вчителя, чи можу за неї помолитися. Усі в класі склали руки і схилили голови. Я вголос помолився перед усім класом.

НАЙКРАЩИЙ СТАРШИЙ БРАТ

Я поставив собі за мету робити те, що правильно. Я допомагаю батькам піклуватися про моїх сестер. Коли мої сестри чимось налякані, я граюся з ними, поки вони не забудуть про свої страхи. Одного разу, коли моїх батьків не було вдома, я розповідав сестрам історії, поки вони не заснули.

БУДЬТЕ ПРИКЛАДОМ

Мої друзі в школі бачать, що я щасливий. Я показую хороший приклад тим, що не вживаю поганих слів і не промовляю ім'я Господа надаремно. Я також можу бути хорошим прикладом у своїй сім'ї.

НАДІШЛІТЬ НАМ ВІДБИТОК СВОЄЇ СТУПНІ!

Як ви тримаєте високо голову, наслідуючи Ісуса? Обведіть свою ступню і пришліть нам історію та фотографію разом з дозволом батьків. Надішліть це за допомогою liahona.lds.org (клацніть "Submit an Article"), або електронною поштою на адресу liahona@ldschurch.org.

Джордан і його напарник у навчанні

Кірстін Айд

Ґрунтується на справжніх подіях

*"Дух свідчення несе це свідчення просте, що істинні Писань слова" (*Збірник дитячих пісень, *с. 66).*

Джордан не бачив свою сестру Кірсі більше року—але йому здавалося, що вже цілу вічність! Невдовзі вона приїде додому з місії, щоб їй зробили операцію. Джордану було сумно, що вона захворіла, але він радів, що невдовзі вони будуть разом.

Коли наступного дня він повернувся зі школи, Кірсі сиділа на дивані. Джордан підбіг і обняв її.

"Привіт, Джордане! Я за тобою скучила!"— сказала Кірсі.

Джордан усміхнувся. "І я за тобою скучив! Мені так шкода, що ти захворіла".

"Дякую, друже",—сказала Кірсі. На колінах у неї лежала Книга Мормона.

"А можна я почитаю з тобою?"— запитав він.

"Тоді візьми свою Книгу Мормона і ми зможемо почати з самого початку разом".

Джордан побіг до своєї кімнати і схопив книгу. "Я вже несу",— вигукнув він і бігом повернувся. Він примостився поряд з Кірсі.

Вони відкрили на титульній сторінці. "Книга Мормона: Ще одне свідчення про Ісуса Христа",— прочитав Джордан. Вони читали по черзі.

"На місії я вивчала Писання

ІЛЮСТРАЦІЇ МАРКА РОБІСОНА

Джордан сумував, що тепер не може бути напарником у навчанні для Кірсі. Але у нього виникла чудова ідея!

щодня зі своєю напарницею,—сказала Кірсі.—А ти будеш моїм напарником з навчання, поки я знову не повернуся на місію?”—запитала Кірсі.

“Так”,—сказав Джордан.

Через кілька днів Кірсі зробили операцію. Після повернення з лікарні кілька тижнів вона відпочивала і одужувала вдома. Разом з Джорданом вони вивчали Книгу Мормона кожного дня.

Перед поверненням на місію Кірсі сказала: “Джордане, я хочу дати тобі завдання закінчити читання Книги Мормона до твого хрищення!”

Джордан задумався над цим. Його восьмий день народження настане вже через кілька місяців. Йому треба буде багато читати. Але в нього було таке бажання. “Так”,—відповів Джордан.—

“Під час читання ти будеш молитися і питати, чи вона істинна?—запитала Кірсі.—Мороній обіцяв, що якщо ми так будемо робити, Святий Дух скаже нам, чи істинна вона”.

“Добре”,—сказав Джордан.

Коли настав час Кірсі повертатися на місію, вони разом дочитали до 2 Нефія.

Джордан дійсно скучав за Кірсі. Йому особливо було сумно, що він не може більше бути її напарником з навчання. Але у нього виникла чудова ідея!

Наступного дня в школі він підійшов до парти Джейка, свого найкращого друга.

“Я хочу прочитати усю Книгу Мормона до свого хрищення,—сказав Джордан.—Оскільки ми обоє христимося в один день, чи не хочеш і ти це робити?”

“Так,—сказав Джейк.—Я ніколи не читав раніше Книги Мормона повністю”.

Кожного дня у школі вони ставили один одному одне й те ж саме запитання:

“На якому ти вже місці?”

“Закінчую Книгу Якова. А ти скільки прочитав?”

Невдовзі їм уже не потрібно було ставити запитання. Вони лише дивилися один на одного і знали, про що запитують.

“Думаю, ми закінчимо якраз перед хрищенням”,—сказав Джордан.

Нарешті настав день хрищення.

“Учора я закінчив”,—прошепотів Джордан.

“Я теж!—сказав Джейк. “І я молився, щоб дізнатися, чи вона істинна і відчув справжнє тепло й радість”—

усміхнувся Джордан. “Також і я. Я був дуже щасливий, коли молився”. Джордан був такий вдячний, що Кірсі дала йому це завдання. Тепер він розвивав своє власне свідчення. ■

Автор живе в штаті Вірджинія, США.

Повна Божа зброя

Писання навчають, що ми маємо зодягнутися в “повну Божу зброю” (див. Ефесянам 6:11–18 і УЗ 27:15–18). Коли ми вивчаємо Писання і молимося, то саме у такий спосіб і одягаємо зброю, яка дає нам безпеку.

ШОЛОМ СПАСІННЯ
Шолом захищає голову. Ми утримуємо свої думки в безпеці, коли йдемо за Ісусом і робимо те, що Він від нас очікує.

ЩИТ ВІРИ
Віра в Ісуса Христа подібна щиту, який дає захист. Коли ми віримо в Ісуса і намагаємося бути на Нього схожими, то можемо робити хороший вибір навіть тоді, коли це нелегко.

ІЛЮСТРАЦІЯ БРЕНДОНА ДОРМЕНА

БРОНЯ ПРАВЕДНОСТІ
Броня захищає серце. Коли ми любимо Бога всім серцем, то намагаємося дотримуватися Його заповідей. Ми маємо благословення, коли обираємо правду.

ПІДПЕРЕЖІТЬ СТЕГНА ПРАВДОЮ
Підперезатися—означає одягнути пояс, який допомагає солдатові захистити своє тіло. Знання істини захищає нас. Євангелія—істинна, а коли ми живемо за євангелією, то стаємо сильними.

ВЗУТИ НОГИ В ГОТОВНІСТЬ ЄВАНГЕЛІЇ МИРУ
Взуття захищає наші ноги. Ми намагаємося іти слідами Ісуса Христа, щоб одного дня жити з Ним.

ДУХОВНИЙ МЕЧ
Меч допомагає боротися з тим, що є неправильним. Дух допомагає нам, коли ми стикаємося з чимось поганим або важким. Якщо ми дослухаємося до Духа, то залишаємося в безпеці.

Що ви можете робити кожного дня, аби ваш дух перебував у безпеці й радості?

Старійшина Ніл Л. Андерсен
З Кворуму Дванадцятьох Апостолів

Які обіцяння ми даємо під час хрищення?

Ми беремо на себе ім'я Ісуса Христа і стаємо членами Його Церкви.

Після того, коли ми причащаємося кожного тижня, ми обіцяємо пам'ятати Ісуса. Ми обіцяємо дотримуватися Його заповідей.

Ми віримо в Нього.
Ми поклоняємося Йому.
Ми йдемо за Ним.

З виступу "Нехай прийде царство Твоє", Ліягона, *трав. 2015, сс. 119–123.*

ІЛЮСТРАЦІЇ ХОЛЛІ ГІББЕРТ; ФОТОГРАФІЯ ВОДИ ISTOCK/THINKSTOCK

НАША СТОРІНКА

У мене були дуже хороші відчуття під час мого хрищення. Я трошки хвилювалася на початку, але після того як увійшла у воду, хвилювання зникло. Я почувалася спокійно в христильній купелі. Я дуже щаслива, що прийняла рішення христитися. Я знаю, що Церква Ісуса Христа Святих Останніх Днів— істинна і що є живий Бог.

Нейліана В., 8 років, Бразилія

Разом із сім'єю ми пішли до храму, і я знаю, що храм—це дійсно дім Ісуса Христа.

Елам А., 5 років, Перу

Мої тато з мамою розповідають нам про храм. Вони показують нам зображення храму і свідчать про його вічні благословення.

Трезор І., 7 років, Конго

Сотворіння

У праведності Небесний Батько створив цей живий світ.

Він розвіяв темряву світлом і створив повітря, океани і суходіл,

а також усього вдосталь та пори року, щоб нам було цікавіше.

Потім з'явилися сонце, місяць і зірки та звірі, які є навколо нас.

Людину було створено, щоб правити землею.

Тепер Небесний Батько міг відпочити.

У святий день ми дізнаємося про всі ці істини.

С. Лінг Яо, 10 років, Тайвань

Авіш була місіонеркою

Батько Авіш навчав її вірити в Ісуса Христа. У її місті небагато людей вірило в Ісуса. Після того як Аммон прийшов до її народу й навчав царя Ламонія, Авіш знала, що Небесний Батько хоче, аби вона ділилася євангелією з людьми. Нарешті вона могла кожному розповідати про Ісуса.

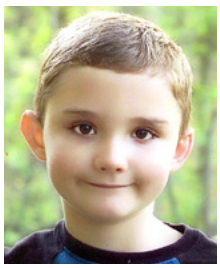

Одного разу наша сім'я склала план виконання місіонерської роботи. Ми вирішили, що кожен з нас буде робити. Я вирішив подарувати своїй вчительці 2-го класу Книгу Мормона. Коли я вручив їй книгу, вона сказала: "Дякую, Адаме. Я люблю читати". Я дуже радий, що ми можемо виконувати наш сімейний план місіонерської роботи.

Адам У., 8 років, шт. Юта, США

"Авіш і цариця", Марлі Д., 6 років, шт. Вашингтон, США

ІЛЮСТРАЦІЯ ДЖЕРЕДА БЕКСТРЕНДА

Виріж, склади, і зберігай цю картку із зобов'язанням!

Я можу бути місіонером!

- ☐ Завчи напам'ять Алма 19:36.
- ☐ Запроси друга прийти в Початкове товариство, щоб дізнатися про євангелію.
- ☐ Допоможи своєму свідченню зростати, поділившись ним з кимось!
- ☐ Я зобов'язуюсь …

_____

Уривки з Писань на цей місяць

Після того як ви прочитаєте уривок з Писань, розфарбуйте відповідні, позначені цифрами, місця розсади!

1 Алма 31:5–6, 12–16, 24–26
2 Алма 32:1, 4–7, 21–23, 28
3 Алма 34:1, 8–10, 17–28
4 Алма 36:5–11, 18–24
5 Алма 37:3–7, 14–17
6 Алма 38:1, 9
7 Алма 40:11–12, 23–26
8 Алма 41:10

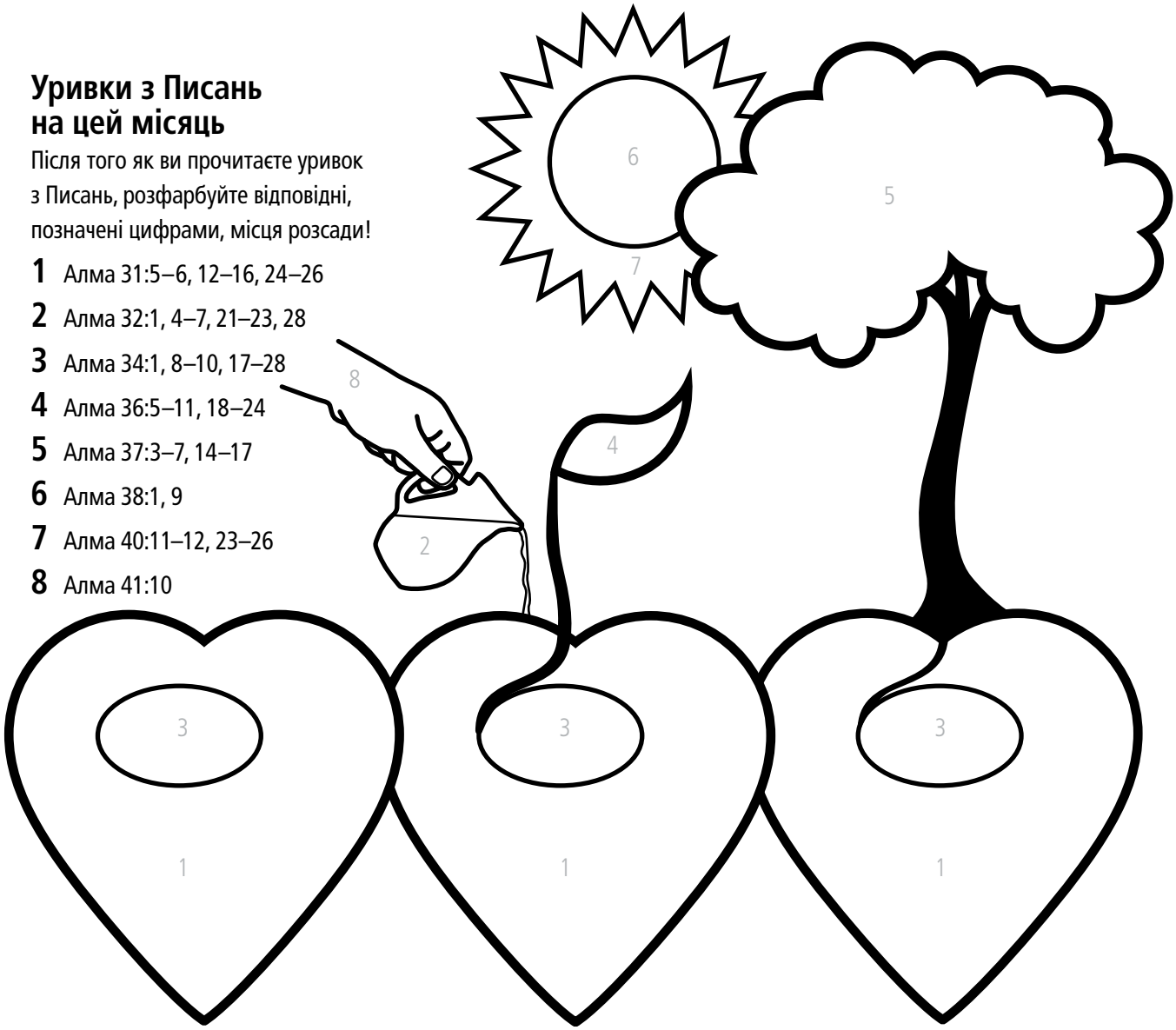

ІЛЮСТРАЦІЯ ДЖЕРЕДА БЕКСТРЕНДА

Збільшувати віру

Алма і Амулек навчали багатьох людей про Ісуса Христа. Вони змінювали життя людей, сіючи зерна віри. Алма та інші були місіонерами й проповідували слово Бога. Шукайте інше завдання для читання у наступному номері! ■

Алма навчає, як молитися

Алма молодший пішов з іншими людьми навчати зорамійців. Зорамійці вірили в Небесного Батька, але більше не дотримувалися Його заповідей. Вони не вірили в Ісуса.

І вони не пам'ятали, як правильно молитися.

Один раз на тиждень зорамійці по черзі молилися. Вони піднімалися на високий подіум. Вони піднімали високо руки. Потім вони дякували Небесному Батьку, що були особливими, а не такими, як інші люди. Кожна людина промовляла таку ж саму молитву.

ІЛЮСТРАЦІЇ ЕЙПРІЛ СТОТТ

Зорамійці молилися лише тоді, коли піднімалися на подіум. Вони не думали про Небесного Батька і не молилися Йому вдома або в іншому місці.

Алма навчав людей, що вони можуть молитися в будь-який час. Вони можуть молитися вдома, в полі або в пустині. Він навчав, що вони можуть молитися про все і що Небесний Батько їм допоможе.

Ми можемо молитися так, як навчав Алма. Ми можемо молитися в будь-який час і в будь-якому місці. Ми навіть можемо молитися мовчки у своєму серці. Небесний Батько завжди почує нас! ■

РОЗМАЛЬОВКА

Я можу бути благоговійним

ІЛЮСТРОВАНО ЕЙПРІЛ СТОТТ

Президент Спенсер В. Кімбол (1895–1985)
Дванадцятий Президент Церкви

СВІДЧИТИ: ПРО ЩО, НАВІЩО І ЯК?

Кожного разу, коли ви складаєте свідчення, воно зміцнюється.

Кожна душа в цьому світі може отримувати одкровення, таке ж, яке отримав Петро [див. Матвій 16:13–17]. Це одкровення буде свідченням, знанням, що Христос живе, що Ісус Христос є Викупителем цього світу. Кожна душа може мати це запевнення, і коли вона отримує це свідчення, воно надходитиме від Бога, а не від самого лише вивчення. Вивчення—це, звичайно ж, важлива складова, але воно має значною мірою супроводжуватися молитвою та прагненням отримати більше знання, і лише після цього надходить таке одкровення. …

Збори свідчень—це одні з найкращих зборів у приході упродовж місяця, якщо ви маєте Духа. Якщо вам нудно на зборах свідчень, то щось не так з вами, а не з іншими людьми. Ви можете встати і скласти своє свідчення та вважати ці збори найкращими за весь місяць; але якщо ви просто сидите і підраховуєте граматичні помилки та насміхаєтеся з людини, яка не вміє красиво говорити, вам стане нудно,

і в такому настрої ви будете віддалятися від царства. …

Кожного місяця Перше Президентство та Дванадцять апостолів зустрічаються з усіма генеральними авторитетами у храмі. Вони складають свідчення і кажуть один одному, як вони люблять один одного, так само, як і всі ви. Чому генеральним авторитетам потрібні збори свідчень? З тієї ж причини, з якої вони потрібні й вам. Чи вважаєте ви, що можете прожити три, шість, дев'ять, дванадцять місяців без того, щоб скласти своє свідчення і в той же час зберегти його повноцінним?

Дехто з наших хороших членів Церкви настільки боїться бути банальним, що замість того, щоб промовляти свідчення, переходить на другорядні речі. Ніколи не переймайтеся тим, що ваше свідчення буде звучати банально. Коли Президент Церкви складає своє свідчення, він каже: "Я знаю, що Джозеф Сміт був покликаний Богом, і він є божественним речником. Я знаю, що Ісус є Христос і Син живого Бога". Як бачите, саме це промовляє кожен з вас. Оце і є свідчення. …

Свідчення—це не напучування; свідчення—це не проповідь (ніхто з вас не виходить туди, щоб напучувати решту); це не розповідь про подорожі. Ви виходите, щоб скласти особисте свідчення. Дивовижно, що ви можете сказати за 60 секунд, якщо свідчите, або за 120 чи за 240, або за той час, що вам відведено, якщо ви зосереджені на своєму свідченні. Ми б хотіли знати про ваші почуття. Чи дійсно ви любите цю роботу? Чи приносить вам ця робота радість? Чи любите ви Господа? Чи раді ви бути членом Церкви?

… Ви ж не сидите на зборах свідчень і не дурите себе, кажучи: "Мабуть, я не буду свідчити сьогодні. Мабуть, це буде несправедливо по відношенню до інших членів приходу, бо в мене було так багато можливостей". Ви свідчите. І однієї хвилини для цього достатньо.

У вас є свідчення! Його, звичайно ж, треба зміцнювати, підносити й розвивати; і саме це ви і робите. Кожного разу, коли ви складаєте свідчення, воно зміцнюється. ■

З "President Kimball Speaks Out on Testimony", New Era, *Aug. 1981, 4–7; вживання великої літери узгоджено із сучасним правописом.*

НАТХНЕННІ ДУМКИ

Як ми можемо відчути любов, яку Небесний Батько має до всіх своїх дітей?

"Щоб ефективно служити іншим, ми повинні дивитися на них батьківськими очима, очима Небесного Батька. Тільки тоді ми можемо збагнути справжню цінність чиєїсь душі. Тільки тоді ми можемо відчути любов, яку Небесний Батько має до кожного зі Своїх дітей. Тільки тоді ми зможемо відчути дбайливу Спасителеву турботу про них. Ми не можемо цілком виконати своє обіцяння, дане за завітом, сумувати з тими, хто сумує, і співчувати тим, хто потребує співчуття, якщо не будемо дивитися на них Божими очима".

Старійшина Дейл Г. Ренлунд, з Кворуму Дванадцятьох Апостолів, "Божими очима", *Ліягона,* лист. 2015, с. 94.

Також у цьому номері

ДЛЯ ДОРОСЛОЇ МОЛОДІ

Чемпіони Суботнього дня

с. 50

Нам треба було вибирати: зберігати святість Суботнього дня чи спробувати перемогти в національному чемпіонаті з регбі у наших супротивників. В результаті ми виграли більше, ніж сподівалися.

ДЛЯ МОЛОДІ

НАЙВАЖЧЕ В МІСІОНЕРСЬКОМУ служінні

с. 52

Підготовка до місії—це набагато більше за вивчення Писань. Вона також означає навчитися працювати в напарництві, справлятися з неприйняттям і знати, що не можна снідати, обідати й вечеряти лише морозивом!

ДЛЯ ДІТЕЙ

Джордан і його напарник у навчанні

с. 68

Джордану подобалося бути напарником у навчанні для його сестри упродовж кількох днів. Але що ж він буде робити, коли вона повернеться на місію?

ЦЕРКВА
ІСУСА ХРИСТА
СВЯТИХ
ОСТАННІХ ДНІВ

UKRAINIAN
4 021328 61922